

Mitt liv som Pia

Jag har levt om mitt liv på gamla dar...

Pia Gull-Maj Westin Hellertz
(Sommaren 2024)

Pia Hellertz har tidigare bland annat skrivit...

Provocerande pedagogik – Högskolan i Örebro, magisteruppsats, Skriftserie 1979 B:1

Kvinnors kunskapssyn och lärandeprocesser? Doktorsavhandling vid Örebro universitetet år 1999.

Personlig Utveckling genom Mental Träning tillsammans med Lars-Eric Uneståhl, (2002) Veje International AB.

”Världslärare” eller ”Falsk profet” – En kärleksfull granskning av Martinus kosmologi, (2002) Världsbild förlag.

Färdighetsbaserat lärande enligt Alvernomodellen, (2004) Veje International AB.

Paradigmskifte på gång? (2012) Skandinaviska Ledarhögskolan, Örebro

Den Mentala Träningens Historia, (2015) Skandinaviska Ledarhögskolan, Örebro

Att leka Gud – Om klimatdebatten, geoengineering och en ny världsordning, (2015) DeSaMek Publishing AB

Döden är Livets största överraskning (2019), Vulkan förlag

Förälskelse &/eller Kärlek – Mer än en hjärtesak (2023) tillsammans med Lars-Eric Uneståhl, Åke Pålshammar och Torbjörn Fjellström

© Pia Hellertz, 2024 - www.piahellertz.com,
<https://www.piahellertz.com/Bocker.htm>

Tryckt på *Repro* på
Örebro universitet – juli 2024

Mitt liv som Pia

Kapitel	Sidnummer
Förord	8
1 Det var en gång...	10
Mitt barndomshem	13
Småbröder	16
Familjetragedin...	18
Pappa	21
Jag är stolt över min mamma...	22
Mamma var konstnär	24
Mamma var medial...	26
Till barnhem och fosterhem	26
Fosterhemmen	28
Nästa fosterhem	30
Barnavårdsmannen som förebyggde ...	33
Nya fosterhem i Bräcke och Hammerdal	33
Första kärleken	35
2 Dags att resa söderut...	37
Tillbaka till 17-årsåldern	38
Jag reser söderut...	39
Hembiträdestiden börjar...	40
Urban tar kontakt	42
Blir kontorist	43
Jag ville bli konstnär	44
Spätta och raggarbrud	45
Dags för Stockholm	45
Drömde om att bli skådespelerska	47
”Hälsingepojken	48
Kontorist igen...	51
Träffar Bobby	52
Hemligt jobb och körkort	52
Bobby och jag gifter oss...	52
Blir chaufför	55
Aupair i USA	55
3 Tillbaka till Sverige	59
Blev bokförsäljare	59
Mina barns far kommer in i mitt liv	61
Firar jul hos pappa	64

	Vi blev husägare...	64
	Jag blir mamma	65
	Magnus fick kusiner	67
	Äventyret att vara föräldrar	70
	Tvåbarnsföräldrar	72
	Förhandlar om skilsmässa	73
	Kriminalvård	74
	Kontorist igen...	75
	Förälskelsehistorier	77
	Kulsprutehistorien	79
	Vi flyttar till Mariestad	84
	Universitetsstudier	84
	Kumlarymningen	86
4	Äventyren fortsätter	89
	Blivande socionom	89
	Jag blev övervakare...	89
	Anna börjar skolan	90
	Livet med Sven	91
	Flyttade... igen...	93
	Förlåter Sven...	95
	Flytten till ett kollektiv	98
	Dags för en ny förälskelse...	99
	Mamma flyttar till Örebro	101
	Tillbaka till Bent	105
5	Färdig socionom	106
	Timlärare på Högskolan i Örebro	109
	Fick använda magin...	109
	Så, vad hände...?	110
	Forskarutbildning	110
	Flyttar igen och möter en ny man...	111
	Berlinmuren raseras	115
6	Hur har jag sett på världen	117
	Världsbildsförändring	117
	Jag blir kommunist	118
	Miljöpartist	120
	Total världsbildsförändring	121
	Hypnos- och psykoterapiutbildning	123
	Intresset för pedagogik	123
	Jag fick hjälpa Lars-Eric	124
	Sveriges första distansutbildning	125

	Examinator för distansutbildningarna	126
	Martinus kosmologi och primalterapi	127
	Kriterier för kritisk analys	130
	Mångfald av kartor	132
	Kosmiskt medvetande	132
	Vi är inte ensamma i universum	133
	Besökare från en annan planet	135
7	Wäxthuset i Örebro	140
	Hälsans hus	140
	Kursgård	141
	Jag hjälper ett ”spöke”	144
	Årsmötet i Örebro	145
	Min sista förälskelse	147
	Forskarkurs	148
	Jag blev turistguide	149
	Flytten/flykten? – till Finland	151
	Tillbaka i Örebro	152
	Det var en sekt...	153
	Medicinmannen	154
	Claes Asker	155
	Kenths död	156
8	Forskarutbildningen	158
	Forskarkurser	159
	Kompetensutvecklande kurser	160
	Uppsatser, doktorandpapers och rapporter	161
	Kapitel i antologier	162
	Dags för forskning	162
	Disputation	167
	Promovering	172
9	Undervisning	175
	Programansvarig	176
	Pedagogiskt intresserad	178
	Pedagogiska pubar	179
	Socionomutbildning på distans	180
	Vikten av målbilder	180
	Bakgrunden till distansutbildning	181
	Vi söker utvecklingsmedel	182
	Ett studiecenter knuffade igång oss...	184
	Socionomutbildningar på distans	185
	Sju förutsättningar för framgångsrika...	185

Studiehandledningar	190
Timlärare igen...	191
Facebook	192
10 Sanningssökare och skribent	193
Skrev minnesanteckningar	193
Minnesanteckningarna blev artiklar	194
Min hemsida – ”Mitt Hem på Nätet”	194
Jan Gillberg och DSM	196
Mycket stor inspirationskälla	199
”Teatermordet” på Olof Palme	200
Claes Hedberg	201
Estoniakatastrofen	204
Morden på Ivar Kreuger och Anna Lindh	206
Crusse-grisen	210
Att vara sanningssökare	211
Månlandningen	212
11 Blev författare också	215
Martinus kosmologi	216
Mental träning	218
Färdighetsbaserat lärande	220
Paradigmskifte på gång	226
Historieboken	228
Klimatet och en ny världsordning	230
Konspirationsteorier	234
”Döden är Livets största överraskning”	236
Jag besökte spiritistiska medier	239
Föredrag om döden	240
Förälskelse och kärlek	243
12 Barn och barnbarn	246
Magnus Georg Douglas	248
Dopet	250
Efter skilsmässan	253
Barnen fick hänga med	254
Magnus var rädd	255
Magnus blev musiker	257
Magnus studier och arbete	260
Irland	263
Magnus hittar Anne	264
Bröllop	265
Sädesärlan och stenarna	267

Tillbaka till Magnus' och Annes bröllop	269
Anna Karin Elieda	271
Jag blev ensamstående tvåbarnsmamma	274
Jag uppfostrar inte...	275
Anna revolterar...	276
Student	277
Kriminologi	278
Anna träffar Adrian	279
Jag flyttar också till Oskarsvägen	282
Barnbarnen	285
Parkleken	291
Vi flyttar till egen villa	292
Catrionas UF – Utbildningsföretag	295
Skilsmässa och flytt	296
13 Krämpor på ålderns höst...	298
Krämpor	298
”Men människa, du andas ju inte”...	299
Andningsmediciner	300
Kritik mot sjukvården	302
Jag handlar på nätet	303
Ytterligare krämpor	304
Jag fryser	305
På bättringsvägen – hoppas jag	306
Genomsnittsålder	307
14 I väntan på döden	309
”Offentliga Pia”	310
”Nyhetsreportern Pia”	312
Reinkarnationen	314
Drömmar om nästa liv	315
Skyddsandar	317
Förälskelseberoende	318
Relationer från tidigare liv	319
Tittar ut genom fönstret	320
Sätter nu punkt...	325

*”Den som aldrig gjort ett misstag
har aldrig provat något nytt.”*

Albert Einstein

*En morgon knackade Livet på min dörr.
Jag sa: Jag släpper inte in Dig!
Livet svarade: Jag knackade på insidan.*
Bertil Martinsson

Förord

På min vägg i sov- och arbetsrummet hänger många tavlor på slakten.

Överst till vänster hänger fotot på mormor och morfar **Margareta** (Michelsdotter) och **Olof Wikström** när de gifte sig. Längst till höger överst hänger bilden på farmor och farfar **Maria** (Andersdotter) och **Per Json Westin** utanför sin stuga. I mitten hänger dels min mammas och pappas bröllopsbild till vänster och tillhöger om den min pappa och hans bröder.

Jag har då och då genom åren bara stått och tittat på bilderna och undrat över hur de levde, vad de tänkte på, vad de gjorde, vad som var viktigt för dem, om de drömt om något de inte lyckades uppnå, med

mera. Det är en av inspirationskällorna till mitt beslut att skriva mina memoarer ”nån gång”. Och tiden gick...

I omkring 10 års tid har jag haft hjälp med städning av en fantastisk kvinna, **Christine Karlsson**. Jag är så tacksam för att hon ”följde med mig” till mitt nya boende och fortsätter hjälpa mig hålla rent. Jag har vädjat till henne att hon ska orka fortsätta komma tills jag dör. Hon fyllde 50 år den 29 april 2024. Det ska bli roligt att få ge henne denna text, även om den kommer långt efter födelsedagen. För ett par år sedan sa hon att jag borde skriva mina memoarer, för hon ville läsa dem. Under de två år som gått sen dess har hon då och då ”tjatat”. Hon gav mig också titeln till boken, ”*Mitt liv som Pia*”. Gissar att de flesta känner till filmen ”*Mitt liv som hund*” ... Jag tänkte direkt på titeln.

Nu äntligen är den klar. Den är inte avsedd för offentlig publicering utan som en gåva till mina barn och barnbarn och kommande barnbarnsbarn, men också till de vänner som sagt sig vilja läsa.

Jag vill passa på och tacka mina underbara barn, **Magnus** och **Anna**, mina spännande barnbarn **Molly**, **Jack**, **Martin** och **Catriona**, samt min bror **Jörgen** och hans hustru **Ulla**, och även min döde bror **Janne** – vi ses snart! – och alla de vänner och bekanta, studenter och grannar, alla som gjort mitt liv så innehållsrikt och lärorikt. Det har varit ett fantastiskt liv!

*”Alla dessa dagar som kom och gick -
inte visste jag att det var livet...”*

*”Det är mycket svårt att göra förutsägelser,
Särskilt angående framtiden.”*
Niels Bohr

1

Det var en gång...

Så brukar sagor börja... Men vad är egentligen en ”saga”? Antingen betyder det *'den som ser, sanningssägaren'* eller också betyder det en *'berättelse'*. Det jag vill berätta här är just den sanna berättelsen om mitt liv så långt mitt minne tillåter det. När jag börjar skriva är det den 5 februari 2024 och jag är exakt 82 år och 5 månader gammal.

Jag föddes den 5 oktober 1941, i början av andra världskriget och döptes till **Gull-Maj** – ett namn jag kommer att återkomma till då och då. Jag fick också heta **Margareta**, med stor sannolikhet efter mormor. Förlossningen var en s.k. hemförlossning som var det vanligaste på den tiden. Barnmorskan bodde till och med hemma hos oss när det var dags för mig och mina två bröder att anlända. Pappa gnällde lite när han många år senare berättade om det och sa att hon jämt ville dricka Porter till maten. Det var inte så billigt.

Mamma & Pappa o jag

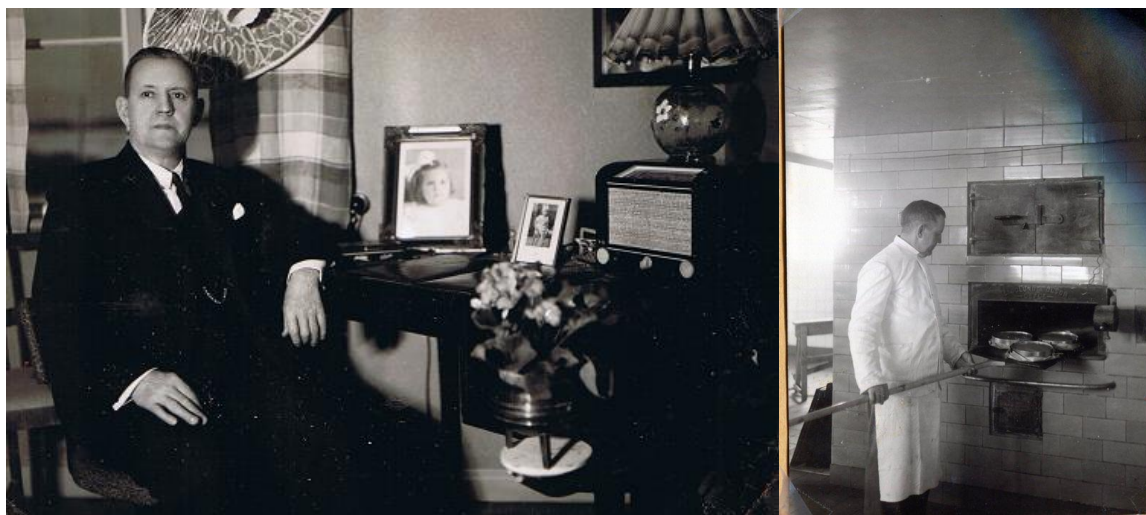

Jag med gudmor Gunnel Espmark

Min mor **Caisa Olivia** föddes 22 juli 1911 och var således 30 år när jag föddes.

Hon hette **Wickström** som flicka och hade tagit anställning som hushållerska hos pappa, bagarmästaren **Jöns Georg Westin, J G**, som drev ett eget framgångsrikt bageri i Hammerdal i Jämtland.

Pappa 50 år

Pappa föddes den 11 november 1893. Jag citerar ur en text min bror Jörgen hittat i en artikel i *Östersunds-Posten* vid pappas 50-årsdag den 11 november 1943:

"50 år fyller bagarmästaren J G Westin i Hammerdal. Westin som är född i Hallviken, Hammerdal, började redan som 14 åring utbildning hos bagarmästare Gustaf Karlsson i Strömsund. Härefter konditionerade han hos Ångbageriet i Östersund, bagarmästarna Hall i

Duved, O Jönsson i Vadstena samt på ett flertal andra platser inom landet.

I Hammerdal etablerade han sig som egen företagare år 1927. Genom redbarhet och skicklighet i yrket har han fått en betydande kundkrets och avsättning ej blott inom närmaste omgivningarna utan även till längre bort belägna orter.

Jubilaren har varit medlem av Hammerdals hantverkarförening ett tiotal år och är fr o m i år dess ordförande efter att förut varit styrelseledamot och även dess klubbmästare. Han är även ledamot av Hammerdals municipalfullmäktige."

Pappa verkar ha varit 34 år när han startade bageriet i Hammerdal. Jag vet inte vilket år mamma började arbeta hos pappa.

Pappa lär bland annat ha skapat honungslimpan under kriget eftersom det var omöjligt att få tag på socker. Brödet levererades med cykelbud. Vi hade ingen bil.

När jag ser cykelbuden erinrar jag mig att jag en tid fick åka på en sån paketykel till skolan eftersom jag hade nåt fel i hjärtat, som jag inte minns detaljerna om. Jag minns inte om jag blev hämtad också...

Mamma lär ha tyckt att det var en fin anställning för det berättas att hon alltid pratade om "bagarmästaren" när hon nämnde pappa för utomstående. På den tiden gick ju hantverkarna igenom en kompetens-

utveckling då man började som *lärling* på en arbetsplats, för att efter vissa prov bli *gesäll* och målet var att bli *mästare*. Pappa hade gått en Mästarkurs för bagare på *Hantverksinstitutet* i Stockholm år 1932. Under 1:a världskriget så upprätthöll han en militärtjänst som bagare.

Eftersom pappa var född år 1883 så var han 18 år äldre än mamma som var född 1911. Enligt grannarna fick jag många år senare veta att mamma hade varit mycket förälskad i pappa och var stolt över sitt äktenskap.

Pappa hade flera anställda i bageriet som låg i källarvåningen till det stora huset.

Mitt barndomshem

Den här tavlan på mitt barndomshem målades år 1941, d.v.s. på mitt födelseår, av en lokal konstnär vid namn **O Persson**. Magasinet, byggnaden med toppigt tak, rasade senare samman av snötrycket en vinter. Jag minns att en granne kom tidigt en morgon och berättade det så vi fick gå ut och kolla.

Härbret var den byggnad som stod invid avloppsdiket alldeles vid infarten till huset. Jag minns att Jörgen ramlade ner i diket en gång och en ”piga” fick dra upp den något illaluktande grabben. Jörgen har nyligen berättat att han har kontakt med ”pigan”.

Utedasset, det gula lilla huset med grått tak, hade två dasshål.

Det kan ha sett ungefär som på den här bilden jag hittade på nätet, men jag minns inget fönster. Vi hade inte heller toapapper utan fick mjuka upp ”priskuranten”, d.v.s. katalogen från *Åhlén & Holm* med händerna. De var det första företaget som började med postorderfirma. Dels kunde vi sitta och läsa katalogen och dels var den användbar för att torka sig med i baken. Säkert hade vi tillgång till andra tidningar och tidskrifter också. Vi var ju många som skulle dela på dasset, familjen, kontors- och bagerianställda med flera.

Jörgen har berättat att när vi tre syskon gick ut på dasset så satt jag och Janne först och lille Jörgen fick stå ute i kylan och vänta. När vi var klara gick vi in och lämnade honom ensam på dasset, även på vintern. Jag undrar om Jörgen förlåtit oss?

Det kommunala badhuset, det gula huset med rött tak längst till vänster på bilden, stod bakom vårt hus. Det hade vi möjlighet att utnyttja. Jag minns hur skönt det var att få duscha i varmt vatten. Hemma badade mamma oss i en badbalja på köksgolvet.

Förråden på gården kom senare att rivas. Ett av uthusen började brinna en natt. En granne kom springandes tidigt på morgonen och väckte oss och berättade att det brann. Jag minns inte om vi fick klart för oss vilken orsaken var.

Mamma hade ordnat ett övernattningsrum i ett av uthusen så luffare som behövde övernattningsrum bara kunde gå in där och sova. Det kom ofta luffare förbi hos oss. Mamma köpte alltid något av dem, till pappas förtret. Jag minns att jag vaknade en natt av att en okänd man, en luffare, stog bredvid mammas säng. Ytterdörren var aldrig låst på den tiden. Hon sov ytterst och vi tre barn låg i sängarna innanför hennes. Luffaren var hungrig så mamma steg upp och gav honom

något att äta och visade honom till uthuset där sovkvammaren fanns. Luffarna hade med sig spännande saker som de sålde förutom nålar och tråd. Det mesta kommer jag inte ihåg.

Bageriet i källaren har nu blivit antikaffär.
Mina bröder och jag besökte Hammerdal
och fick titta på huset och bageriet år 2006.

Pappa hade också en brödbutik på bottenvåningen av huset, där en anställd sålde matbröd, kaffebröd och kakor. Som en liten parentes kan jag berätta att barn i granngårdarna gärna kom och ville ha ”krusmöle”, vilket är jämtländska för kaksmulor. Det var det godis som fanns att tillgå.

Mamma skötte hushållet vilket innebar att hon lagade måltider både till pappa och alla anställda. Jag har ett svagt minne av att de var många omkring bordet. Men vi barn åt inte på samma gång.

Jag minns att jag började gå när jag var 1 år. Jag fick ett par skor med hårda sulor i present. På den tiden använde man en hage för att hålla barnen skyddade på plats. Det känns som ett sant minne att jag höll mig i hagen och med hjälp av mina nu hårda sulor kunde jag gå runt hagen. Någon fanns där och tog en bild.

Ett år

Tre år

Småbröder

Ett år och åtta månader efter mig, den 20 maj 1943, föddes min ”lillebror” som kom att få heta **Jan-Gunnar**. Ett år och tre månader senare, den 2 augusti 1944 kom ytterligare en ”lillebror”, **Per-Jörgen**.

Jörgen, jag och Janne högst upp

Drygt 70 år senare

Konstigt nog har jag inte tidigare funderat över varför mina bröder fick dessa namn men blev nu nyfiken. Per-Jörgen, som numera bara kallar sig **Jörgen**, har hållit på med släktforskning i många år så jag tänkte att han nog vet, så jag ringde...

Han berättade om begreppet *patronymikon* som kommer av grekiskans ”fader” och ”o'nyma” som betyder ”namn”. Sonen ska

således ha namn efter pappan. Eftersom pappa hette **Jöns Georg** skulle den förstfödde sonen heta nåt med JG. Det blev **Jan-Gunnar**. **Per Jörgen** skapades efter initialerna PJ efter farfar, **Per Json Westin**.

Dottern fick i det här systemet namn efter sin mormor. I mitt fall blev det **Margareta**, men som andra namn. Mitt första namn, **Gull-Maj**, bestämde pappa. Vi tror att han sett nån film med den svenska skådespelerskan **Gull-Maj Norin** (1913-1997). Hon spelade ofta rollen som en vacker "femme fatale" enligt Wikipedia.

Wikipedia berättar att uttrycket "femme fatale" kommer från franskan och betyder "ödesdiger kvinna". Hon porträtteras ibland som en "sexuellt omättlig kvinna". Och hennes namn fick jag... 😊

Min mamma var pappas andra hustru. Hans första hustru, tant **Ruth Hellström**, som han träffade när han arbetade som bagare i Sveg, fick en dotter som hette **Marianne** den 31 augusti 1921.

Mitt främsta minne av Marianne när jag var barn att hon hade ett mycket vackert blont hår. Jag minns att hon ofta stog ute på förstubron och borstade sitt hår intensivt för att det skulle bli ännu vackrare. Man skulle visst borsta 100 gånger. Jag minns att jag ofta tänkte på henne när jag borstade mitt hår. Hon var så mycket äldre än oss syskon så det blev bara sporadiska kontakter under åren som kom. Hon var ganska exakt 20 år äldre än jag.

En familjehemlighet var att hon födde en dotter utan att ha något fast förhållande. Dottern lämnades till fosterhem så Marianne träffade henne inte under uppväxten. Det ryktades att Marianne gick på Stockholms gator och letade efter sin dotter. Marianne arbetade i Stockholm på den tiden. På gamla dar sökte dottern, **Margareta**, upp sin mamma och jag träffade dem första gången tillsammans på ett födelsedagskalas hos Janne, min bror. Margareta hade också fått en dotter, som nu fått träffa sin mormor.

Det var inte ofta jag träffade Marianne. Här är vi när hon skulle fylla 80 år.

Marianne bodde sista åren på ett äldreboende på Hornsgatan i Stockholm. Jag fick nyligen höra av Jörgen att eftersom Stockholms kommun beslöt att tömma äldreboenden för att få rum för invandrare, så flyttades Marianne och de övriga boende till andra bostäder. Min syster hamnade på *Serafimern*. Hon dog kort därefter, den 16 februari 2013, 92 år gammal.

Familjetragedin...

Jörgen som undersökt berättar att *Socialdemokraterna* började få makten i Hamnerdal och startade upp en massa *Konsumbutiker*. De erbjöd kunderna återbäring på sina köp. Han skriver: "*Då kunskapen i matematik var begränsad insåg inte kunderna att de var utsatta för manipulering.*" De lokala affärerna var förhindrade att köpa bröd från Westins bageri utan de var tvingade att beställa allt från Konsum-

bageriet i Östersund. År 1950 startade Konsum också ett bageri i Hammerdal vilket kom att konkurrera ut pappas bageri och pappa tvingades avveckla sin rörelse. Då avvecklade även Konsumbageriet sin verksamhet i Hammerdal. Alla de Konsumbutiker som etablerats i de flesta byar runt omkring konkurrerade ut privathandlarna. När dessa lade ner så stängde även Konsumbutikerna och folk fick åka in till Hammerdal eller Strömsund för att handla. *”Motivet var att tvinga folk bort från landsbygden och till industrierna i södra Sverige”*, skriver Jörgen i sin minnestext.

Jörgen, som har studerat historien ingående, berättade detta för mig för bara några år sedan. Jörgen hatar ”sossar” och Coop sen dess. Han går aldrig in och handlar på Coop. Det ledde till lite relationsproblem eftersom min andra bror, som kom att kalla sig **Janne** var ”sosse” och hade varit mycket aktiv inom socialdemokratins olika verksamheter under hela sitt liv. Han dog tyvärr år 2021 i sviterna efter en hel del krämpor.

Pappa fick svårt att klara krisen. Han slogs nu ensam för sin egen, sin familjs och sitt företags överlevnad. Socialdemokraterna däremot hade hela partiets resurser bakom sig. Pappas förtvivlade reaktioner som inte sällan kunde uttryckas som psykiskt våld, blev för jobbiga för mamma som enligt mina mostrar var *”mycket känslig”* redan som ung. Hon hörde röster och såg sånt som andra inte kunde höra och se.

Jag frågade mamma en gång på gamla dar om pappa hade slagit henne nån gång. Han hade gett henne en örfil en enda gång, men i övrigt var det hans förhållningssätt och sätt att prata med henne som blev ett stort problem. Hennes sätt att reagera gjorde att hon började upplevas som ”konstig”. Men hon måste ha varit mycket stark.

Hon flyttade med oss tre barn till ett hus i Mo i Hammerdal. Jag minns inte längre hur länge vi bodde där, men mammas syster, moster **Ellen** i Varberg erbjöd henne att flytta ner med oss barn till sin familj.

Jag minns att jag började första klass i Varberg. Jag minns också att vägen till skolan gick förbi *”Killeberget”*. Det kallades så för att det fanns ”gubbar” där som ville ”killa”. Jag drabbades dock aldrig av dem. Hörde bara talas om dem.

När jag kom till moster Ellens hus och trädgård så såg jag äppelträd för första gången i mitt liv. Jag vet inte hur vanligt det var i Jämtland, men jag hade i alla fall aldrig sett det. Att få plocka ett äpple från trädet och äta... fantastiskt... Mitt i trädgården var det ett träd

som var mycket högt och imponerande. En kväll när det åskade och blixtrade alldeles väldigt så slog blixten ner i detta vackra träd så det blev förstört. Jag minns att jag kände djup sorg när jag såg förödelsten.

Pappa vädjade till slut till mamma att vi skulle flytta hem till Hammerdal igen, så efter ett år i Varberg flyttade vi hem. Jag började andra klass i småskolan i Mo i Hammerdal. Jag minns att jag tyckte mycket om min lärare som hette **Anna Bergström**. Jag minns också att hon var född den 5 oktober, på min födelsedag.

Det var tre kilometer mellan hemmet och skolan och det gick ju bra när det var bra väder, men när det blev vinter och mycket kallt blev det riktigt jobbigt. Jag minns en gång när jag gick och grät på vägen till skolan eftersom jag frös så om händerna och jag önskade att någon i husen utmed vägen såg mig och ville hjälpa mig, men ingen såg... Jag minns dessa promenader oftare nu när jag tittar ut genom mitt köksfönster och ser taxibil efter taxibil släppa av skolbarnen till skolan som ligger alldeles intill Trygghetsboendet, där jag bor nu. Oftast är det bara ett barn som stiger ur den stora bilen. Sen kommer en bil till och släpper av ett barn...

När det var vinter och kallt brukade mamma stoppa tidningspapper i pjäxorna, men när det var mer än minus 40 grader behövde vi inte gå till skolan.

Jag nämnde ovan att jag senare har fått höra att jag hade nåt problem med hjärtat och fick inte gå till skolan. Då skjutsade en av bagarpojkarerna mig på paketykel till skolan. Men jag minns inte hur jag kom hem.

Situationen hemma blev dock till slut för jobbig för mamma. Hon orkade inte längre sköta sina sysslor. Bland annat orkade hon inte laga mat till oss barn. Jag minns att när vi var hungriga gick vi till en granngård, *Sjungargården*, när vi visste att de åt middag. Vi gick bara in och satte oss i kökssoffan och tittade på familjen som satt och åt. De visste lite om vad som hände i vårt hem så de bjöd oss till bordet. Jag kommer att nämna Sjungargården igen eftersom den kom att bli mitt sista fosterhem.

Mamma blev diagnostiserad som *schizofren* i samband med krisen och blev tvångsintagen på *Frösö sjukhus*, som var det närmaste mentalsjukhuset. Mamma och pappa skildes år 1953.

Pappa

Jag minns inte detaljerat vad som hände med pappa efter skiljsmässan. Jag hittade i mitt arkiv en skrivelse där han skrivit till sociala myndigheterna och vädjat om att få vårdnaden om oss barn – förgäves. Jörgen menar att de styrande socialdemokraterna i byn gjorde allt för att knäcka pappa.

Han flyttade till Nälden i Jämtland och arbetade på ett bageri där. Av någon anledning flyttade han sen till Röjan, en by som ligger ganska nära Åre. Han fick arbete på bageriet i Röjan. Jag minns att det skvallrades om att tanterna i Röjan väldigt gärna ville att pappa skulle flytta in hos dem. Det blev tant **Anny** som ”vann”. Där bodde pappa i många år, tills han var tvungen att flytta till ett äldreboende i Rätan där han dog bara kort innan han skulle fylla 80 år, år 1973. Jag fick meddelande från boendet om att pappa var nära döden så jag reste upp och stannade hos honom några dagar. Jag bodde för tillfället med **Bengt-Inge Gunnarsson** i Mariestad, vilket jag kommer att berätta mer om senare. Han tog hand om barnen, som då var 5 och 6 år, medan jag var borta.

Jag minns att jag satt och läst vid hans sjuksäng. Dels läste jag högt ur vissa texter, men dels läste jag för mig själv. Bland annat minns jag att jag läste **Alva** och **Gunnar Myrdals** bok ”*Kris i befolkningsfrågan*” (1934). Äldreboendet hade en bokhylla som jag kollade.

Jag fick mata pappa. Han sa att han tyckte det kändes konstigt att hans ”barn” nu satt och matade honom. Jag var hos honom en vecka, men när helgen närmade sig var jag tvungen att berätta för honom att jag måste åka hem till barnen dagen därpå. Jag berättade också att Jörgen var på väg upp till honom. När jag hade gått och lagt mig knackade det på dörren. En personal kom och bad mig följa med till pappa. Då hade han lämnat jordelivet. Det kändes enormt märkligt. Kvinnan som följde mig sa: ”*Lyssna, har du hört en sån tystnad?*” Jag lyssnade. Hon hade rätt. Det var en enorm tystnad. Jag glömmer den aldrig.

På natten hade de gjort iordning pappa och lagt honom i en kista som sen stod på ”*Lit de parade*” i det stora vardagsrummet. Han låg i kistan utan lock så alla som bodde där fick se honom och ta farväl av honom, vilket jag också hann få göra innan jag reste. Jag minns inte om Jörgen hann komma innan kistan togs bort.

Pappa hade skrivit ett maskinskrivet brev där han berättade hur han ville ha sin begravning och var han ville begravas. Han berättade där i vilket kapell ceremonin skulle genomföras i. Han hade till och med angett namnet på en gammal dam i byn och skrev att han ville att hon skulle sjunga under begravningsceremonin i kapellet. Vi hade sån tur att hon faktiskt fortfarande levde och hon ställde upp. Vi lyckades kunna vara med alla tre syskonen.

Jag är stolt över min mamma...

Mamma berättade att läkarna aldrig fick ge henne elchocker och inte heller mediciner. Hon rökte. Hennes läkare hade sagt att *"det enda problemet med rökning är att damerna får nerrökta gardiner"* – så hon rökte under hela sitt liv. Jag var på resa till nåt annat land i tjänsten just då, minns inte vilket, men mina bröder blev uppringda av personalen där hon bodde, så de åkte till Örebro och fick möjlighet att sitta hos henne och hålla hennes hand de sista timmarna. Hon dog 87 år gammal den 8 maj 1998 och begravdes den 22 maj.

Jag minns att när jag kom hem till Sverige, så hämtade jag min bil på Arlanda P-plats och gav mig iväg hemåt. Men som vi ofta brukade göra, så stannade jag på vägre restaurangen i Hummelsta utanför Enköping, och ville passa på och äta. När jag beställt mat och satt vid bordet så kollade jag mobilen. Jag hade två röstmeddelanden. Först berättade en av mina bröder att de var på väg till mamma eftersom de fått veta att hon låg döende. Det andra meddelade att hon var död. Jag blev så omskakad att jag reste mig och lämnade maten på bordet och gick ut till bilen för att skynda mig hem. Men så kom jag på att jag faktiskt var hungrig, så jag bestämde mig för att gå in och äta först.

När jag kom hem åkte jag direkt till hennes lägenhet och kollade. Sen fick jag veta på vilket bårhus hon låg så jag fick åka dit och ta farväl. Det var så konstigt att se henne. Som om hon bara låg och sov. MEN... jag var så besviken över att man lagt henne på rygg. Hon sov ju alltid på sidan...

Jag gick sen till hennes lägenhet och rensade ut allt, tog med mig det jag och mina bröder ville ha kvar, och lämnade resten till personalen att ordna bortförande av. Tror jag...

Det blev tomt. Jag hade besökt mamma minst en gång i veckan, både för en pratstund och för att hjälpa henne med praktiska saker,

exempelvis att betala räkningar. En gång fick jag ta med henne till sjukhuset eftersom hon hade så svåra problem med psoriasis och hade sår över en stor del av kroppen. Där ville man fotografera henne för att kunna visa läkarstuderande hur en svår psoriasis kan se ut. Det märkliga var att hon gick med på att följa med till fotografen och dessutom klä av sig naken inför fotografen. Hon sa att hon var stolt över att kunna bidra till läkarstudenternas utbildning. Samtidigt fick hon en ny salva som hon lätt kunde smörja in sig med. Jag minns att den innehöll cortison och att hon var nöjd med den.

Mamma hade berättat om sin sista önskan. I en ansökan till *Länsstyrelsen* i Östersund år 1965, d.v.s. när hon var 54 år gammal, hade hon skrivit:

”Min önskan

*Bränn min kropp. Strö ut min aska och låt vinden smeka mitt stoft.
Naturen tar vård om min grav.”*

Jag hittade det bleknade papperet när jag städade ut hennes lägenhet. Hon hade upprepat detta då och då genom åren. Vi pratade ofta om hur hon ville ha det efter sin död. Hon verkade ibland längta efter att få dö. Hon visste ju att livet fortsatte efter kroppens död.

Under flera år sa hon att hon ville spridas under *Gullregnen* på **prins Oskars** sommarresidens *Fridhem* i Visby eftersom hon arbetat där i sin ungdom. Eftersom Jörgen bodde i Visby en tid så flyttade vi ner mamma dit. När vi vid ett tillfälle besökte Fridhem så ångrade hon sig när det gällde askan. Det såg inte längre ut som hon minns det.

Eftersom hon genom alla år med stor värme och nostalgi berättade om sin systers familj på *”Toppen”*, *Höstoppen*, en liten bergsby utanför Strömsund i Jämtland, så kom vi överens med släkten där om att få strö hennes aska där. Hennes syster, **moster Anna**, var den äldsta i mammas syskonskara och mamma var yngst, så moster Anna blev lite av en ersättningsmamma. Mormor hade dött när mamma var barn. Mamma vistades ofta på *”Toppen”*.

Begravningsplatsen blev en vacker glänta i skogen intill fastigheten där hon varit så mycket och där jag fick vistas när jag var barn på somrarna. Vi hade fått instruktioner från *Länsstyrelsen* om att vi skulle gräva en grop där vi sen kunde strö askan. Jag och mina bröders arbetsfördelning blev att jag höll ett litet tal, Janne grävde en

grop och Jörgen skulle hälla ut askan. Eftersom mamma ville att vinden skulle smeka hennes stoft, så höll Jörgen, som var längst av oss, upp kartongen med askan så högt han kunde för att askan skulle spridas för vinden. Vi undrade sen om det någonsin varit så vindstilla på Toppen som det var den eftermiddagen.

Mamma var konstnär

Mamma och jag pratade aldrig om religion eller liknande, men jag har anat att hon nog var inspirerad av *buddhismen*, hur det nu skulle ha gått till. Hon bodde ju hela sitt liv i små byar i Jämtland. På hennes vägg hängde "*Buddhismens åtta ekrar*", se bilden till vänster nedan. Dessutom hade hon broderat en vacker tavla av Buddha. Hon berättade att hon hittat en liten svart-vit bild i en damtidning och ritat upp bilden på ett tyg. Hon broderade alla sina tavlor på tyg, mer om detta nedan. Det mest fascinerade med Buddhatavlan fick jag veta många år senare när jag träffat min "sista ex", **Claes Asker**, som var buddhist. Han var så imponerad över att mamma lyckats välja de

exakt korrekta färgerna på tavlan. Hur kunde mamma veta det?

Nu hänger båda tavlorna på min vägg.

Mamma var verkligen en konstnär. Hon sydde många tavlor. De var utspridda hos oss tre syskon. År 2015 kontaktade vi släkten på "Toppen" och berättade att vi ville göra en utställning av mammas tavlor någonstans i Strömsund. En kusin kunde boka en tid på *Hembygdsgården* i februari 2015 så vi åkte upp alla tre och hängde upp mammas tavlor.

Nu lär tavlorna vara utdelade till släktingarna som har sina rötter på "Toppen". Jag har bara Buddhatavlan kvar.

Mamma var medial...

Många år senare förstod jag att mamma måste ha varit *medial*, vilket innebär att man på olika sätt kan ha kontakt med den andliga/psykiska dimensionen, den värld där vi befinner oss när vi är döda. Jag kan nämna ett exempel... En gång berättade hon för mig att hon, när hon var i affären och skulle handla, så såg hon en soldat som dog i andra världskriget, men ”*det visste han inte så det talade jag om för honom*”, berättade hon. Hon var då över 80 år och bodde granne med mig i Örebro.

Det kan låta konstigt, men enligt vissa medier så är det inte ovanligt att människor som är döda inte vet att de är det, utan fortsätter att leva sitt liv som vanligt i den andliga världen, men ger sig till känna på olika sätt i den fysiska världen. Ibland kallar vi dem för ”*spöken*”. Jag skriver om det i min bok ”*Döden är Livets största överraskning*” (2019).

På den tiden när mamma ansågs psykiskt sjuk så hade inte den skolmedicinska psykiatrin några kunskaper om personer som hade extraordinära psykiska och mediala förmågor. Jag är inte så säker på att de har det fortfarande. Det är piller och elchocker som gäller. Även om det idag har utvecklats behandlingshem som har dessa kunskaper.

Spiritualistiska seanser är ofta en grupp mediala personer som ofta hjälper de döda som ”fastnat” att ”gå vidare”. En intressant författare som berättar om detta är **Jan Fridegård**, bland annat i sina böcker ”*Torntuppen*” (1941) och ”*Hallonflickan*” (1968) men det är många andra författare som på senare år skrivit om detta.

Till barnhem och fosterhem

Vi tre syskon hämtades av *Barnavårdsnämnden* i Hammerdal år 1952 för att föras till ett barnhem i Mörsil i Jämtland i samband med mammas tvångsintagning. Jörgen har funnit att *Barnavårdsnämnden* vid den tiden styrdes av socialdemokraterna. Jag minns fortfarande den händelsen som om det var i går.

Vi tre syskon placerades i en bil på gården. Barnavårds mannen som var en känd socialdemokratisk kvinna gick upp till mamma, jag tror det var för att få en påskrift på nåt papper. Då smet vi tre barn ut ur bilen och sprang i väg. Vi blev naturligtvis förföljda och infångade. Vissa äldre bybor i Hammerdal mindes länge den jakten.

Detta hände på försommaren år 1952. Jag var 10 år och mina bröder 8 och 9. Dom lyckades fånga in oss och placerade oss i bilen. Sen minns jag att dom under bilfärden nämnde ordet *sommarkoloni* och jag hade hört talas om att vissa barn fick komma till koloni på somrarna och det lät ju spännande. Så jag blev nu förväntansfull. Jag hade pratat med mamma om att jag ville åka till sommarkoloni, men hon menade att det bara var "arbetarbarn" som åkte till dessa sommarkolonier. Men i bilen lät det som om vi skulle åka till en koloni, vilket skapade en positiv förväntan.

Jag är så tacksam för att man på barnhemmet i Mörsil såg till att vi fick komma till en fotograf. Det här är den enda bilden jag har från den tiden. Janne är 9 år, jag 10 år och Jörgen 8 år.

Vi kom först till barnhemmet *Hälsan* i Mörsil. Vi tre syskon fick bo i samma rum. Det fanns många fler barn där, bland annat de tre barnen **Stadin** och en förslagen grabb som jag inte minns namnet på, men som frågade mig om jag var "rizenare". Han menade "zigenare". Jag var ju mycket mörk med bruna ögon, så frågan var väl inte så konstig, men jag fick säga att jag inte var det. Även om min mamma brukade skoja och säga att hon hade hittat mig på mjölkpallen vid vägen när "*zigenarlasset hade dragit förbi*". Kanske det är därför jag fascinerats en hel del av den folkgruppen och jag minns att jag älskade att gå på tivoli som de hade med sig när de kom till Hammerdal.

Jag trivdes mycket bra på barnhemmet, men jag minns att jag på kvällarna kunde ligga och önska att mamma och pappa skulle gifta sig igen så vi fick komma hem igen. Jag saknade mamma ofantligt mycket. Så småningom insåg jag faktum... och fick acceptera...

När de andra barnen var ute och lekte så låg jag på min säng och läste böcker. Barnhemmet hade ett litet bibliotek som jag hittade spännande böcker i, tror det var mest vuxenböcker. Den enda bok jag minns nu är **Jerome K. Jeromes** ”*Tre män i en båt*”. Jag minns också att man påpekade att jag blev tjock om jag bara låg och läste.

När jag berättade detta för Jörgen nu så sa han att han också låg inne och läste böcker hellre än att vara ute och leka. Och det har vi båda fortsatt göra hela livet. Janne däremot läste nog aldrig nån bok, åtminstone mycket sällan.

Jag minns att pappa kom på besök till barnhemmet bland annat inför julen och att han hade med sig julklappar både till oss och till föreståndaren. Sannolikt hade han med sig bröd också till alla. Jag var så stolt över att pappa var så generös. Jag kan här passa på och berätta att de få gånger pappa och jag skulle åka tåg nånstans, så köpte han alltid med sig nåt extra gott ifall vi skulle få sällskap i tågkupén. Han bjöd alltid.

Ett starkt minne från barnhemmet i Mörsil var första nyårsnatten. Alla andra barn hade fått åka hem över nyår så vi tre var ensamma. Föreståndaren, **Gunhild Gunnersson**, om jag minns namnet rätt, sov inne i vårt sovrum så vi skulle slippa vara ensamma. Eftersom vi syskon hade fått vaka med mamma vartenda nyår för att lyssna på **Anders De Wahl** när han läste **Alfred Tennysons** ”*Nyårsklockan*” vid årsskiftet klockan 12 på natten, så skulle vi få göra det nu också. Radion stod på och vi väntade och väntade. ... Så plötsligt vaknade jag kl 7 på morgonen, förtvivlad över att ha somnat. Jag skyndade mig att slå på radion i hopp om att Anders De Wahl också försovit sig, men det hade han inte...

Barnhemmet i Mörsil skulle läggas ner så hela verksamheten inklusive föreståndare och viss personal flyttades till ett barnhem i Östersund. Jörgen berättade nu att han minns att en storhelg i Östersund var vi tre syskon ensamma kvar. Alla andra barn hade fått komma hem över helgen. Då tog föreståndaren, Gunhild Gunnersson, med oss tre hem till sin egen bostad. Hon var en fantastisk människa.

Men barnhemmet var bara en tillfällig lösning...

Fosterhemmen

Efter tiden på barnhemmet placerades vi i olika fosterhem i olika byar. Janne och Jörgen bodde tillsammans på ett fosterhem, men i de flesta

fall separerades även de. Både Janne och Jörgen hamnade på olika bondgårdar och fick arbeta mycket. Jörgen bodde så pass länge på sista fosterhemmet att han upplevde sig vara som son i huset och tanken var att fosterföräldrarna skulle adoptera honom. I och med det skulle han också få ärva gården, men både fosterföräldrarna och Jörgen blev lurade av en släkting, som tog över gården och i sin tur sålde den. Jörgen kan fortfarande känna besvikelsen. Det hade ju blivit hans hem. Han brukar berätta att han hade nio hundar där som han tog hand om. Han tog också hand om hästarna och kunde rida iväg långa sträckor.

Själv var jag på fem olika fosterhem i olika byar i Jämtland, innan jag blev vuxen nog att ge mig ut i världen. Det kanske låter hemskt, men det var faktiskt en ganska bra tid. Jag drömde dock hela tiden om att mamma och pappa skulle gifta sig igen, men insåg att det aldrig skulle ske.

Idag kallades det inte längre för fosterhem utan familjehem eller jourhem.

Mitt första fosterhem var i Sörbygden hos **Elin och Enar Andersson**. De hade två egna barn som var vuxna och ett adoptivbarn, **Aivi**. Jag gick i sjätte klass under det året.

Sjätte klass i Sörbygden. Jag är trea från höger i övre raden

Jag minns vistelsen där med värme, även om min fosterfar försökte ”kladda” på mig. Jag minns att jag då gick ifrån honom och gick ut på toa – vi hade utedass – och grät. Därefter lyckades jag med bestämdhet avvisa honom, så han gjorde aldrig om det. Jag berättade aldrig för tant Elin eller Aivi, men jag har ofta undrat om Aivi råkade ut för liknande saker. Jag minns att jag tyckte så illa om att han ofta ”kladdade” på sin fru när jag såg det på ett sätt som fick mig att må illa.

Ett annat minne från den här tiden var morgonen när jag gråtande sprang nerför trappen och förtvivlat berättade för ”tant Elin” att jag blödde i underlivet. Jag måste ha varit 13 år. Hon förstod vad det handlade om och berättade för mig om menstruation, att det hände varje månad och att jag nu började bli vuxen samt hur jag skulle hantera det. Jag fick ett paket ”blöjor” – bindor - och tillsägelse att inte springa omkring när jag fick dessa blödningar. Så jag minns att jag stog stilla på skoltrappan och tittade på när de andra barnen sprang omkring på skolgården och lekte. Långt efteråt fick jag veta att jag tolkat tant Elin lite för överdrivet. Man kunde visst röra sig...

Nästa fosterhem

Efter sjätte klass i Sörbygden var det dags att gå vidare. Jag hade kommit in på *Realskolan* som fanns i Bräcke, som låg knappt fem mil från Sörbygden, så det var dags att flytta igen. Jag fick bo hos familjen **Granér**. Mannen i familjen var rektor på realskolan. De hade en son, **Rolf Granér**, som jag många, många år senare fick kontakt med. Vi träffades bara ett par gånger och upptäckte att vi hade vissa likheter i våra karriärer, även om jag forskade och undervisade i socialt arbete på *Socionomprogrammet* vid Örebro universitet och han i kriminologi på *Polisprogrammet* vid Linnéuniversitetet i Växjö.

Jag brukar berätta ibland att jag stulit två gånger i mitt liv. Ena gången var just hos familjen Granér. Jag råkade höra när de satt i köket och jag stog i hallen utanför och dörren stog lite öppen att de sa att de hade tagit mig för pengarna. Fosterhemmen fick ju betalt för att ta emot barn. Då såg jag en plånbok ligga på bänken bredvid mig så jag tog lite pengar från den. Det upptäcktes aldrig.

Jörgen har hittat denna uppgift.

Gull-Maj Westin.

Nämnden beviljade fosterlega för Gull-Maj Westin, som vistas hos rektor Granér, Bräcke samrealskola, med 150:-/mån. Allm. barnbidraget skall tas om hand av Hamnerdals barnvårdsnämnd och ev. stipendier för flickan skall avräknas vårdlegan.

Jörgen räknade ut att det skulle motsvara 2,599 kr i dagens penningvärde. Det var ju inte så mycket. Familjen kanske tyckte att mitt arbete i hushållet var värt lite. Jag fick ju hjälpa till en hel del i hushållet.

Jag vill göra en liten parentes och berätta om den andra gången jag stal. Det var flera år senare när jag bodde i Stockholm. Jag minns att jag behövde en ny behå, men jag hade inga pengar. Så jag var fräck och gick in på *Hennes & Mauritz* och tog med mig fyra behåar in i provrummet. När jag gick därifrån lämnade jag tillbaka tre och sa att de inte passade mig – och gick ut därifrån med en ny behå på mig. Jag skriver som **Nils Ferlin**: "*Må Gud förlåta mig somliga...!*"

Jag minns att jag fick följa med familjen Granér på en semesterresa, till Takene i Brunskog, Värmland. Det starkaste minnet jag har från den resan är att jag fick stanna hemma och diska och städa medan familjen åkte till badet. Men jag har en bild som visar att jag ändå fick följa med åtminstone en gång. "Pappa Granér" skojar med mig och kastar vatten på mig när jag badar.

Jag minns inte varför jag flyttade ifrån familjen Granér. Jag kanske ville vara ute på kvällarna. Jag var ju tonåring, även om man inte använde det begreppet på den tiden. Jag har ett mycket svagt minne av att fosterhemsmamman inte ville det. Att "hänga" vid

tågstationen var ett kvällsnöje. Det var där de unga samlades i Bräcke.

Av någon oklar anledning fick jag mitt nästa fosterhem på *Elimkapellet* i Bräcke hos en äldre dam som var sömmerska och baptist och som inte tillät mig att vara ute alls på kvällarna. Jag fick sitta inne och sy tillsammans med henne, eller läsa böcker. Jag minns att stopptiden var kl. 17.00. Det var tråkigt. Men jag fortsatte sköta studierna och älskade realskolan.

Härom året dök den här bilden på Elimkapellet i Bräcke upp på nätet. En förbipasserande hade sett korset i snön på taket och tagit bilden.

I en annan lägenhet i kapellet bodde **pastor Bror**, som jag minns med värme. Han var en äldre man med vitt hår och han var mycket vänlig mot mig. Jag fick exempelvis sitta i kapellet när det inte var någon verksamhet där och spela på orgeln. Det var där jag lärde mig hur noterna såg ut och hur de skulle spelas. Men jag lärde mig aldrig spela ordentligt, bara ”klinga”. Pastor Bror lärde mig en mycket viktig sak som jag sen burit med mig under resten av livet. Han sa: *”Kom ihåg att alltid tvätta bort fettranden ur diskbaljan!”* Det handlade naturligtvis inte om disk och diskbalja utan om att man alltid skulle se till att göra färdigt, avsluta allt på ett sätt som jag skulle vara nöjd med. Det är fascinerande hur vissa klokord kan fastna och påverka, ofta beroende på vem som säger dem och hur det sägs.

Att förstå är stort.

Att hjälpa andra att förstå är större.

Pia Hellertz

Men jag stog inte ut att bo hos den snälla baptisttanten. Jag har antecknat att jag upplevde att jag utnyttjades som piga. Så jag bad min barnavårdsman att få flytta igen.

Barnavårdsman som förebyggde framtida problem

Här är det på sin plats att nämna min fantastiske barnavårdsman vid *Socialbyrån* i Hammerdal, **Edvin Westerberg**. Jag har mycket, mycket ofta med enormt stor tacksamhet tänkt på honom. Varje gång jag ringde och bad honom att jag skulle få byta fosterhem och berättade vilket skäl jag hade, så fixade han det. Jag känner ju nu till de psykologiska teorierna som menar att man ”ska stanna kvar och bearbeta”, man ska inte ”fly från utmaningar” och så vidare. Om Edvin Westerberg hade utbildats med dessa teorier hade jag med stor sannolikhet revolterat och fått stora problem i livet. Vem vet – jag kanske hade protesterat med alkohol och droger... Men jag fick på det sättet helt själv bestämma över mitt liv och därmed ta ansvar för och ta konsekvenserna för mina beslut. Jag sänder då och då en tacksamhetens tanke till Edvin Westerberg i hans himmel...

Nya fosterhem i Bräcke och Hammerdal

Jag tröttnade på att vara ”inlåst” i hemmet efter kl. 17.00 och tristessen att som ung bara sitta och göra min gamla fostermor sällskap, så jag bad att få flytta igen. Jag bodde dock kvar i Bräcke eftersom jag trivdes på realskolan.

Nu kom jag till familjen **Göransson**. De hade flyttat från Hammerdal till Bräcke så jag kände barnen sen tidigare. Men inte heller där trivdes jag. Jag skriver nånstans att fostermor var en ”ragata”. Så jag ville flytta igen...

Jag bodde i Bräcke under åren 1954–1955, d.v.s. totalt två år, de första terminerna i Realskolan och hann klara av tre fosterhem under den korta tiden.

Nu fick jag hjälp att flytta hem till Hammerdal eftersom det skapats en realskola där. Jag fick komma till granngården till mitt barndomshem, *Sjungargården*, till ”**tant Gerda**” och ”**Fa´Posha**” (farbror Per Olofsson), som var storbönder och hade många kor och grisar och höns. De kände mycket väl till min situation och de kände

mina föräldrar väl, men mina föräldrar hade då lämnat barndoms-
hemmet och bodde nu på andra orter. De hade en dotter, Sally, som
var adopterad, men hon var vuxen och utflyttad nu.

På Sjungargården bodde jag från 1956 tills jag tog realexamen år
1958, d.v.s. drygt 2 år. Ett roligt minne från realexamen var att jag så
gärna ville ha ett par röda högklackade skor. Men alltid när jag skulle
köpa nåt så måste jag be min barnavårdsman Edvin Westerberg om
tillåtelse. Jag tycker mig minnas att jag hade fått låna med mig skorna
för att visa honom. Han godkände köpet och jag var hellycklig. Många
år senare berättade mina bröder att de nästan hade fått bära hem mig
efter examen eftersom jag fått så ont i fötterna av de vackra skorna.
Det hade jag glömt. Det finns ett gammalt ordspråk som säger: *"Vill
man vara fin får man lida pin"*. Första gången jag hörde det var när
jag var 4 år och skulle vara brudnäbb på min gudmors bröllop. Då fick
jag följa mamma till damfrisörskan i grannhuset. Mina flätor klipptes
av och jag skulle permanenta håret. Det sved i nacken av spolar eller
vad det var... Och jag klagade till mamma som satt i huven bredvid.
Då sa hon: *"Vill man vara fin..."* och så vidare... Men det var ju
egentligen inte jag som ville. Det var hon som ville...

Jag är brudnäbb med nypermanentat hår på min gudmors, Gunnels, bröllop.

Några av mina starkaste minnen från min tid på Sjungargården var bland annat att jag fick röra blodet när en kalv slaktades. Blodet skulle ju användas till matlagning och fick inte stelna. Man skar upp halsen på kalven så den fick dö förblödande. Det var en riktigt obehaglig upplevelse, men jag ville inte visa mitt obehag utan rörde vidare. Sen blev det blodplättar till middag. Jag minns inte om jag åt.

Jag skulle lära mig mjölka men lyckades aldrig, trots tant Gerdas tålmodiga undervisning, att få ut en enda liten mjölkdropp ur spenarna.

En underbar upplevelse var att de hade radio. Jag lyssnade med stor behållning på musiken. Stod gärna med örat nära radion eftersom jag inte fick vrida på så högt. Särskilt minns jag *Bilradion* med "**CeGe**" **Hammarlund**, som programvärd. Han spelade alltid fantastisk musik. Om jag minns rätt så var det både ett önskeprogram och ett "undervisningsprogram" om "bilvett". Jag tror det var i det programmet som jag fick höra att min bror Jörgen låg på sjukhus med skador i ryggen. Ett par flickor önskade musik och hälsade till honom på sjukhuset. Jag hade ingen aning om vad som hänt honom. Efter flera år fick jag veta att han blivit stångad av en tjur på bondgården där han bodde.

Jag minns att jag blev förälskad i **Elvis Presley** och jag var övertygad om att om han kom till Sverige och träffade mig så skulle han bli förälskad i mig också. Vilken tur att jag slapp bli besviken. I skrivande stund kommer det insider-information om att Elvis aldrig dog 1977, som är den officiella berättelsen, utan att han fortfarande lever... Nåja, vi kanske får veta.

Mina bröder och jag hade tyvärr mycket sällan kontakt med varandra under uppväxten. Vi bodde i olika fosterhem i olika byar. Det var först när vi på 60-talet flyttade till Stockholm för att söka arbete som vi fick kontakt med varandra igen. Men det återkommer jag till.

Första kärleken

Det var under tiden jag bodde på Sjungargården som jag började sällskapa med **Östen Nilsson**. Han gick också på realskolan, i samma klass som jag. Han följde mig mycket ofta hem till tomtgränsen och bar min väska. Han var mycket intresserad av musik och spelade

trumpet. Jag har två starka minnen med honom. En gång när han följde mig hem så bad han att vi skulle gå in i ladan som låg utmed vägen hem. Det var där och då jag ”förlorade min oskuld”. Konstigt nog minns jag inga andra detaljer om händelsen än att Östen grät efteråt och bad om förlåtelse. Jag förstod inte varför... Det enda jag vet är att jag var mycket förälskad i honom. Nu kan jag tycka att det är konstigt att jag inte minns själva händelsen...

Jag och Östen – jag minns inte sammanhanget och förstår inte vem som fotograferade 😊

Det andra minnet är att jag lärde mig röka en sommar när jag som 15-åring vistades på sommarlov hos min pappa i Dorotea, där han då hade börjat arbeta på ett bageri – jag vet inte om det var hans eget eller om han var anställd. När jag kom hem till Hamnerdal och hade bestämt träff med Östen på ett konditori så satt jag och rökte. När han kom in och såg mig sitta och röka så gjorde han slut med mig. Han ville inte ha en tjej som rökte. Jag fortsatte röka. Jag var 15 år när jag började och 37 år när jag år 1978 bestämde mig för att lägga av.

Samtidigt tycker jag nu att det är konstigt att jag inte minns mer av min första kärlek.

”Förneka aldrig din erfarenhet och övertygelse bara för att få lugn och ro!”

Dag Hammarskjöld

*”Att våga är att förlora fotfästet för en liten stund,
att inte våga är att förlora sig själv.”*

Søren Kierkegaard

2

Dags att resa söderut...

Efter realexamen 1958 var det dags att börja arbeta. Jag var 17 år. Men innan dess var det sommarlov. Egentligen hade jag velat fortsätta studera. Jag minns att jag hade en dröm om att få ”ligga vid Uppsala universitet och läsa”. Jag har senare förstått att det bara är två universitet i Sverige där man kan ”ligga och läsa”, de två första, Uppsala och Lund 😊. Jag minns inte längre vad som skapade min dröm. Kanske någon av mina kusiner hade studerat där. Men jag hade ingen möjlighet att realisera drömmen. Det fanns inte studiemedel på den tiden så vi hade ingen fri vilja.

Jag vill berätta att när jag fyllde 79 år så tog min dotter **Anna** med mig på en resa mot okänt mål. Det visade sig vara Uppsala. Min dotterdotter **Molly** studerade juridik där, så jag bara trodde att vi skulle besöka henne. Men vi åkte till Uppsala universitet. Nu skulle jag äntligen få ”ligga vid Uppsala universitet och läsa”. Problemet blev bara att både Anna eller Molly hade glömt ta med sig nån bok, så jag fick gå in på universitetet och leta efter en student som vågade låna ut en bok. Det blev en tjock bok i vetenskaplig metodik. Så nu har jag *”legat vid Uppsala universitet och läst”*. Molly fotograferade så jag har bevis.

Tillbaka till 17-årsåldern

Jag hade en kusin i Trosa som var bagare och konditor, **Bertil Westin**. Det bestämdes att jag skulle hjälpa honom i hans bageri på mitt livs första semester och få 50 kronor – men jag minns inte längre om det var i veckan eller i månaden. Jag gjorde ingen större nytta i bageriet utan fick tillåtelse att vara utomhus och måla tavlor samtidigt som jag fick med mig en mazarin att tugga på. Jag målade flera tavlor med Trosamotiv den sommaren. De flesta har jag skänkt bort. Kusin Bertil köpte tre av dem för 50 kronor.

Jag har bara dessa tre tavlor kvar från den sommaren. De hänger på min vägg. När jag disputerade, d.v.s. tog min filosofie doktors-examen i november 1999 fick jag tillbaka dessa tre som gåva av kusin Bertil.

Jag vill nämna att det var kusin Bertil som påpekade att jag var den första i släkten **Westin** som skrivit en doktorsavhandling, så jag

bestämde mig för att lägga in mitt barndomsnamn Westin i mitt namn. Det kostade en liten slant men jag minns inte hur mycket. Så från och med 1999 heter jag **Pia Gull-Maj Margareta Westin Hellertz** och på doktorsavhandlingen står det Pia Westin Hellertz.

Efter sommarlovet i Trosa var det dags att tänka på framtiden. Hemma i Jämtland fanns inga arbeten. Pappa hade en syster i Flen, faster **Nora Östberg**, så jag fick åka dit. Nu var det slut på fosterhemstiden. Nu skulle jag stå på egna ben och försörja mig själv.

Jag reser söderut...

Ett litet minne från tågresan... När jag steg av i Flen stod det två unga grabbar på perrongen. De kom fram till mig och frågade: *"Ska vi bära frökens väska?"* Jag var 17 år och de måste ha varit i samma ålder. Man sa inte *du* direkt på den tiden. Klart att de fick bära väskan.

Eftersom jag hade hört talas om nåt som hette "televisionen", TV, så frågade jag dem: *"Har nån av er television hemma?"* Den ene svarade att de hade det. Då frågade jag: *"Kan jag få komma hem till dig och titta på den?"* Det fick jag. Samma kväll... Så jag satt med hans familj och tittade under flera timmar på ett stort idrottsevenemang, som jag kommit ihåg länge, men just nu har jag glömt. Sen var jag nöjd.

Det visade sig att den andra grabben hade en egen vespa, så jag bad att få åka med honom, vilket jag fick... Det var tryggare att vara tonåring då. Jag minns ingen rädsla eller osäkerhet hos mig. Jag bara utnyttjade tillfällena... Vilket förvånar mig lite idag när jag tänker tillbaka... Jag minns inte ens om bekantskapen med dessa två grabbar fortsatte nån längre tid.

Jag fick bo hos faster Nora - **Maria Eleonorah (Norah) Östberg f. Westin** - och farbror **JL - Johan Leonard Östberg** - i början. Farbror JL hade varit rallare, d.v.s. varit med och byggt järnvägar i Sverige och faster Nora hade varit "rallarkocka", d.v.s. lagade mat åt rallarna. Det var så de träffades. De hade två söner, **Pelle Boström** och **Olle Östberg**. Kort kan jag nämna att Pelle hamnade inom restaurang-branschen och blev så småningom alkoholiserad och dog för tidigt.

Olle hamnade inom militären och blev så småningom hög officier. I skrivande stund är han 91 år. Jag minns inte om det var

sommaren 1958 eller sommaren 1959 som jag fick åka på ”semester” till Visby. Olle var fänrik och arbetade vid Gotlands regemente, P 18, i Visby. Jag skulle få vara där en vecka och fick låna Olles lägenhet medan han bodde på regementet. Jag minns när jag fick besöka regementet en gång. Jag stod uppe på Olles kontor som hade en fransk balkong och tittade ner på gården där Olle exercerade de värnpliktiga. Men grabbarna lydde inte Olle utan tittade upp på mig istället. Ett annat minne är att Olle ”beordrade” åtta värnpliktiga att ta med mig på bio i Visby. Så där satt jag med fyra värnpliktiga på ena sidan och fyra på den andra. Det är ett roligt minne. Jag gissar att Olle mutade dem.

I Hälleforsnäs, som ligger nära Flen, hade **Elsie Persson** ett pensionat, *Heda pensionat*. Elsie hade arbetat i pappas bageri i unga år. Så jag fick bo och arbeta på Heda pensionat den sommaren år 1958, jag skulle fylla 17 år. Det var jätteroligt. Jag älskade att servera gästerna och skoja med ölgubbarna. De fick inte bara köpa öl utan måste också enligt reglerna beställa en smörgås, men de åt inte smörgåsen, så den åkte tillbaka in i köket och fick åka ut igen vid nästa beställning av öl. Vad jag minns hade vi inga problem med fylla, men herrarna blev ”godmodiga” och klappade den unga servitrisen gärna på stjärten. Den unga servitrisen tog det som ett tecken på uppskattning. Tiderna förändras... På Heda fanns också en TV, vilket var nytt då, så många gäster kom bara för att sitta och dricka öl och titta på TV.

Jag älskade extra mycket att arbeta vid helger och på sommarsemester. Många stadsbor valde att spendera en semestervecka på pensionatet och älskade att bli upppassade. När nån fyllde år eller gifte sig och ville ha fest hos oss så gjorde vi lite extra. Jag minns att jag då började fantisera om att när jag blev vuxen ville jag driva ett eget pensionat nånstans.

Men när sommaren var slut minskade aktiviteterna på pensionatet och Elsie behövde mig inte längre.

Hembiträdestiden börjar...

Hur jag kom på idén att söka arbete som hembiträde minns jag inte. Kanske jag fick höra att familjen **Gunnar Thornberg** behövde hjälp. Mannen i familjen var lärare. Jag minns att frun i huset öppnade dörren när jag ringde på. Jag berättade om mitt ärende, att jag hört att

de behövde ett hembiträde. Det första hon sa var: ”*Kan du laga mat?*” Jag svarade att jag kunde det och hoppades i mitt inre att de hade en kokbok. Jag hade inte lagat särskilt mycket mat tidigare, annat än hjälpt Elsie lite på pensionatet, men nog skulle jag klara den utmaningen tänkte jag. Då släppte hon in mig. Jag skulle bo i ”pigkammaren” innanför köket. De avslöjade aldrig att jag inte kunde laga mat eftersom de hade flera kokböcker.

Ett märkligt minne är att herr Thornberg vid ett tillfälle när jag åkte bil med honom frågade mig om jag kunde tänka mig att fly med honom, resa bort nånstans... Minns inte mer. Jag tackade nej till erbjudandet. Kanske skojade han...

Familjen hade två barn **Christer** och **Urban**. De var söner till Thornbergs första hustru. Jag minns att Urban var 7 år eftersom jag var 17 år. Jag har en enda bild från den tiden. Den togs med största sannolikhet för att jag var jultomte den julen.

Christer, jag och Urban

Mitt första avlönade arbete var således hos familjen Thornberg. Jag fick sparken efter det att familjen upptäckt att jag hade en pojke på rummet. Minns inte ens vem han var, men jag minns att jag ombads lämna familjen omgående. Min kusin Pelle ville hjälpa mig att få komma tillbaka så han tog med mig och gick tillbaka till familjen och försökte övertala dem att låta mig stanna kvar, men det fick jag inte.

Jag vill redan nu berätta en fascinerande historia. Jag tar mig friheten att publicera ett mejl jag fick den 8 augusti 2020.

Urban tar kontakt

Hej Gugge,

För det var väl så du kallades. Jag minns dig mycket väl för jag var väl sju åtta år när du var hemma hos oss.

Jag läste ditt intressanta inlägg på Facebook "Hälleforsnäs" om Heda pensionat.

Jag kallades Uffe på den tiden. Katten du nämner var född i oktober 1957 och hette Sputnik efter den sovjetiska raketten. Men vi kallade honom för Tusse.

Magnhild var pappas andra fru. Vår mor flyttade till USA.

Vänliga hälsningar
Urban Thornberg

Ja, visst var det jag som var "Gugge". När jag kom upp i tonåren var jag inte längre så bekväm med att heta "Gull-Maj" så jag hittade på lite olika förslag. Det som jag använde mest var "Gugge". Jag återkommer till mina namnproblem senare.

Katten som Urban nämner hade jag nämnt i nån text som jag publicerat nånstans på nätet och som Urban hittat. Jag hade en dubbel relation till katten. Det visade sig att om katten låg på min stol i köket när det var dags för måltid, så fick jag inte sätta mig förrän katten hoppat ner. Jag fick absolut inte lyfta ner den.

Det roliga var att Urban och jag efter den nya kontakten började mejlväxla och berätta för varandra om våra livsöden. Det ledde till att Urban kom ner till Örebro på besök några gånger.

Jag måste som en parentes berätta att Urban har fått biskopens tillåtelse att predika i kyrka trots att han inte är präst. Han håller också begravningar. Så vi har kommit överens om att han, om han har

möjlighet, ska hålla min begravning, en borgerlig begravning – men det hoppas jag få återkomma till.

En annan uppgift som Urban berättade är att hans mamma var *same*, vilket gjort att han fördjupat sina kunskaper om samerna och ofta håller föredrag om samerna och deras historia iförd samedräkt.

Jag har nyligen bitt Urban komma till äldreboendet där jag nu bor sen snart 3 år och föreläsa om samerna, vilket han planerat göra under hösten. Spännande...

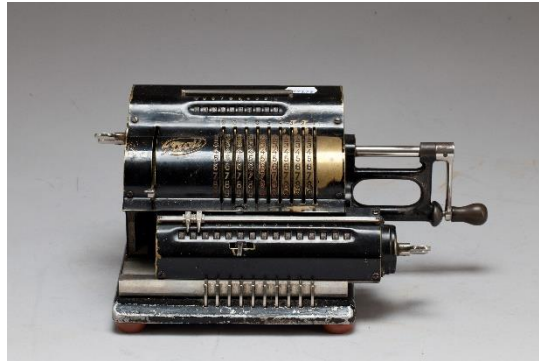
Blir kontorist...

Efter äventyret hos familjen Thornberg, hösten 1959, får jag arbete som kontorist på baddräktsföretaget *Nyma AB* i Flen den 8 september 1959. Jag minns inte hur det gick till men jag tror att faster Nora hade ett finger med i spelet. Enligt mina anteckningar var jag där bara under ett halvår, men under det halvåret lärde jag mig sitta i telefonväxel, räkna på räknemaskin, skriva på skrivmaskin och en del andra kontors-
sysslor.

Jag hittade en bild på nätet som visar hur den telefonväxel jag använde på Nyma AB kunde se ut.

Jag minns också att jag fick lära mig räkna på räknemaskin. Den såg ut ungefär så här.

Jag skulle räkna ut och betala veckolönen till arbetarna på företaget. Varje fredag eftermiddag kom de och stod i kö för att få sitt kuvert med kontanter.

Jag arbetade på Nyma AB från den 8 september 1959 till den 13 januari 1960, knappt ett halvår. Nu blev det dags för nya äventyr...

Jag ville bli konstnär...

Så långt tillbaka jag kan minnas har jag älskat att teckna och måla. Varje gång jag bytte skola kollade jag vem i klassen som var duktigast på att teckna och måla och jag bestämde mig för att vara duktigare. På realskolan blev jag uppmärksammas av mina lärare och ett par av dem hade skickat in mina teckningar och akvareller till *Konstfack* i Stockholm för att rekommendera mig för studier där. Konstfack är en svensk statlig högskola inom konst, design och konsthantverk. Det är den största fristående högskolan i Sverige inom dessa områden. Sedan 1844 har Konstfack utbildat en mängd olika yrkesgrupper inom dessa fält, samt bild- och slöjdlärare.

En dag fick jag information om att jag blivit antagen. Men i början av 60-talet, när jag behövde dem, fanns inte studiemedel. Det infördes år 1969. Så jag berättade för pappa och frågade om han kunde betala för utbildningen, men det ville han inte. Han trodde inte det var nån framtid att satsa på att bli konstnär. Istället betalade han för en kartritningskurs i Karlskoga. Den 14 januari 1960 startade jag kartritningskursen i Karlskoga. Den pågick till den 1 maj 1960. Sen dess har jag aldrig mer ritat en karta.

Spätta och ragggarbrud

Karlskoga var vid den tiden ”raggar- och knuttestaden”, den ”motorburna ungdomens stad” i Sverige. Det fanns en mycket välkänd tävlingsplats i Karlskoga, *Gelleråsen*. I samma hus där jag fått ett hyresrum bodde en grabb som var ”knutte”, d.v.s. motorcykelburen. Jag fick åka med honom ibland. Det var helt underbart. En av de absolut finaste komplimanger jag fått i mitt liv fick jag av honom. Han sa en gång: ”*Du kändes ju inte!*” Anledningen var att jag följt med motorcykeln i kurvorna istället för att streta emot som många tjejer gjorde i början. Det gjorde mig enormt stolt. Jag hade ju inte tidigare åkt motorcykel.

Samtidigt hade jag förmånen att få åka med raggarna också. Jag insåg att jag var enda tjejen i Karlskoga då som fick åka med både knuttar och raggare. Det var väl för att jag var ”utsocknes” ifrån. Anledningen var att jag bodde i samma hus som knutten, men att jag blev förälskad i en av raggarna. Och jag blev dessutom gravid... men det visste jag inte förrän senare. Googlade för att se om han lever, vilket han gör. Han fyller 87 år nästa gång. Så jag nämner inte hans namn. Återkommer till graviditeten...

Jag minns att jag under den här tiden tyckte att det var synd att knuttar och raggare inte hade kontakter med varandra och jag fick för mig att jag ville göra något åt det. Jag lyckades låna en föreningslokal och bjöd in både raggare och knuttar och deras tjejer och hoppades att det skulle leda till kontakter och vänskap. MEN... Raggarna satt vid borden utmed ena väggen och knuttarna vid borden utmed andra väggen – och inte möttes de vid något tillfälle... Men de bråkade inte heller...

Dags för Stockholm

Redan den 2 maj 1960 började jag som 19-åring arbeta som kontorsbiträde på verkstadsaktiebolaget, *VAB Calor* i Bromma. Jag fick bo hos min kusin **Sven Westin** och hans hustru **Britt-Ulla** under min allra första tid i Stockholm. Men inom kort fick jag ett hyresrum. Det var ”pigkammaren” hos en familj som bodde på tredje våningen i *Norra Kungstornet* på Kungsgatan i Stockholm. Familjen var vaktmästare för båda tornen. Jag hade verkligen hamnat centralt.

Norra Kungstornet är det högra. Bron mellan tornen är Malmskillnadsgatan.

Mitt rum låg på samma nivå som Malmskillnadsgatan, men tack och lov fanns det inget fönster där. Jag hade fått veta vad som pågick på den gatan och minns att jag kunde ligga och fundera över vad som pågick på andra sidan min vägg 😊. För er som läser och som inte vet, så var Malmskillnadsgatan ett centrum för prostituerade där de fick kunder.

Under den här tiden var jag som besatt av att rita och måla. Så fort jag kom hem från arbetet tecknade och målade jag. Det var framförallt med vattenfärger. När jag tänker efter så tror jag faktiskt att jag aldrig har provat att måla med oljefärger.

Jag visste ju som sagt inte att jag var gravid, men så fick jag blödningar där i min ensamhet i Kungstornet och ringde Britt-Ulla. De kom och körde mig till nåt sjukhus. Det visade sig att jag var i tredje månaden. Jag minns i alla fall att läkaren frågade mig om de skulle "rädda barnet", men jag svarade att pappan, som var raggaren i Karlskoga, med största sannolikhet inte var intresserad, så de behövde inte "rädda barnet". Raggarna kom faktiskt från Karlskoga och besökte mig på sjukhuset. Jag minns att dom skojade om barnvagn kontra en bil som inte har tak på sommaren, en cabriolet. Dock minns jag mannens namn, men nämner det som sagt inte eftersom det är lite ovanligt och jag vet ju inte vilka som kommer att läsa min text. Jag kallar honom Tom.

En parentes... På 70-talet när jag var ute och dansade så hamnade vi i Karlskoga vid ett tillfälle. Vi var ett litet gäng som brukade åka till olika dansbanor. Under fikarasten satt vi bland några Karlskogabor och jag – klumpigt och tanklöst – nämnde att jag minsann bott i Karlskoga och där umgicks med raggare och att jag blev med barn med Tom. En av tjejerna kände Tom och berättade att han hade ett barn som var utvecklingsstört. Det blev extremt pinsamt.

Vid ett annat tillfälle satt jag hos en ”spågubbe” i Stockholm, den mycket kände **Tage Sköld**. Han använde kort. Han sa att jag hade en son... Jag hade inga barn då, vilket jag sa till honom. ”*Konstigt,*” sa han, ”*jag ser här att du har en son*”. Det kändes inte bra. ”Missfallet” blev plötsligt en ”död son”.

Jag arbetade på VAB Calor från 2 maj 1960 till den 14 september 1960, fyra och en halv månad. Att jag minns datum så tydligt beror inte på ett extremt gott minne, utan på att jag gjort kom-ihåg-listor under flera år. De ligger nu som bilagor i boken.

Drömde om att bli skådespelerska

Under den här tiden hade jag fått för mig att jag ville bli skådespelerska. Jag hade hittat en kvällskurs för teaterintresserade. Jag tror att kursledaren hette **Paul Patera**, men kan minnas fel. Hur många gånger i veckan kursen gick minns jag inte, men jag blev mer och mer intresserad. Så såg jag en annons där den kända skådespelerskan **Ulla Sjöblom** sökte hembiträde. Jag älskade henne så jag ringde och anmälde mitt intresse.

Hon bad mig komma ut till Saltsjöbaden till hennes hem. Jag minns att bland det första hon frågade mig var om det fanns något i hushållsarbetet som jag inte tyckte om att göra. ”*Putsa fönster!*” svarade jag. Och denna underbara människa svarade: ”*Sån tur, jag älskar att putsa fönster!*” Jag fick jobbet och började där den 15 augusti 1960. Jag glömmer aldrig när hon en dag stod vid min rumsdörr och tittade på mig när jag kammade mig. ”*Så vacker du är*” sa hon... Jag som tyckte att hon var så vacker. Orden värmde och glädde enormt ... Det blev en händelserik tid. Hennes man hette **Hans Dahlin** och var regissör. Hans hade en son som hette/heter **Pablo**.

En kväll när vi var ensamma hemma ”förförde” Hans mig. Jag minns inga särskilda tankar och känslor omkring det, men jag minns att jag berättade det för Ulla vid ett tillfälle när hon låg sjuk och jag satt vid henne sjukbädd en stund. Hon hade då berättat något om att de skulle separera, men jag minns inga detaljer. Efteråt har jag skämts enormt för att jag berättade. Ibland kan det vara destruktivt att vilja vara ärlig. Jag avslutade mitt hembiträdesarbete hos dem och flyttade ifrån Saltsjöbaden den 28 februari 1961. Det blev således bara drygt ett halvår som jag var där.

Många, många år senare råkade jag hamna vid samma bord som Pablo på någon tillställning och då berättade jag för honom om hans pappas tilltag... Varför vill jag jämt vara ”ärlig”???

När jag nu Googlar på Ulla Sjöblom så ser jag till min förundran att hon dog först i augusti 1989. Jag hade en minnesbild av att hon var mycket sjuk när jag slutade hos henne och har trott att hon dog inte långt därefter. Men hon har levt mer än 20 år efter det. Det kändes mycket märkligt. Jag blir oväntat rörd och tagen av uppgiften. Om jag vetat hade jag velat träffa henne...

”Hälsingepojken”

Jag hade redan år 1958, under min tid hos Ulla Sjöblom, lärt känna en grabb som jobbade som konduktör på Saltsjöbanan, som gick mellan Stockholms central och Saltsjöbaden, **Sven-Erik Wedin**. Han kom från Hedvigsfors i Hälsingland, alltså en norrlandsgrabb. Han hade, liksom jag, hamnat i Stockholm eftersom det inte fanns jobb i hemtrakterna. Vi fann varandra.

Men av någon glömd anledning hade jag innan det kommit i kontakt med en man som jag tycker mig minnas hette **Svante**

Lindberg och som var nästan 10 år äldre än jag. Jag kan inte minnas att jag var förälskad i honom, men jag minns att jag var stolt över att en så "gammal" man blev intresserad av mig. Jag minns att vi av någon outgrundlig anledning förlovade oss nyårsafton 1958-1959 på en restaurang nånstans inne i Stockholm. Jag minns att det satt ett par vid bordet bredvid, som vi inte kände men som också skulle förlova sig vid midnatt. Det "roliga" var att i båda fallen hade grabbarna köpt ringar som var för små för oss tjejer, så ingen av oss fick på oss ringen. Jag minns inte heller om jag fick behålla ringen. Fast det tror jag att jag fick och att det var den som sen "återanvändes". Däremot minns jag att jag fick följa med Svante hem på natten och att han förväntade sig att jag skulle ligga med honom, men jag stängde in mig på hans sovrum och låste dörren. Vi hade inte legat med varandra tidigare. Jag hade inte såna känslor för honom. Jag såg honom aldrig mer. Däremot berättade jag för Sven-Erik om det tokiga äventyret, vilket gjorde att vi kom närmare varandra. Sven-Erik var ett halvår yngre än jag.

Under de fyra år vi hade sällskap bodde vi i Stockholm. I mina gamla minnesanteckningar står det att vi först bodde i en stuga nånstans utanför Stockholm, tror det var i Saltsjöbaden. Jag har inget minne av det. Vi arbetade på vintern men vi reste upp till Hälsingland varje sommar. Då gick vi mycket i skogen och bodde ibland i kojor. Det är den enda tiden i mitt liv som jag fick vara så nära naturen. På hösten plockade vi lingon och blåbär och sålde, vilket gav en ganska bra slant. Ibland var hans föräldrar med på bärplockningsturerna, men skam till sägandes kunde jag då ofta stanna på filten och läsa en bok.

På hösten kunde Sven-Erik ta med sig geväret för att jaga. Jag minns att han såg älgar och rådjur överallt. Jag såg aldrig någonting... Jag förstod till slut att mina ögon inte var vana att se... Jag minns när Sven-Eriks pappa berättade varför han slutade jaga. Han hade sett in i en älgs ögon när den dog och det tog honom så hårt att han aldrig mer ville döda ett djur.

Sven-Eriks "främsta resurs" var hans föräldrar, **Elsa** och **Bror**, som jag kom att kalla "Mor" och "Far" under de fyra år vi var tillsammans. De blev även mina "föräldrar". Jag besökte dem många år senare när de bodde på ett äldreboende i Delsbo. Sven-Erik dog den 2 december 2014.

Sven-Erik, jag och ”mor” Elsa

Det var Sven-Erik som fick mig att avbryta mina teaterdrömmar. Han ville inte ha en tjej som var en ”teaterapa”. Kanske var det därför jag avbröt mitt arbete hos Ulla Sjöblom? Jag minns inte...

Det var också Sven-Erik som bytte mitt namn. Han ville inte ha en tjej som hette som en ko. I Norrland hette korna Gullros, Gullöga Gulldocka och liknande. När språkforskaren **Katharina Leibring** gjorde sin doktorsavhandling om nötkreatursnamn begränsade hon sig till tre härader i Värmland under tiden 1737–1842. Ändå hittade hon 1,016 olika konamn. Mer än 230 kor hade namn som började med förledet **Gull**. 😊

Sven-Erik hade bestämt att jag skulle heta **Pierina**. Eftersom jag var så mörk med bruna ögon så ville han låtsas inför sina föräldrar att jag var utländska första gången jag träffade dem. Problemet blev dock att jag träffade dem innan han kom hem.

Vi brukade ofta lifta upp till Hedvigsfors när det var dags att resa upp inför sommarens semester under de fyra år vi var förlovade, 1959 till 1962. Första gången vi skulle åka upp, sommaren 1959, blev det så att han åkte tåg eller buss eftersom vi fick ledigt olika tider. Jag blev ledig lite tidigare så jag liftade med en långtradarchaufför som skulle till Delsbo. Sen fick jag lift med en personbil från Delsbo till Hedvigsfors av en person som visste var familjen Wedin bodde.

I dag skulle ett sånt äventyr inte vara tillrådligt men jag liftade

ofta som ung. Det var ett vanligt sätt för ungdomar att färdas på om man inte hade råd att åka tåg eller buss eller när vi skulle åka till ställen dit det inte gick något tåg eller någon buss, exempelvis till dans på nån loge nånstans.

Det innebar att jag hann före honom hem till hans föräldrar, så jag hann presentera mig innan han kom. Jag minns fortfarande hans förvånade blick och ”tappade haka” när han fick se mig.

Av någon märklig anledning har jag aldrig kollat namnet Pierina förrän nu. Jag blev nyfiken när jag skriver om det. Varifrån fick Sven-Erik inspirationen? När jag Googlar idag, den 18 februari 2024 så ser jag att endast tre kvinnor i Sverige heter Pierrina i förnamn, alla tre med två r.

Jag vet inte var Sven-Erik fick namnet ifrån men jag får idéer när jag Googlar. Kanske hade han hört **Evert Taubes** sång ”*Pierina*” (”Blå anemonerna”), som första gången sändes år 1957 på radion. Det är en mycket vacker sång. I vilket fall så blev det snabbt **Pia** i presentationen istället. Jag var ju helt klart svensk. Senare fick jag betala 50 kronor till *Kungliga Patent- och Registreringsverket* för att få namnet Pia registrerat...

Kontorist igen...

Den 9 maj 1961 fick jag arbete som kontorist och växeltelefonist på *Idealfilm AB* i Stockholm. Jag bodde i ett hyresrum på Östermalm, även det i en ”pigkammare” hos en familj som hyrde ut. Idealfilm AB arbetade bland annat med att översätta och skriva in svenska texter på utländska filmer. Jag satt i receptionen och skötte telefonväxeln och andra administrativa uppgifter. Ett av de få minnen jag har från den tiden var att Sven-Erik överraskande besökte mig vid receptionens glasfönster. Det dröjde några sekunder innan jag insåg att det var han eftersom han hade rakat av sig skägget. Jag ”skällde” lite på honom och sa att han måste ta tillbaka skägget.

Jag arbetade på Idealfilm AB mellan 9 maj 1961 till den 22 juni 1962, drygt ett år. Att jag minns datum beror på att jag som nämnts för några år sedan gjorde ”minneslistor”, bland annat med hjälp av de arbetsbetyg och intyg jag fick från arbetsplatserna. Jag samlar i pärmar. Men det finns ”hål” lite här och var så jag får kämpa med minnet.

Träffar Bobby

En kort tid sommaren 1962 arbetade jag på *HSBs* kontor i Stockholm. Jag hade samma typ av administrativa uppgifter som vanligt. Det enda konkreta minne jag har från den sommaren var en lunch i deras matsal. Vi satt ett gäng och pratade om efternamn. Jag hette Westin som ogift och skämtade om att jag sökte en man med ett snyggt efternamn att gifta mig med. Grabbarna i gänget hade inga roliga efternamn, så jag ropade till en ensam grabb som satt vid ett bord lite längre bort i den halvtomma matsalen och frågade vad han hette. Han svarade "**Bobby Langrath**". "*Det var ett snyggt namn*", sa jag och fortsatte, "*vill du gifta dig med mig?*" Han jobbade också på HSB. Vi blev goda vänner och började träffas. Jag återkommer till honom.

Hemligt jobb och körkort

Det blev åter dags att byta jobb. Från 18 februari 1963 fick jag arbeta som kanslist på *Försvarets Forskningsanstalt, FOA*, som låg i samma fastighet som *Justitiedepartementet* på Östermalm. Arbetsuppgifterna var hemliga. När nån frågade sa jag att jag jobbade på kontor. Det enda jag minns var att jag fick sitta och granska fotografier där man dolt bandvagnar och vapen med grönska. Jag skulle konstatera med hjälp av teknik om vapnen syntes. Men jag fick inte berätta för någon vad jag gjorde.

Under den här tiden började jag träningsköra för körkort. Det var en utmaning att träningsköra på Östermalm, med alla enkelriktade gator, så jag var jättestolt när jag klarade körkortet. Fast jag missade första uppkörningen. Anledningen var att jag berättade för körskolläraren att vi hade festat kvällen innan för att fira körkortet. Hur dum får man vara? Men jag gjorde ett nytt försök kort senare och klarade mig. Man får inte vara för ärlig alltid...

Jag var kvar på Justitiedepartementet till den 16 november 1963, d.v.s. i totalt cirka 10 månader. Men då hade jag fått körkort och fick andra drömmar...

Bobby och jag gifter oss...

Bobby, som egentligen hette **George Alexander Langrath**, och jag hade blivit förälskade i varandra och jag fick hälsa på hans mamma, som jag kallade "**tant Kaisa**", även om hon hette Karin. Det ledde till att jag flyttade in i hennes hus så Bobby och jag fick en gemensam

bostad där på andra våningen. Bobby älskade klassisk musik och jag minns att grammfonen gick ständigt med **Beethoven**, **Mozart** och i synnerhet **Wagner**. Vi låg och lyssnade och pratade hela kvällarna. Däremot var vi inte så intima, så förälskelsen var inte av fysisk natur. Av någon konstig anledning som jag inte minns, bestämde vi oss för att gifta oss. Det kan mycket väl ha varit så enkelt som att han var så lik min favoritskådespelare då, **Anthony Quinn** från filmen *Zorba...*

Det var bara tant Kaisa och min pappa som var närvarande på den borgerliga vigseln i Stockholms Rådhus Pingstafton 1964. På morgonen dan efter låg vi och pratade om Bobbys aktuella problem, att han blivit förälskad i tjejen i affären i närheten. Jag gav råd om hur han skulle kunna närma sig henne. För mig är det obegripligt varför vi valde att gifta oss. Vi var ju bara goda vänner. Han var knappt en månad äldre än jag. Men han var ”vacker” och mycket inspirerande...

En intressant berättelse om tant Kaisa var hennes äktenskap. Under kriget hade många män flytt från de baltiska staterna, bland annat med hjälp av båtar över Östersjön. I en båt fanns två män som hette **Wok von Rutkowski** och **Alexander Langrath**. Jag har glömt hur tant Kaisa träffade männen, men hon gifte sig först med von Rutkowski och fick en dotter. De separerade och hon träffade Langrath och fick Bobby med honom. Jag minns att berättelsen var enormt fascinerande och ändå minns jag inte detaljerna. Däremot minns jag att jag hade ganska mycket kontakt med ”pappa Wok”, i synnerhet när jag bodde i USA. Då brevväxlade vi, eller snarare skrev jag en del brev till honom, brev som jag till en del har kvar. Där berättar jag om mina upplevelser som aupair.

Min bror **Jörgen**, som var chef för ett äldreboende utanför

Stockholm på 2000-talet, berättade att tant Kaisa von Rutkowski bodde där. Ibland är världen mycket liten. Dessutom berättade han att hon hade bröllopsfotot på mig och Bobby på en byrå. Jag blev rörd och hade hoppats få besöka henne, men jag väntade för länge.

En viktigt minne när det gällde tant Kaisa var att hon tyckte det var roligt att använda *Ouijabordet*, fast hon hade gjort ett eget. Bokstäverna var inskrivna på ett pappersark. Sen använde vi ett glas som fick stava sig fram. Det var många, många år senare som jag fick veta att det hette så. Vi kallade det för "*Anden i glaset*".

Hemgjort Ouijabord

En vanlig version

Vi ställde frågor till bordet och glaset stavade sig fram av sig självt till ett svar när man höll fingret på glaset. Jag minns att jag tyckte det var lite spännande och roligt, eftersom vi ofta kunde få korrekta svar. Men en dag ställde jag frågan: "*Vem är det som rör glaset?*" Jag fick till svar av glaset: "*Titta under bordet!*" Det blev så kusligt att jag aldrig mer använde Ouijabordet. Jag tittade naturligtvis inte heller under bordet.

Under senare år har jag läst lite om riskerna med att använda Ouijabordet. De författare jag läst varnar för riskerna att man kan "*öppna upp sig för att bli besatt av andar från andra dimensioner*". Kanske jag återkommer till dessa teman längre fram i texten...

Äktenskapet med Bobby varade i tre månader... Men vi fortsatte att vara mycket goda vänner. Många år senare fick jag veta att han studerat till läkare, geriatriker, och han hade skaffat familj och barn. Av någon anledning kontaktade jag honom år 2012 där jag bad honom berätta om sitt liv, vilket han gjorde. Han berättade då att han drabbats av lungfibros. Han dog den 23 december 2014.

Blir chaufför

Nu hade jag fått körkort och ville väldigt gärna köra bil, så jag slutade på Justitiedepartementet när jag svarat på en jobbannons om att arbeta som chaufför och fått klartecken. En ”sockersjuk” försäljare som jag inte minns namnet på fick inte själv köra bil, men hans arbete var att sälja produkter – minns inte vad – till bensinstationer i Mellansverige. Han behövde en chaufför. Under vintern 1964 arbetade jag som hans chaufför en tid. Han var väldigt sympatisk och resorna var trevliga. Jag älskade att köra bilen. Han hade en spritflaska i handskfacket och tog sig en snutt då och då, men inte för mycket. Han skulle ju träffa cheferna på bensinstationerna. På nätterna hyrde han var sitt hotellrum åt oss. Efter ett tag undrade han om det inte räckte att han hyrde ett rum där vi kunde sova båda, men det tackade jag nej till och sa upp jobbet hos honom.

Istället fick jag arbeta som chaufför åt en kopieringsfirma i Stockholm. På den tiden hade företagen inga egna kopieringsapparater så de sände beställningar till kopieringsfirman som jag fick förmedla med bilen och sen fick jag hämta de färdiga kopiorna och köra tillbaka dem till beställaren. Det blev en mycket kort tid vintern 1963-64. Men jag fick ju en hel del träning i att köra bil.

Au pair i USA

Jag minns inte heller längre varifrån jag fick idén att söka arbete som au pair i USA. Kanske var det en annons i DN som inspirerade mig. Kanske ville jag lära mig engelska. Sannolikt både ock...

Au pair är ett franskt ord som betyder ”i nivå med” eller ”lika med” har jag nu läst på nätet. Det betyder att au pairen bor på lika villkor hos värdfamiljen. Au pairer kommer alltid från ett annat land.

Familjen **Unander-Scharin** i Concord, New Hampshire, sökte hjälp med hushållet och barnen. Det var nu höst år 1964.

Mannen i familjen var svensk. Hans mamma bodde på Östermalm i Stockholm. Jag fick vara hos henne några dagar och göra köksarbete så hon skulle kolla om jag skulle klara jobbet i USA. Jag minns att jag putsade silver i massor. Hon godkände mig så det bar snart av med flyg till USA. Familjen betalade resan. Överenskommelsen var att om jag skulle bryta ettårskontraktet skulle jag betala tillbakaresan.

Jag minns fortfarande den långa flygningen över Atlanten. Jag kunde dock sova ett tag. Men jag måste byta flyg i New York till ett

mindre lokalt flygplan som skulle ta mig till Boston, som låg ganska nära målet, Concord. Det tyckte jag däremot var en kuslig resa. Jag hade fått sittplats så jag kunde se ut genom fönstret som låg direkt bakom motorerna, så jag såg eldslågorna slå ut därifrån. Men ingen annan omkring mig verkade vara rädda, så jag lugnade ner mig.

Väl framme i Boston hämtades jag av mannen i familjen för bilfärden till *Flintlock Farm*, där de hade sin bostad och ranch. Jag måste ju ha haft en kamera med mig eftersom jag sparat en hel del bilder. Fotoalbumet är gammalt och har fallit sönder så jag tog nu bilder med min mobil på ett par sidor. Jag fyllde 23 år den hösten.

Min lägenhet som var jättemysigt inredd, låg i samma uthus på gården där stallarna med farmens hästar också fanns. Så jag kunde höra hästarna ibland på kvällen och natten. Jag hade egen TV, vilket var helt fantastiskt. Jag minns att jag ägnade sena kvällar åt att titta på spännande serier.

Jag tyckte det var konstigt att ungdomar på 16 år fick köra bil, men det var regeln i USA. Jag fick testa familjens bil... som hade automatiskt växel... Jösses... men jag lärde mig...

My
birthday
←

Entrance
to "my"
lounge.
→

Herrn
huset
←

His →
lounge

the
TV-
room
←

Dock började jag vantrivas. Hustrun i huset var ingen snäll kvinna enligt min uppfattning. De hade två flickor, **Sandra** 10 år och **Lisa** 4 år. Sandra var lite rund i kroppen så mamman förbjöd henne att äta godis, samtidigt som hon köpte hem godis som hon gömde nånstans i huset, samtidigt som hon berättade att hon gjort det. Naturligtvis sökte Sandra efter godiset och hittade det ibland och åt det och fick straff av mamman. Lilla Lisa som var en liten mager tös ville inte äta maten. Då vred mamman om hennes arm så det måste ha gjort jätteont för att tvinga Lisa att äta. Jag ville inte vara kvar längre.

Jag måste ta en kort parentes. Av nyfikenhet så Googlade jag på Sandra och Lisa med efternamnet Unander Scharin och hittade en Lisa Unander Scharin i Malmö, så jag ringde upp henne, men det var inte rätt Lisa. Hon hade dock hört talas om släktingarna i USA.

Jag minns inte längre hur jag kom i kontakt med en svensk kvinna i Boston som hade en butik. Vi pratades vid på telefon. Mitt minne är att hon erbjöd mig arbete i butiken och jag blev intresserad. Men... hustrun Unander-Scharin hade smyglyssnat på våra telefonsamtal via en annan telefonlur och satte stopp för planerna. Istället skickades jag hem till Sverige nån gång på våren 1965. Jag slapp dock betala resan. Men jag hade lärt mig engelska ganska bra...

*Säg till om jag stör, sa han när han steg in
Så går jag med detsamma.
Du inte bara stör, svarade jag.
Du rubbar hela min existens.
Välkommen!*

Eeva Kilpi

*”En droppe droppad i livets älv
Har ingen kraft till att flyta själv
Det ställs ett krav på varenda droppe
Hjälp att hålla de andra oppe!”*

Tage Danielsson

3

Tillbaka till Sverige

Under tiden i USA hade jag brevväxlat med **Bobby, tant Caisa** och **”pappa Wok” von Rutkowski**. Jag har hittat några av breven till ”pappa Wok” och får lite hjälp att minnas. Jag har älskat att skriva brev så länge jag minns, även under barnhemstiden.

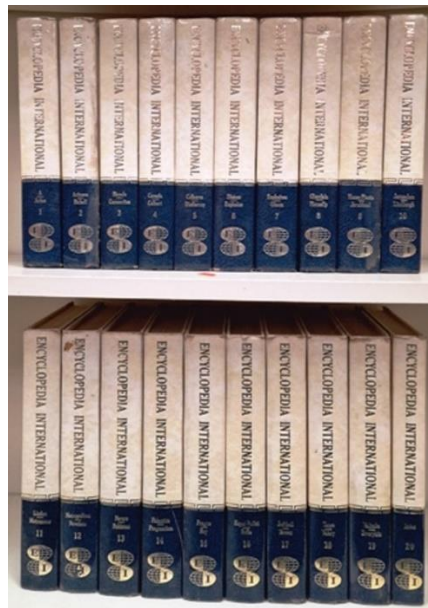
När jag återvände till Sverige våren 1965 hade jag ju varken bostad eller arbete, så jag fick bo hemma hos Bobby och tank Caisa tills jag löst problemen. Det var inte så svårt på den tiden. Många hyrde ut sina hyresrum och ”pig-kammare”.

Blev bokförsäljare

Nu hade jag ju tränat min engelska så jag valde att bli bokförsäljare för bokförlaget *Grolier of Sweden AB*, som sålde ett uppslagsverk på engelska. Det började jag med den 1 juni 1965. Vi försäljare skulle föreställa utlänningar som reste runt i Mellansverige för att sälja. Jag påstod att jag kom från Kanada när köpare frågade. Jag berättade att jag var tillfälligt i Sverige för att hjälpa företaget med uppslagsverket. Ingen ifrågasatte detta, trots att kunderna var högt utbildade. Jag låtsades inte förstå svenska om kunden pratade med någon annan samtidigt. Jag blev aldrig avslöjad vilket gjorde mig lite stolt 😊.

Vi reste två, tre försäljare i samma bil och stannade på större orter och tog in på hotell. På hotellet granskade vi telefonkatalogen och letade efter direktörer, läkare, tandläkare, d.v.s. personer som kunde tänkas dels ha råd och dels vara intresserade av ett uppslagsverk på engelska och vi delade upp kunderna mellan oss. Erbjudandet var att de skulle få bokverket GRATIS. Om jag minns rätt var det 10 böcker.

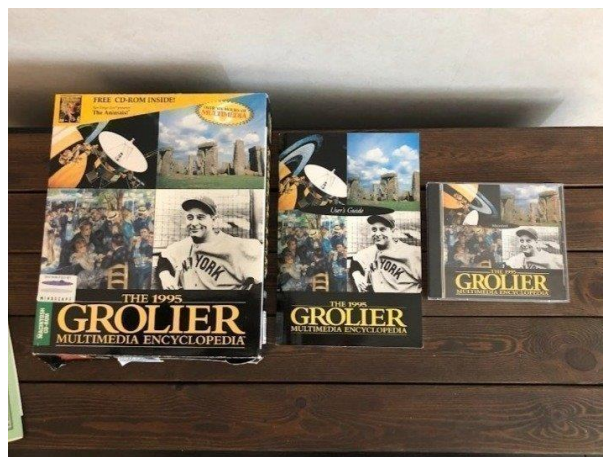
Hittade en bild nu på nätet. Det verkar ha varit 20 böcker.

Vad de bara skulle betala för var den återkommande, uppdaterande årsboken. Det var ett frestande erbjudande så många kunder nappade.

När jag skriver om detta nu, med de livserfarenheter jag skaffat mig, i synnerhet under den senaste tiden när jag och många andra råkat ut för olika typer av bedrägerier via telefon och datorn, så börjar jag inse att det vi höll på med var ett slags bedrägeri. Wow...

Jag Googlade nu för att kolla om Grolier finns kvar i Sverige. Det fanns många länkar till olika sidor om Grolier, så jag struntar i att fördjupa mig. Bland annat hittade jag en bild på Grolier Multimedia Encyclopedia.

Bilden är hämtad från Tradera och visar material från 1995. Någon försöker sälja.

Det fanns vid den tiden ett konkurrerande uppslagsverk som hette *Encyclopedia Britannica*, vilket vi försäljare naturligtvis nämnde och berättade att det var mycket dyrare än vårt.

Jag tröttnade dock på att vara kringresande försäljare. En dag när jag kom tillbaka till kontoret i Stockholm så råkade någon av kontoristerna få problem med stencileringsapparaten och kopieringsapparaten. Eftersom jag hade pysslat mycket med sånt på tidigare kontor så hjälpte jag henne att lösa problemen. Det såg chefen så jag frågade honom om jag kunde få stanna och arbeta på kontoret i Stockholm istället, vilket jag fick. Jag fick ansvaret för en avdelning som skötte lagret av böcker. Jag minns att min position innebar att jag fick annullera de kontrakt som kunder ångrade och informerade kunden hur han skulle returnera böckerna. Jag har ett svagt minne av att jag gav ett av dessa returnerade verk till min bror Jörgen plus att jag själv behöll ett. Jag har ingen aning om var de tagit vägen, men böckerna står inte kvar i mina bokhyllor. Även Jörgen har gjort sig av med sin hög.

Jag minns att företaget hade julfest den julhelgen. Hela personalgruppen var naturligtvis bjuden så vi var ganska många runt det långa bordet. Jag minns inte längre vad vår chef hette, men någon gång under middagen höll han ett litet tal för oss. Då berättade han att han ville ge ett pris, eller vad han kallade det, till en anställd som tack – och den anställde visade sig vara jag. Jag skulle få en månadslön i gåva. Jag minns att det var 1,200 kronor. Jag blev så enormt glad så jag reste mig och gick runt det långa bordet fram till honom och gav honom en varm kram som tack. Efteråt var jag förvånad över att jag var så modig.

Jag stannade på kontoret på Grolier till den 7 juli 1967 och jag bodde tillsammans med **Douglas** (se nedan) i en andrahandslägenhet på Pelikangränd i Gamla stan och jag hade blivit gravid. Men tillbaka i tiden...

Mina barns far kommer in i mitt liv

På kvällen före Lucia den 12 december 1965 gick en väninna och jag på en pub på *Stockholms Centralstation*. När vi skulle lämna puben stöter vi ihop med två grabbar i ytterdörren. ”Ska ni redan gå?” frågar grabben som visade sig heta **Douglas**. ”Följ med in så bjuder jag på

en öl”, säger han. Han var så enormt snygg så jag sa att jag gärna följer med tillbaka in, men jag vill själv betala för min öl. Jag ville aldrig känna att jag stod i skuld till någon man. Det blev ett mycket trevligt samtal och jag blev förtjust i honom direkt. Det kallas väl ”förälskelse vid första ögonkastet”.

Han hade sällskap med sin brorson. När det började bli sent och det var dags att bryta upp tog han fram en tändsticksask och bad mig skriva mitt telefonnummer på den. Sen skildes vi...

Sen väntade jag... och väntade... Jag gick till och med ett par gånger till Centralstationen i hopp om att han skulle vara där, men förgäves.

Så en kväll ringde telefonen. Det var Douglas. Han sa: ”*Jag hittade en tändsticksask med ett telefonnummer på, så ...*” Jag minns inte resten, men det var Han... Vi bestämde träff och sen umgicks vi mycket ofta. Han var så stilig. Han hade alltid snygga kläder. Jag började misstänka att han egentligen var gift, men var ute och ”vänstrade”, för en sån snygg kille måste ju vara gift. Han bar ofta på en snygg portfölj. Jag blev nyfiken på den och öppnade den i smyg vid ett tillfälle. Där låg bara en kvällstidning. Jag trodde att han hade nåt tju sigt arbete, men det visade sig att han var *isoleringsmontör*. Han arbetade med att isolera rörledningar i fastigheter. Jag fick till och med följa med honom en gång till en fastighet där han arbetat så han kunde få visa vad hans arbetsuppgifter innebar. Han var stolt när han visade hur snyggt det var gjort. Jag minns faktiskt inte hur han bodde då...

En kväll när han följt mig hem så ville han prata med mig om en sak. Han berättade att han nu var jättetrött på att vara en vanlig ”Svensson”, en arbetare. Han berättade att han inte var gift som jag hade trott utan att han hade suttit i fängelse flera gånger. Han berättade

senare att han bland annat suttit på det nu nerlagda fängelset i Örebro. På kul åkte jag och barnen vid ett tillfälle till Långholmen för att se hur det såg ut. Douglas hade suttit där några gånger. Han småskröt över att han suttit samtidigt med spionen **Stig Wennerström** som spionerade för Sovjet. Det hade nu blivit ett vandrарhem.

Den kvällen undrade Douglas om jag kunde tänka mig att följa med honom på lite "äventyr" om han gjorde en stor stöt igen för att få ihop pengar. Jag hade inte sett några tendenser till vare sig alkoholmissbruk eller kriminalitet så det blev en chock. Jag sa: "*I morgon tar du din tandborste och ditt pick och pack och flyttar in hos mig!*" Jag hyrde då en liten etta i Gamla stan i andra hand. Sen dess var vi s.k. sambos.

Men vi fick inte hyra lägenheten i Gamla stan längre eftersom vi var två. Då hittade vi en lägenhet på Valhallavägen 36, 5 trappor, som vi fick hyra i andra hand från 1 februari 1966. I min dagbok skriver jag: "*Kontraktet gällde 6 månader. Det var en härlig tid. Varmvatten och badkar*". Vi fortsatte båda våra arbeten, jag på Grolier of Sweden och han som isoleringsmontör. Douglas lyckades köpa en bil, en grön Volvo PV.

Men under den här tiden ökade Douglas alkoholintag och han kunde ibland bli hotfull och våldsam. Han var mycket svartsjuk, utan att han hade den minsta anledning. Jag var bland annat tvungen att skynda mig hem efter jobbet, så att han inte skulle tro att jag träffade nån annan. Vi hade tack och lov mycket kontakt med Douglas syster **Magda Hannegård** och hennes man **Olle** och blev då och då hembjudna till dem på helgerna. Olle såg till att Douglas inte fick för mycket alkohol, vilket var en trygghet för mig.

Jag minns en gång när han blev ovanligt våldsam. Han hade druckit. När jag gick in på toaletten duschade han mig i kallt vatten så jag blev genomblöt. Sen sprang han ut på gatan. Jag blev orolig för vad han skulle hitta på så jag sprang efter. Jag vet inte om nån hade kallat på polis eller om det bara råkade komma ett par polisbilar förbi just då. Den första bilen stoppade och tog tag i Douglas. Jag minns inte detaljerna längre, men de sa att de skulle sätta honom i fyllecell. Jag bad "*Snälla, låt mig få åka med!*" Jag visste att om dom lämnade mig kvar skulle Douglas börja fantisera om att jag skulle vara otrogen medan han var inlåst. Det märkliga var att den andra polisbilen tog med mig trots att jag inte druckit något. Det var som om de förstod. Så

jag har faktiskt sovit en natt i mitt liv i fyllecell. Morgonen därpå släpptes vi tillsammans. Det är också märkligt att jag inte kommer ihåg några samtal oss emellan, exempelvis om han nånsin bad om förlåtelse eller gav nån förklaring.

Firar jul hos pappa

Julen år 1966 firade vi hos min pappa, som då var inneboende hos ”**Tant Anny**” i Röjan i Jämtland, i ett hus som pappa fick överta efter hennes död. De hade gästrum på vinden där vi fick sova.

När vi kom ner på juldagens morgon undrade pappa lite retsamt vad vi hade gjort på natten. ”*Möblerade ni om däruppe?*” frågade han. Den natten kom **Magnus**, vår son, till... Fast det visste vi ju inte då.

Den 7 juli 1967 slutade jag mitt arbete på Grolier of Sweden. Nu kunde vi inte längre bo kvar på Valhallavägen heller i och med att jag var gravid. De vi hyrde av ville inte ha en barnfamilj där. Nu blev utmaningen att hitta ett nytt boende. Det var inte längre lika lätt i och med att jag var gravid.

Vi blev husägare...

Vi hittade en annons. Någon ville sälja en liten stuga för 2,000 kronor. Stugan låg i Skogås utanför Stockholm. Den hade inte rinnande vatten och hade utedass. Vi flyttade in den 1 juli 1967. Jag var i sjunde månaden.

Douglas fick mycket att göra med att lägga in nytt golv i hallen samt palla upp stugan som var vinglig på vissa ställen. Nu avslöjade han sina talanger när det gällde dessa praktiska saker. Jag blev imponerad. Det var mycket primitivt men vi trivdes. Douglas hämtade vatten för mat, disk och städning med bilen från en vattenpump omkring 500 meter från stugan. Jag lärde mig spara vatten. Disk- och tvättvattnet fick bli skurvatten. När hösten och kylan började komma eldade vi i köksspisen och i kaminen i rummet. Det var inte ens jobbigt med utedasset. Jag var ju van från barndomen.

Douglas syster Magda var också gravid under samma tid. Vi hade räknat ut att jag skulle hinna föda några dagar före henne, men en dag kom det ett telegram där Magda meddelade att hennes son hade fötts på natten. Det var den 17 september 1967. Sen dröjde det inte länge förrän mina värkar satte igång. Natten till den 22 september 1967.

Jag blir mamma

Jag minns fortfarande när värkarna började komma och jag kunde bara sitta och titta ut genom fönstret där snön verkligen yrde i blåsten. Det var verkligen ett dramatiskt vinterväder. Till slut tvingades jag väcka Douglas. Det var dags...

Jag skulle föda på *Karolinska sjukhuset* så vi behövde åka bil genom hela stan, men allt gick bra. Jag kom fram i tid och fick till och med vänta. Det gjorde ont... Jag travade runt och väntade... När läkaren kom in klagade jag över att det gjorde så ont. Han sa att "*det kan ju inte vara så farligt – du kan ju fortfarande gå...*". Och jag undrade vad som skulle komma...

Till slut var jag tvungen att lägga mig och vänta... Jag hörde sjukvårdspersonalen och barnmorska röra sig i rummet. Och jag hade värkar. Douglas satt hos mig ett tag och hjälpte mig med nån syrgasmask, men det var ju natt så han erbjöds att få vila på en soffa i ett angränsande rum. Jag fick en känsla av att sjukvårdspersonalen var mer måna om honom och hans välmående, än om mig... 😊

Här är det dags att berätta om ett minne. Min mammas första barn hade dött vid födelsen. Man hade försökt dra ut barnet med en speciell förlossningstång, men barnet klarade sig inte. Jag minns att jag senare fått berättat för mig att pappa i sin ilska sagt till henne: "*Och du din feta kossa som inte ens kan föda levande ungar...*". Jag tror det var min kusin Bertil som berättade det. Jag Googlade nu på förlossningstång...

När jag låg och väntade på förlossningen mindes jag denna berättelse och frågade vid ett tillfälle om man fortfarande använde tång vid svåra förlossningar. Barnmorskan svarade att det inte var aktuellt längre. Numera använde man sig av "*sugklocka*", berättade hon. Så när jag lite senare på natten råkade få höra personalen säga något om att "*vi behöver nog använda sugklocka*". Då minns jag att förlossningen gick mycket snabbt, min kropp ville inte uppleva

sugklocka. Ut kom en liten grabb.

Måste nu Googla på sugklocka också. Har aldrig gjort det tidigare. Jösses...

Nu hade Douglas väckts också och det var dags att placera mig på en sjuksal. Det fantastiska var att Magda, Douglas syster, låg kvar där. Vi fick ligga på samma sal. Och sjukvårdspersonalen förundrades över hur lika Magdas Anders och min Magnus var. De är fortfarande lika – här som 55-åringar.

Magnus fick heta Magnus efter Douglas pappa, Georg efter min pappa och Douglas efter sin pappa, **Magnus Georg Douglas Hellertz**. Jag vill påminna om begreppet *patronymikon* som jag nämnde inledningsvis och som kommer av grekiskans ”fader” och ”o'nyma” som betyder ”namn”. Sonen ska således ha namn efter pappan.

Magnus fick namn efter tre pappor.

En nyfödd Magnus och pappa Douglas

Magnus fick kusiner

Det var intressant att vi tre syskon fick var sin son samma år, 1967.

Jannes och hans första hustru **Christinas** son **Anders** kom först, den 18 mars och **Jörgens** och **Ullas** son **Micke** föddes den 26 april.

Anders, Magnus, Micke

Självklart har jag ingen bra bild på de tre. Det finns ingen...

Lika bra att jag stoppar in information om deras familjesituation här, så jag inte glömmer...

Anders gifte sig med **Tanya**, med rötter i Ryssland. De fick två barn, **Edward** och **Mikaela**. På nedanstående bild är vi på besök hos **Eva** i hennes och **Jannes** hem i Kungsängen i maj 2024. Bilden nedan visar Edward, Anders och Tanya. Anders har verkligen fått ett genibarn. Att lyssna på Edwards utmanande frågor till Anders var resans höjdpunkt. Än så länge klarade Anders av utmaningen 😊...

Janne och Christina separerade och Janne träffade **Eva** som han sen fick **Linnéa** och **Philip** med.

Janne fotograferade ständigt. Detta är en av mina favoritbilder. Ser du den lilla varelsen i övre raden två från vänster. Det är Linnéa. Hon är chef för detta stora grabbgång. Hon är nån slags byggnadsingenjör.

Philip arbetar med att hjälpa ungdomar, men jag minns inga detaljer. Philip har ägnat sig åt en speciell form för cykling, "Down Hill".

Janne dog den 10 januari 2021 på kvällen och begravdes den 4 februari. På begravningen kom vi överens om att försöka träffas varje år omkring hans födelsedag, den 20 maj, för att hedra honom. Så i år åkte Anna och jag upp till Kungsängen och träffade släkten. Linnéa som blivit mamma till **Charlie** visade upp underverket.

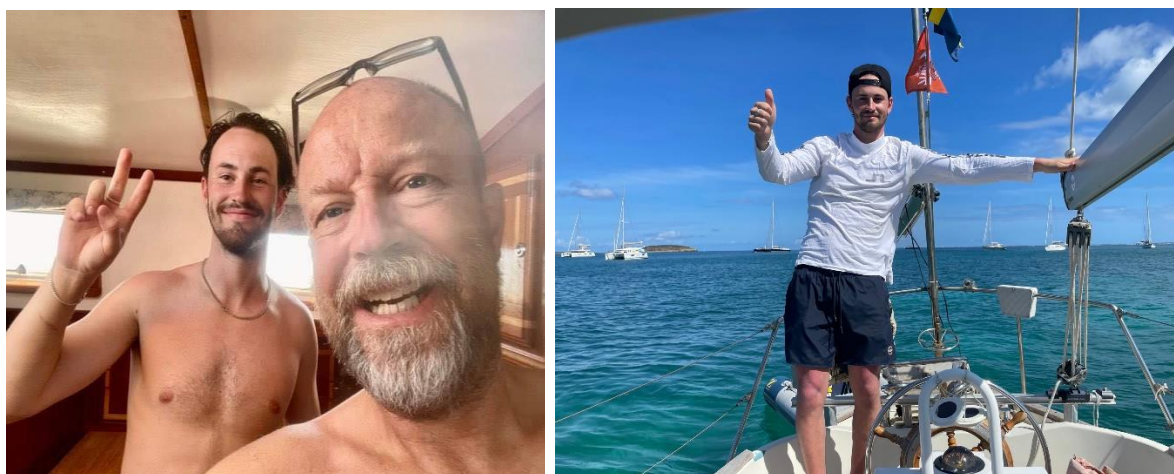
Det är bara att konstatera att Janne fick tuffa barn.

Jörgen och Ulla fick **Micke, Pehr Michael** som också blev en äventyrare. Han lever sitt liv på de stora haven, i sin segelbåt. Där skriver han artiklar och böcker.

Jag brukar säga att i hela stora släkten är vi bara tre författare, **Micke**, som skrivit många böcker om båtar och sjölivet, **Yngve Espmark**, som skriver om släkten och hembygden i Jämtland, och jag som skriver om allt möjligt och omöjligt, vilket jag återkommer till i kapitel 11.

Jag läser en text som Jörgen skrivit. Jösses vilka äventyr Micke gett sig in på. Det allra mesta har sitt fokus på segling och båtar. Han är sambo med **Lotta, Charlotte Helldin**, men jag undrar om de hinner vara så särskilt mycket sammanboende. Ibland följer hon med på hans resor.

I april 2023 fick min dotterson **Martin** följa med Micke på en segling från Karibien till Azorerna.

Efter Micke kom **Maria** som sen många år bor i Australien. Hon mötte en australiensare, **Rohan Ingles**, och flyttade dit. De fick två barn, **Cian** och **Nikita**. Hon har nyligen skiljt sig.

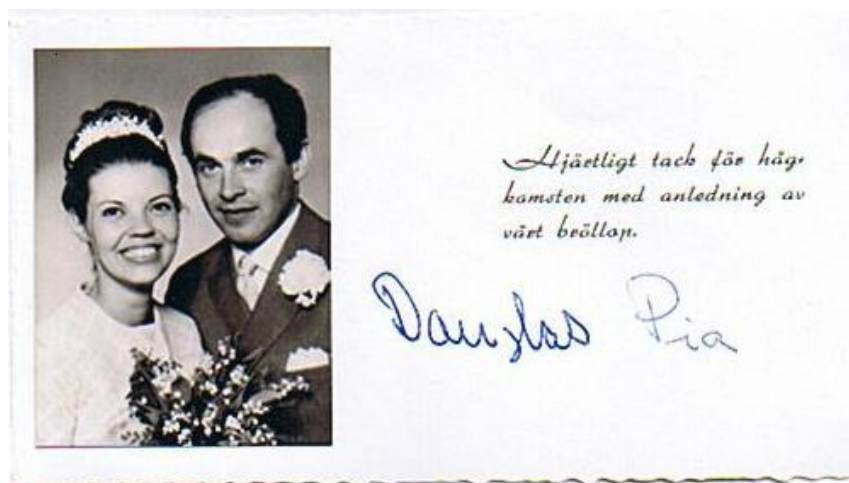

Tillbaka till mitt eget liv...

Äventyret att vara föräldrar

Douglas och jag njöt av att vara föräldrar. Vår utmaning nu var att hålla **Magnus** varm och mätt och nöjd. Jag ammade men... Om jag minns rätt så klarade jag bara av att amma i tre månader, sen tog mjölken slut och jag fick börja använda pulver och flaska. Jag har ett svagt minne att jag var lite orolig för Douglas ibland och jag har förstått att oro hämmar bröstmjölken. Men jag minns inte varför jag var orolig. Douglas hade ju vissa tendenser till att dricka för mycket och dessutom visade han ibland vissa hot- och våldstendenser, men jag var djupt förälskad.

Douglas och jag gifter oss borgerligt, även denna gång i *Stockholms Stadshus* på Pingstafton den 1 juni 1968. Jag minns att min bror Janne hade knutit fast plåtburkar bakom vår bil så det skramlade ordentligt när vi åkte iväg.

Under sommaren 1968 blir jag gravid igen. Vi insåg då att vi inte kunde bo kvar i stugan. Den 31 mars 1968 får vi med hjälp av Skogås kommun en tvårumslägenhet på Häradsvägen i Skogås, på andra våningen. Så nu gick flyttlasset igen. Jag trivdes där. Det var ett trevligt och tryggt område, med trevliga grannar.

På kvällen den 4 december började jag känna värkar. Jag satt och tittade ut genom fönstret i vardagsrummet och väntade. Även denna gång hade jag en dramatisk utsikt. En granne i huset mittemot som hade svåra alkoholproblem hade burit ut möbler och en massa skräp

på gården, som han sen tände på. Det blev en mycket stor brasa. Jag minns inte om det var jag som ringde polisen, men efter en stund kom polisen och tog hand om problemet. För mig blev det dags att väcka Douglas för en ny tur till förlossningen.

Min bror Janne och hans fru Christina hade lovat ta hand om Magnus under dessa timmar, så han var i trygghet. Därför fick vi först ta vägen hem till dem och lämna Magnus innan vi åkte till BB. Denna gång bar det av till *Allmänna BB, Allmänna Barnbördshuset* på Östermalm.

Tvåbarnsföräldrar

Jag blev sövd under förlossningen eftersom den blev så jobbig. När jag började vakna till hörde jag en röst som sa: "*Fru Hellertz, det blev en flicka*". Jag vet inte vem och varför nån sa det. Jag hade ännu inte fattat att jag var gift och nu hette fru Hellertz. Jag hamnade tillbaka till min förra förlossning och då blev det ju en pojke. Men successivt vaknade jag upp och insåg faktum. Wow, jag hade fått en flicka... Då började jag gråta av glädje. Efteråt minns jag det som att jag grät i flera timmar av glädje över den lilla som nu lagts på min arm. Nu hade vi blivit tvåbarnsföräldrar. Men det fanns ett stort mörker i bilden.

Douglas var ganska tydligt alkoholberoende och dessutom hade han lätt till hot och våld, vilket jag berättat om tidigare. Jag började inse att jag nog inte skulle klara utmaningen. Det räckte att vara tvåbarnsförälder, jag ville inte vara förälder till ett tredje barn som dessutom var vuxen.

Jag kontaktade en familjerådgivare vid ett tillfälle i hopp om att hon skulle kunna hjälpa mig. Jag berättade för henne att jag hoppades att "*Douglas skulle bli bättre*". Jag minns att hon svarade att "*Vissa män blir aldrig bättre hur gamla de än blir*". Orden gick rakt in i mitt hjärta och jag kom att tänka på min pappa, som inte hade blivit "bättre", trots att han inte ens använde alkohol. Då fattade jag beslutet att om Douglas nånsin slog mig när barnen såg på, så skulle jag omgående begära skilsmässa.

En söndag sommaren 1969 ger han mig en örfil i köket när barnen sitter vid matbordet. Anna var bara ett halvår gammal. På måndagen kontaktar jag socialbyrån i Skogås. Min huvudfråga var om jag skulle vara tvungen att börja arbeta om jag begärde skilsmässa. Jag fick till

svar att jag kunde få stanna hemma med socialbidrag ”tills minsta barnet var 4 år gammalt”. Jag kan faktiskt fortfarande känna den enorma lättnaden och glädjen. Jag hade också fått veta att om Douglas inte betalade underhåll för barnen så kunde jag få något som hette *bidragsförskott*. Det innebar att jag var tryggad och inte behövde vara orolig för att Douglas inte skulle betala.

Förhandlar om skilsmässa

Nu var det dags att förhandla om skilsmässa. Jag klargjorde för Douglas att jag nu ville ha skilsmässa och orsakerna till det. Konstigt nog tog han det lugnt. Jag berättade vad jag fått veta av socialtjänsten, dels att jag får socialbidrag i fyra år och kan vara hemma med barnen och dels att jag får bidragsförskott om han vägrade betala underhåll. Så vi kom överens om att han skulle vägra betala. Dessutom kom vi överens om att han fick hälsa på när han ville, men han måste vara nykter. Dessutom bestämde vi att vi skulle åka på en sista gemensam semester till hans hembygd i Kramfors i Ångermanland. Det märkliga är att jag inte kommer ihåg något från resan. Vad jag däremot minns är att vi dan efter vi kommit hem från resan packar bilen med Douglas’ saker och kläder och han flyttar till sin nya lägenhet i Skogås centrum.

Av någon anledning beställde jag tid hos fotografen mycket snart efter separationen. Douglas ville alltid att jag skulle ha lockigt snyggt hår, så jag fick för det mesta sova med papiljotter. När jag skiljde mig så klippte jag av håret som en symbolisk protesthandling. Det kanske var därför jag gick till fotografen. Det blev en underbar bild på barnen. Jag har haft den på väggen i alla år.

Kriminalvård

Ett resultat av vår relation blev att jag intresserade mig för kriminalvård på olika sätt samt för utsatta människor över huvud taget. Jag blev medlem i *KRUM, Riksförbundet för Kriminalvårdens Humanisering* som startade år 1966. Där umgicks jag tillsammans med bland andra högerledaren **Jarl Hjalmarsson**, som var mycket aktiv i utvecklingen av KRUM och han var övervakare för den kände ”tjyven” **Lars-Inge Svartenbrandt** en tid. Även TV-producenten **Göran Elwin** och juristen **Sten Heckscher**, som senare bland annat blev rikspolischef och som jag beundrade för att han pratade med ”tjyvarna på tjyvarnas språk”. Många flera kända namn var mycket aktiva i föreningen. Det var en enormt spännande, utvecklande och lärorik tid.

Som en parentes kan jag berätta att jag hade en granne och vän i Skogås som jag lärde känna genom KRUM som hette **Janne Mattsson**, en tidigare kriminell narkoman, som då hade börjat på *Journalisthögskolan* och han hade tagit på sig att översätta en av **Aleksandr Solzjenitsyns** böcker. Jag minns inte vilken. Han skulle få ett bra arvode. Eftersom han hade köpt narkotika på kredit, eller ”krita” som han sa, så behövde han arvodet för att kunna betala skulden. Han klarade utmaningen. När jag flyttade tappade vi kontakten. Min bror Jörgen har berättat att han hjälpte Janne att flytta, jag minns inte vart. Janne kom långt senare att skriva böckerna ”*Makten, Männen, Mörkläggningen*” (2004) och ”*Bordellhärvan – makten, männen, mörkläggningen*” (2012) tillsammans med **Deanne Rauscher**.

Jag var som nämnts mycket aktiv i KRUM. Jag fick hjälp med barnvakt ibland av min granne, **Elvi**, och av hennes dotter, **Britta** och hennes kompis **Monika**, men ofta fick barnen följa med på mina möten. Jag minns att de lekte under mötesbordet och hade roligt med våra skosnören med mera. Jag åkte buss mellan bostaden i Skogås och Stockholms centrum där KRUM-lokalen låg. När vi åkte hem sent på kvällen kunde de båda sitta och sova i min famn.

Jag började skriva artiklar till *Pockettidningen R*, som var en socialpolitisk tidskrift, gemensam för R-förbunden, som förutom KRUM, var *RFHL* (Riksförbundet för hjälp åt läkemedelsmissbrukare) och *RSMH* (Riksförbundet för social och mental hälsa). Jag

kunde få en liten slant för artiklarna. Det berättade jag inte för socialbyrån. Socialbidraget var ju inte så fett så det kändes tryggt att kunna få en slant extra. Det påminner mig om när jag strax före jul ett år fick besök av en kvinna som berättade att jag fått en extra donation nånstans ifrån. Minns inte anledningen. Tror det var 100 kronor, men det var mycket pengar på den tiden. Jag fick råd att köpa julklappar till barnen.

Jag var också med om att starta gruppen *AMI, Aktionsgruppen mot isoleringsstraff*, inom KRUM. Syftet var att fokusera på de fångar som satt på de extra stränga isoleringsavdelningarna på de stora fängelserna, exempelvis ”*Bunkern*” på Kumlafängelset och på Hall utanför Södertälje. Vi ville arbeta som *Amnesty International*, en internationell människorättsorganisation som bland annat skrev brev till politiska fångar i olika länder för att synliggöra dem och undvika att de blev bortglömda i sina fängelser. I AMI fokuserade vi på de fångar som just då satt på isoleringsavdelningen ”*Bunkern*” på Kumla.

Inom AMI organiserade vi oss så att vi var 2-3 personer som fick ansvaret för en fånge. En ansvarade för brevväxling, en eller två andra för praktiska frågor omkring fången, exempelvis kontakt med anhöriga, att skaffa skrivmaskin, med mycket mera. Jag har alltid älskat att skriva och drömde som tonåring att en dag få bli författare 😊 – så jag blev brevskrivaren i vår grupp.

”Min” fånge hette **Bill Svensson**. Han lever inte längre. Jag har fortfarande kvar den omfattande korrespondens vi hade. Det är en mycket full pärm med brev, både hans och mina. Jag tog alltid kopior på mina brev genom att lägga ett kalkerpapper mellan två brevpapper och skrev på skrivmaskin. Det fanns ju inte kopieringsapparater då på samma sätt som idag. Jag kom i kontakt med dator först år 1978, mer om detta senare. Jag är en ”ekorre” och samlar allt. Det kan vara bra att ha... Jag tycker synd om barn och barnbarn när det blir dags att dödstäda en vacker dag...

Kontorist igen...

Sommaren 1971 (21 juni-11 augusti) arbetade jag som växeltelefonist på *ASEA-SKANDIA* i Stockholm. Det blev en kort tid. Den 17 augusti började jag som växeltelefonist på *Stockholms Läns Landstings Hälso- och sjukvård*. Även det blev en kort uppgift. Jag slutade 24 september. Jag minns inte längre varför jag slutar dessa ströjobb.

Nu var barnen i 3-4-årsåldern. Då hittade jag en jobbbannons på *Justitiedepartementet*, i en spännande forskargrupp som forskade på kriminalvård. Om jag minns rätt hette forskargruppen ”*Projekt Frivårdsförstärkning*” under ledning av sociologiprofessorn **Eckart Köhlhorn**. Jag upplevde att annonsen var riktad till mig, så jag skickade in alla min intyg – och blev kallad till intervju – och fick jobbet och började arbeta där den 27 september 1971.

Något senare berättade min chef att det hade funnits mer meriterade sökande, men han tyckte det var så konstigt med alla mina olika namn på intygen så han hade tänkt: ”*Det här är för knäppt för att vara förfalskat så jag måste få träffa tjejen.*” På intygen stod det **Gull-Maj Westin, Pia Langrath** (från mitt första äktenskap som jag berättade om i kapitel 2) och **Pia Hellertz**. Eckart vill se vilken människa som fanns bakom namnen.

Jag minns inte riktigt vad jag gjorde men att det var undersökande och administrativa uppgifter. Projektet forskade på frivården. Det enda konkreta minne som poppar upp nu är när justitieminister **Lennart Geijer** kommer gående nerför trappan till våra tjänsterum. Jag råkar gå förbi just då. Han säger nåt till mig som jag inte minns. Jag svarar och använder pronomenet ”ni” när jag tilltalar honom. Han betonar då starkt att vi numera säger ”du” till varandra, så jag svarade med nåt där jag fick inflika ”du”. Den s.k. ”*du-reformen*” hade startat.

När **Bror Rexed** tillträdde som generaldirektör för *Medicinalstyrelsen* år 1967, meddelade han att han gärna ville bli tilltalad med *du* av sin personal och hoppades att han själv skulle få tilltala personalen så. Detta kom att uppmärksammas av pressen och det blev lite av en symbolisk upptakt till den *du-reform* som därefter kom att explodera, och som kan sägas vara genomförd under 1970-talet. Lennart Geijer blev således den första ”*maktperson*” som jag sa ”*du*” till. Jag tyckte väldigt mycket om honom och minns att jag blev enormt besviken när jag senare lästa om hans historier med prostituerade och kontakt med minderåriga flickor vilket **Deanne Rauscher** och **Janne Mattson** avslöjar i de nämnda böckerna, ”*Makten, Männen, Mörkläggningen*” (2004) och ”*Bordellhärvan – makten, männen, mörkläggningen*” (2012) där även dåvarande statsminister **Olof Palme** med flera var inblandade. Lennart Geijer hade också en långvarig relation med en prostituerad kvinna som sen skrev en bok om detta. Hon satt på kvinnofängelset Hinseberg. I den

självb biografiska boken *Hinsehäxan* (2005) hävdar **Lillemor Östlin** bland annat att hon var betald älskarinna åt Geijer i tio år.

Om inte den s.k. ”kulsprutehistorien” hade inträffat hade jag fått fast tjänst – mer om den nedan i kapitlet. Nu förlängdes inte visstidsanställningen på grund av den. Istället började jag studera sociologi på *Stockholms universitet* – inspirerad av mitt arbete hos Eckart. Fast egentligen hade jag sökt till en kriminologkurs men kom inte in, så det blev sociologi.

Förälskelsehistorier

Efter skilsmässan med Douglas hade jag ett par korta förälskelsehistorier. Dels brevväxlade jag med en fånge på *Härlandafängelset* i Göteborg, **Sigge Berg**, som var redaktör för fångarnas tidskrift som jag tycker mig minnas hette ”*Fångarnas Forum*”.

När han frigavs hämtade jag och barnen honom utanför Härlanda. Jag har ingen aning om vad jag hade för bil, men jag minns att Sigge hade ordnat så vi fick övernatta hos hans vänner i närheten av Härlanda. Hur vi tog oss till Stockholm minns jag inte, men det fanns en tom lägenhet i min korridor i Skogås som Sigge fick hyra en kort tid. Vi inledde en kort relation som varade knappt ett år.

Sigge tyckte om att köra bil och av någon anledning som jag inte heller minns så fick han tillgång till en bil. Vi reste runt i Sverige, även till Norrland. Baksätet kunde läggas ner så det blev ett stort lekutrymme bak där barnen kunde leka. Det var inte tal om säkerhetsbälten på den tiden. Relationen byggde egentligen inte på förälskelse,

snarare på gemensamma intressen, så vi bara gled isär.

Jag minns att jag också satte in en kontaktannons i *Aftonbladet*. En av dem som svarade tog jag kontakt med. Det var den då välkände **”Bede” Berndt Dahlbäck** i musik- och humorgruppen *”Gårunt-Show”*.

Relationen, som var ganska fragmentarisk, pågick under tre sommarmånader år 1971. Han kom när han var i närheten. Däremellan skrev vi till varandra och ringde. Han lär ha tagit sitt liv hösten 1978 på grund av att han drabbats av en elakartad cancer.

Genom KRUM fick jag år 1972 kontakt med **Bengt-Inge Gunnarsson, BIG**. Han bodde i Mariestad, men hade kommit in på *Konstfack* i Stockholm. Hans passion var att skapa och tillverka möbler. Det blev en fantastisk upplevelse för honom att han nu kunde lära sig att rita sina möbelidéer med hjälp av de teckningstekniker, bland annat perspektiv, som han fick lära sig på *Konstfack*. Tidigare hade han varit tvungen att snickra till en prototyp för att se om hans idéer gick att genomföra. Han kallade sitt företag *BIG Form* och sålde sina möbler i en butik i Mariestad. Nu flyttade han till Stockholm och vi bestämde oss för att bo tillsammans.

Vi hyrde en fantastisk lägenhet på Lidingö under knappt ett år. Jag minns att vi hade en otrolig utsikt mot havet och kunde se båttrafiken. Barnen var nu 4 och 5 år. Bengt-Inge fungerade fantastiskt bra som extra pappa till dem. Han var en trygg och lugn man.

Hittade denna bild i mina gömmor. Vet inte vem som stoppat in de mindre bilderna men det röda skrivbordet och den röda skrivbordslampan hade Bengt-Inge producerat. Min dotter **Anna** skymtar också på bilden. När vi separerade en tid senare – återkommer till det – så fick jag behålla skrivbordet och lampan samt några bokhyllor och sängar som han gjort.

Han är den ende av mina "exar" som lever, så jag bestämde mig för att ringa honom i skrivande stund och höra hur han har det. Han är gift och har fått två pojkar, **Joel** och **Jens**. Jag kommer att berätta mer om honom senare, då jag kallar honom en "hjärte" på grund av den hjälp jag senare fick av honom.

När han var klar med sin kurs på Konstfack beslöt vi att flytta till Mariestad. Men det fanns också ett annat och starkare skäl till flytt...

Kulsprutehistorien

Jag vill berätta om en händelse som kom att få en mycket stor betydelse för mig och barnen. Det hände år 1973. I ett av sina brev skriver **Bill Svensson**, min "brevfånge" på Kumlabunkern, ungefär: "Nu har dom jävlarna nekat mig en permission igen. Man skulle ha en

kulspruta!” Vi brukade ju skämta lite grovt om mycket i breven, så jag svarade: ”*Kulsprutan kan jag ta med mig i trosorna när jag kommer!*” Jag har sparat kopior i en pärm eftersom jag, nördig som jag är, alltid tog kopior på mina egna brev som jag skrev på skrivmaskin, med kalkerpapper emellan, och jag sparade naturligtvis alla brev jag fick. Det gjorde att jag kunde minnas vad jag skrivit. Jag har en full pärm med Bills och min korrespondens sparad.

Jag har också en pärm som är full med min långa korrespondens med den välkände ”tjyven” **Lars-Inge Svartenbrandt** som jag inte bläddrat i på flera decennier. Ibland har jag haft nån idé att skriva en bok inspirerad av **Maja Ekelöfs** korrespondens med **Tony Rosendahl** i boken ”*Brev*” – men jag fick aldrig en inspiration som var nog stark. Det fanns annat viktigt att skriva om.

”Kulsprutehistorien” handlade om att det s.k. ”svarta gänget”, de säkerhetsvakter som kollade cellerna efter droger m.m., även läste fångarnas korrespondens.

Och naturligtvis hittade dom de meningar jag citerat ovan. Historien kom ut först i *Svenska Dagbladet*. När jag kom till jobbet på Justitiedepartementet samma morgon som löpsedeln om ”vapen-smugglingen” publicerades, så var det första jag fick höra från arbetskamrater: ”*Dom skriver om dig i tidningen idag*”. Jag minns att jag sprang till kiosken och köpte tidningen.

Historien följdes upp i flera media, både morgon- och kvällstidningarna, men också i ”herrtidningarna” *Lektyr* och *FIB-aktuellt*. En reporter från *FIB-aktuellt* bjöd ut mig på lunch på en restaurang nära *Svampen* i Stockholm. Han erbjöd mig en slant om han fick fotografera mig naken i bara trosorna när jag höll en kulspruta i handen. Jag tackade vänligt för lunchen och lämnade honom.

Jag har sparat alla artiklar jag hittade. Det är en ordentlig samling och är en märklig läsning. Jag har också sparat all korrespondens som jag sen hade med *Justitieombudsmannen, Kammarrätten, Regeringsrätten* samt *Justitiedepartementet, Kriminalvårdsstyrelsen, Övervakningsnämnden* och *Rikspolisstyrelsen*.

Jag undrar hur mina barn hade det under den här tiden. Jag måste ha haft dåligt med tid över för dem. Nu skäms jag... samtidigt som jag känner mig mycket stolt över min envetna kamp för upprättelse.

Jag såg senare i en skrivelse att någon ändrat min text i brevet till Bill. Istället för att jag skulle ta med mig en *kulspruta* i trosorna har de skrivit: ”*Den pistol du har beställt kan jag ta med mig i trosorna vid besök*”. Inte undra på att det blev såna reaktioner. Jag berättar också där att ”*Avskriften är gjord av en ’tjänsteman ur tillsynspersonalen*” vid visitering av Bills cell. Uppgiften fick jag från fångvårdsdirektören **Gösta Ringius**.

Jag hittar ett brev till pappa från den 15 april 1973 som jag vill citera några rader ur. Jag ser att jag skriver Du med stort D. Det var verkligen andra tider då.:

”Det var länge sen jag skrev nu... Tiden är så enormt utnyttjad av en massa saker att jag inte får tid med mycket jag egentligen borde göra. Mamma har jag inte skrivit till på över ett år och det värsta är att jag inte ens hinner skämmas.

Jag har nu gjort klart 2 kurser på universitetet och klarat mina tentamina. Bara universitetet tar sin rundliga tid. Sen har jag några extra knäck för att dryga ut studielånet som jag helt naturligt börjar se botten av trots att det är drygt en månads studier kvar. Jobbar bl.a. som journalist på Pockettidningen R, ett krävande men oj så roligt jobb. Nu har jag dessutom för 14 dagars tid tagit på mig ett jobb som lotteriföreståndare, ett slitjobb, men det betalar sig. Dessutom får jag extra skrivjobb av min f.d. chef på Justitiedepartementet. Tiden är alltså knapp och räcker inte till trots att jag stiger upp 7 på morgonen och håller på till 11-12 på natten.

...

Beträffande ’kulsprute’-historien så blev den en ordentlig chock för mig när den inträffade. Jag trodde aldrig att myndigheter skulle kunna agera på det sätt de gjorde. ... Nu börjar jag förstå den rättsosäkerhet som många människor är föremål för, människor som inte orkar kämpa emot på samma sätt som jag gjort och gör. Dom gav sig på fel person.

Anledningen till att jag låter pressen ta hand om det då och då är att myndigheterna skall irriteras och se att jag inte tiger och glömmer utan kämpar för upprättelse.

Jag vet att det inte är så mycket Du gillar av mina aktioner genom livet och du kanske inte håller med mig i det här fallet heller. Men för mig är det livsviktigt att slå hål på den bubbla av "rättvisa" och "demokrati" som skapats i Sverige, dels genom enskilda aktioner av denna typ och dels som medlem i politiska föreningar. ... 'Kulsprutehistorien' är bara ett av de skrämmande exempel som finns. ...".

Jösses, jag blir riktigt imponerad av mig själv när jag läser nu igen...

18 Torsdagen den 29 mars 1973 ★ EXPRESSEN

Hon fick sparken för ett skämt i ett brev

Hur skulle en kulspruta få rum i mina trosor?

Av ARNE REBERG

"Kulsprutan kan jag ju stoppa i trosorna när jag kommer..."

För denna skämtsamma formulering i ett brev till en intern på Kumla-anstalten fick Pia Hellertz, 31, besöksförbud vid landets samtliga interneringsfängelser, hon blev avstätt som övervakare och sparkad från sin tjänst på justitiedepartementet.

Trots att en kulspruta är ca 1½ meter lång och väger 10 kg blev Pias misstänkta trosor ett fall ända upp i regeringskretsar.

Den 18 augusti i fjol gjorde 15 interner stridupp över Kumla-anstalten. Till en av rymlingarna, som greps någon vecka efteråt, skrev Pia Hellertz ett långt brev. Hon hade brevväxlat med honom en längre tid. Som aktiv inom AMI (aktionsgruppen mot hälsoringstraff) ingår det i hennes uppdrag att hålla brevkontakter med interner.

— Det där med kulsprutan var självfallet ämnat som en liten lustighet, förklarar hon. Visserligen har jag ganska bred bak, men en kulspruta i trosorna, det borde även den mest humorlösa emmarlösen begripa.

I alla fall misstänktes Pia för att komma med ett 1 1/2 meter långt skyttevapen i byxorna. På fullaste allvar.

Sedan kriminalvårdsstyrelsen polisanmält Pia Hellertz, blev hon returerad i en forskningskommitté på justitiedepartementet. Upplysningen var underordnad "J. Leche".

— Det kom som en chock, inte minst för att jag kände mig utpekad i Svenska Dagbladet.

Svenska Dagbladet såg så gravallvarligt på Pias trosor att hela löpsedeln den 29 november lät "Brevlöfte om vapensmuggling till interner." Och nästa dag tog SvD upp Pias trosor i en uppgesad huvudledare.

— Det var ju inte klokt att koppla in politen, säger Pias chef till lte Eckard Kullborn till Expressen. Förmodligen tappade Kumlaledningens fattningen under den hätska stämningen vid samringsningen. Men lte hänsar kan man väl begripa.

Avdelningschef Claes Améen på kriminalvårdsstyrelsen ser emellertid med kopior på brev till interner. Med sex sidors kopior från det aktuella brevet ska han nu inför JO (justitiedomstolens) bevis till den blivande rätten om kulsprutan ska vara felaktigt i polisrapporten, där det står påstått i stället för kulspruta.

Har Pia Hellertz utsatts för ett justitiemord?

— Nej, säger kanslisten Johan Leche. Saken fördes till justitieministern som beslutat att fru Hellertz tjänst ska upphöra.

Pia Hellertz:

— Fastän jag inte vet om jag ska skratta eller gråta åt historien, kommer jag att kämpa för att bli rättvild.

Pias "laddade trosor" står nu i JO:s byråkratiska kvarnar.

— Hur skulle jag kunnat få plats med en kulspruta i mina trosor? frågar Pia Hellertz i en 10-ansökan. Foto: BERT CLAESSEN.

En artikel från Expressen den 29 mars 1973

Det blev en jobbig tid. Tack och lov var jag sambo med Bengt-Inge som också hade samma intressen som jag och var medlem i KRUM, så jag hade stöd.

Hon skrev ett par rader om att hon skulle smuggla in en kulspruta på Kumla. Sedan blev hon av med sitt jobb, fick besöksförbud på ett par fängelser. – Jag känner mig stämplad som vapensmugglerska och alla interners lilla fästmö, säger Pia Hellerz. Hur kan någon ta mitt lilla skämt på allvar?

FÖRSÖK ATT STOPPA EN KULSPRUTA I TROSORNA, SÄGER PIA

AV ANNETTE KULLENBERG
FOTO: JARL EKENRYD 200901

Får man smuggla in en kulspruta i trosorna när man besöker en internerad person på Kumlafängelset?
Nej, det är förbjudet. Det är en sjuk idé och en konstig fråga. Finns det någon som helst möjlighet att smuggla in en kulspruta i bunkern? Svaret är nej igen eftersom alla som kommer på besök visiteras noga och fråntas allt från handväska till frimärken. Efter besöket får den internerade byta kläder. Då skulle det lätt upptäckas om han lyckats stoppa på sig en kulspruta. Bara en fråga till: Finns det plats för en kulspruta innanför kläderna utan att det märks ganska tydligt?
Nej, ett barn skulle tycka att det såg knöligt ut. En vakt på en fängvårdsanstalt skulle säkert reagera häftigt.
Ovanstående resonemang kan förefalla självklart. Men det ska man inte ta för givet.
Pia Hellerz som bor på Lidingö i Stockholms län har erfarenheter på det här området.
Hon skrev förra hösten i ett brev till en intern på Kumla följande: Kulsprutan kan jag stoppa in i trosorna när jag kommer, eller hur??? Det var ett långt brev på sex sidor. Raden om kulsprutan fick en hel del konsekvenser för Pia.
Hon blev avskedad från sitt arbete som sekreterare i en forsk- ➤

Jag minns en sen kväll när ett par journalister, eller kanske det var en journalist och en fotograf, kastade sten på vårt sovrumsfönster och ville prata med mig. När jag pratade nu med Bengt-Inge sa han att det också var journalister i trappen på väg upp till vårt sovrums. Nu insåg vi att det var dags för en förändring.

Vi flyttar till Mariestad

Så på försommaren 1973 bär det av. Bengt-Inge hade hittat ett trevligt rött radhus lite utanför centrum av Mariestad. Dessutom hade han sitt möbelföretag, *BIG Form* som han nu kunde utveckla med sina nya kunskaper från Konstfack. Jag fick arbete på kontoret på *Skaraborgs Läns Landsting* under tiden 12 juni till 6 juli 1973. Gissningsvis var jag sommarvikarie. Sen fick jag arbete på *Socialbyrån* i Mariestad. Den uppgift jag fick av dem var att genomföra en undersökning av ålders- och förtidspensionärers behov av social service i Mariestads kommun. Det var en fascinerande erfarenhet. Jag fick använda Bengt-Inges bil när jag åkte runt i Skaraborg och letade upp pensionärerna som jag hade fått en lista på från socialbyrån.

Det var under den stora oljekrisen som pågick under perioden 6 oktober 1973 – 31 mars 1974.¹ I stuga efter stuga satt gamlingarna med nersläckta lampor och kalla rum. De var lydiga och gjorde som politikerna instruerat dem. De hade ingen aning om att gatubelysningen och skyltfönstren i Mariestad lyste för fullt. Jag minns att det gjorde mig upprörd. Rapporten blev sen min C-uppsats i socialt arbete, ”*Behov av social service bland ålders- och förtidspensionärer i Mariestads kommun*”. När jag tittar i mina arkiv ser jag att jag även gjorde en uppföljningsundersökning av pensionärerna. Mer om mina studier nedan.

Därefter arbetar jag som kontorsbiträde på *Electrolux* en kort tid mellan 9 augusti och 14 september 1973.

Universitetsstudier

Hösten 1973 börjar jag läsa sociologi på *Stockholms universitet*. Jag läste hemma i Mariestad och åkte bara upp till Stockholm när det var tentor. På sommaren arbetade jag en kort tid som kontorist på *Länsskolnämnden i Skaraborgs län* under tiden 2 – 22 maj 1974.

Så blev det dags att flytta igen. Vi fick en lägenhet i en underbar gammal fastighet på Kungsgatan 8 i Mariestads centrum, på andra våningen. Bengt-Inge hade sitt företag i samma fastighet på nedre botten. Det var helt fantastiskt att låta barnen röra sig som de ville på gator och torg. Det fanns inget jag var orolig för skulle hända i den

¹ Jag hittade en beskrivning av oljekrisen i Riksarkivet - <https://riksarkivet.se/energisparkampanj>

lilla staden. Hela centrum var en lekplats.

Mitt engagemang för kriminalvård fortsatte. Jag gjorde några fängelsebesök, bland annat på *Hall* i Södertälje, på *Tidaholms-fängelset* och naturligtvis på det lilla fängelset i Mariestad där jag hade en liten samtalsgrupp med fångar, förutom besöken till Bill Svensson på Kumlabunkern. Jag besökte Lars-Inge Svartenbrandt på fängelset i Norrköping en gång.

En gång fick jag ett diplom från fångar på Hall som tack för att jag engagerat mig för dem. Det var verkligen en heder. Man skulle sätta upp det innanför ytterdörren till sin bostad. Om nån "tjyv" bröt sig in för att göra inbrott och fick se diplommet så skulle han vända och gå sin väg. Det kallades "tjyvheder". Så jag har haft diplommet hängande vid min ytterdörr i alla lägenheter jag haft sen des.

Det är faktiskt inte många saker i mitt liv som jag skäms för och som jag helst inte pratar om. Jag kommer faktiskt nu bara på en sak. Jag tror inte ens jag berättat det för någon. Men min faster Nora brukade säga att "man måste lysa på trollen för att dom ska försvinna", så då får jag lysa på detta troll.

Vid ett besök hos Bill övertalade han mig att få ha samlag med mig i besöksrummet. "Det var så länge sen", sa han. Så jag "ställde upp" och i och med det var jag otrogen mot Bengt-Inge. En av de viktiga livsregler jag har haft var att aldrig någonsin vara otrogen –

och detta var enda gången. Bill fick en tid senare kontakt med en kvinna. De blev mycket förälskade i varandra och gifte sig i fängelset. Hans flickvän skrev och bad mig komma som gäst till bröllopet men av någon anledning tackade jag nej. Jag minns inte varför. Kanske står det nånstans i brevpärmen, men jag tänker inte leta... Däremot hittade jag vykortet där hon skrev att hon tyckte det var synd att jag inte kunde komma. Gulligt...!

Douglas berättade också att **Tony Rosendahl** satt på *Långholmen* samtidigt med honom. En gång matvägrade Tony för någon anledning som jag glömt men Douglas berättade att han och några andra fångar hade gjort snöbollar ute på promenaden som de rullade in till Tony genom glipan i dörren, så han åtminstone skulle få i sig lite vätska.

Douglas berättade också att han suttit på fängelset i Örebro som dock inte finns kvar längre. Det revs år 1972.

Kumlarymningen

Hösten 1972 skedde den stora rymningen från Kumlabunkern. Enligt mitt minne var det 12 fångar, men när man Googlar nu så står det att det var 15 fångar. Det kan bero på att det vid rymningen bara var 12 som rymde.

En tidning, *FIB-aktuellt* nr 44, 1973, hade en tresidors ingående beskrivning av hur rymningen hade planerats och genomförts, förutom bilderna på dem alla. Men alla på bilderna var inte med på rymningen. De hade kort tid kvar så de stannade kvar.

Inskannat från *FIB-Aktuellt* nr 44, 1973, som jag har i förvar. Jag har märkt ut Bill Svensson med en pil.

Nån av fångarna berättade alla detaljer för journalisten, mycket intressant läsning. Det var planering på hög nivå. Bill Svensson som var nyckelexpert hade gjort nyckeln till cellerna. Han var dessutom den som var kroppsligt minst, så han hade gömt sig i ett köksskåp på kvällen när det var dags för rymningen. Han hade "bäddat gubbe" i sin säng så det såg ut som om han låg och sov.

Jag citerar kort ur ett reportage som var publicerat på SVT den 24 november 2014:

"Korridoren utanför cellerna är inte TV-bevakad. Ljudmikrofonerna smetas in med smör. Sju dörrar forceras. Ribbstolar av lättmetall bryts

loss och sammanfogas till en repstege. Två linor används till att glida ner på utsidan av den sju meter höga fängelsemuren.

Utanför muren delar man upp sig i minst två grupper. Sju av rymmarna flyr på cykel. Ett vittne trodde det var brevbärare. En tar taxi till Skövde via Hallsbergs systembolag.”

Det dröjde inte många dagar innan de allra flesta var infångade. Jag minns ett starkt minne från dagen efter rymningen. Jag bodde i Mariestad. Jag var på Mariestads torg. Då ser jag **Lars-Inge Svartenbrandt** på andra sidan torget. Vi tittar på varandra en kort stund, sen vänder han sig om och går iväg. Jag fick senare möjlighet att tacka honom för det. Vad skulle jag ha gjort om han kommit fram till mig? Han visste ju att jag bodde i Mariestad men att jag hade sambo och två små barn, så jag förstod att han inte ville skapa problem för mig.

När jag nyligen pratade med Bengt-Inge så berättar han att han också var med då och att hans minns händelsen.

Jag vill bara nämna att Lars-Inge var en mycket intelligent och mycket samhällskunnig person. Med en annan barndom hade han kunnat gå långt, men det som var typiskt för många av fångarna var att de hade mycket destruktiva familjeförhållanden.

Förlåt om kapitlet blev lite väl rörigt...

*”Två vägar skilde sig åt i en skog, och jag
– jag tog den som var minst tagen,
och det har gjort hela skillnaden.”*

Fritt efter Robert Frost

*”Jag hade tre stigar att välja mellan
Jag valde den mest äventyrliga...”*
Okänd

4

Äventyren fortsätter...

Blivande socionom

Höstterminen 1974 hade jag blivit antagen till *Socialhögskolan* i Örebro, som det hette då. Jag hade hela hösten 1974 rest mellan Mariestad och Örebro för föreläsningar och tentor, men skötte studierna i huvudsak hemma. Det fungerade även om det var jobbigt. Men jag älskade den lilla staden Mariestad, där mina barn, som då var 6 och 7 år gamla, fick ha hela centrum som lekplats utan att jag behövde vara rädd för nånting. Och jag trivdes tillsammans med **Bengt-Inge**, även om relationen inte byggde på någon stormande förälskelse, snarare på trygghet, varm vänskap och gemensamma intressen.

Jag blev övervakare...

Under några år fungerade jag som s.k. övervakare inom *Frivården* för några fångar som blivit frigivna från fängelset och som måste fortsätta hålla kontakt med myndigheten. Om jag minns rätt brukade övervakningen vara under ett år och jag tror jag fick 50 kronor i månaden för uppdraget. Jag minns inte längre vare sig namn eller ansikten på dessa män, inte ens antal. Det var enkla uppgifter. De skötte kontakterna med mig och med frivården.

MEN... *Övervakningsnämnden* i Mariestad ringde en dag och ville att jag skulle ta en ny övervakning. Jag hade ingen lust då, vilket jag sa, men jag minns att tjänstemannen som ringde sa ungefär att: *”Du behöver inte vara orolig. Han åker snart in igen...”* och lät vädjande. Så jag sa OK. Mannen hette **Sven Svärd**. Han hade suttit inne en stor del av sitt liv och var missbrukare av både alkohol och narkotika.

Kvällen den 4 december 1974 - jag minns det eftersom det var min dotters 6-års födelsedag - besökte Sven oss. Jag minns att vi satt

och åt middag. Vi bodde på andra våningen i huset på Kungsgatan 8. Trappan upp till vår våning slutade mitt i vår hall. Jag minns som om det vore i går när jag ser Sven komma uppför trappan och tittade mot oss. Det var *"den vackraste man jag någonsin sett"* tyckte jag. Han kom in i köket och han fick sätta sig vid bordet och äta med oss. Jag är inte så säker på om födelsedagsbarnet tyckte det var så kul. Hon blev ju inte längre centrum för middagen.

Efter det att Anna och Magnus, som då var 6 och 7 år, hade gått och lagt sig så stannade Sven kvar. Och han berättade och berättade... Och Bengt-Inge och jag var totalt fångslade av hans berättelser. Vi hade dessutom en gitarr som han började spela på och sjunga... Vilken röst, vilken berättarkonst, vilken fascinerande person...! Jag insåg att någonting hände inom mig...

Jag minns inte längre tider och detaljer, bara att jag blev totalt förälskad i Sven. Jag minns också när jag bestämde mig för att "ligga med Bengt-Inge en sista gång" för att sen berätta för honom att jag ville inleda en relation med Sven. Jag ville ju inte vara otrogen igen mot Bengt-Inge. Jag minns inte ens om Bengt-Inge blev ledsen.

Jag minns inte heller hur jag bar mig åt för att få en lägenhet i Örebro. Det måste ha räckt att jag ringt kommunen eller bostadsföretaget. Den 1 februari 1975 blev det dags för flytt igen. Den helt fantastiske hjälten Bengt-Inge packade in kappsäckar och möbler som han skänkt mig i en bil för att hjälpa oss flytta. I framsätet satt jag mitt emellan Bengt-Inge som körde och Sven som satt på min högra sida. Det måste ha varit en ganska stor bil eftersom tre vuxna rymdes i framsätena och dessutom möbler och packning. I baksätet satt Magnus och Anna.

Sven och jag skulle nu bli sambo. Jag hade fått lägenhet i Markbacken i Örebro, på Örnsköldsgatan 13, ett ganska stort bostadsområde. Jag minns att Bengt-Inge och jag kånkade och bar. Sven gjorde inte så mycket. Det verkade som att han inte förstod vad och hur han skulle göra.

Anna börjar skolan

Magnus hade gått sitt första skolår i Mariestad. Nu var det dags för Anna att börja skolan. Jag fick senare höra av Anna att jag minsann hade följt med Magnus till skolan första dagen, men hon hade fått gå ensam. Jag förstår inte hur jag tänkte... Jag måste ha haft nåt viktigt i

skolan. Jag gick ju på socionomutbildningen ... Förlåt Anna!!! Jag hoppas åtminstone att det var nåt viktigt jag var tvungen att göra.

Livet med Sven

Sven var mycket beläst när det gällde skönlitteratur. Han hade ägnat en stor del av sin tid på fängelser till att läsa böcker. Han inspirerade mig till att läsa, bland andra **Jan Fridegårds** böcker. Sven öppnade verkligen böckernas värld för mig. Även musikens... Han sjöng framförallt countrymusik som en professionell.

Örebro hade vid den tiden ett känt countryband, *Country Road*. Om jag inte minns fel så fick Sven vara med och sjunga några gånger när de tränade. Efteråt kan jag misstänka att hans missbruk ledde till att han inte fick fortsätta, men jag vet inte. Han hade en favoritlåt, "Old Five and Dimers" med **Waylon Jennings**. Alltid när han hade druckit några öl så låg han på golvet framför grammofonen och lyssnade på den låten. Om och om och om igen... Jag tror att sången handlade om honom... Jag vill återkomma om den...

Det här är enda bilden jag har av Sven

Jag valde att tjäna lite extra genom att sitta som nakenmodell för ett gäng Örebrokonstnärer eftersom jag bara hade studielånet och bidragsförskott. Jag var ju själv enormt intresserad av konst och ville ju bli konstnär när jag var ung. Det var en känd Örebrokonstnär som

behövde en modell, **Eivin Granath**. Jag fick 50 kronor för att sitta en timme. Så lite här och var måste det hänga tavlor på mig, naken... Jag fick en version som en tid hängde på min vägg, men jag gissar att den numera står undangömd i förrådet i källaren...

När jag fyllde år den hösten 1975 – måste alltså ha fyllt 34 år om jag räknat rätt – så fick jag ett stort paket i present av Magnus och Anna. Det visade sig vara en jättefin morgonrock. Barnen tyckte att jag skulle ha nåt snyggt att ta på mig när konstnärerna hade paus och jag inte ville vara naken då och inte heller kunde klä på mig eftersom jag skulle fortsätta sitta efter pausen. Jag blev jätteimponerad, men jag tror det var först flera år senare som Anna berättade historien bakom. De hade lekt i källaren och där hittat en stor penninggömma bland rören. De misstänkte att det var brottslingar som hade gömt pengarna och att det kunde vara knarkpengar, så de hade bara tagit pengarna och delat på dem. Sen hade Anna övertalat Magnus att använda dem till en morgonrock till mig. Kan man ha mer fantastiska barn? Den hade jag kvar i många år, tills jag inte längre rymdes i den...

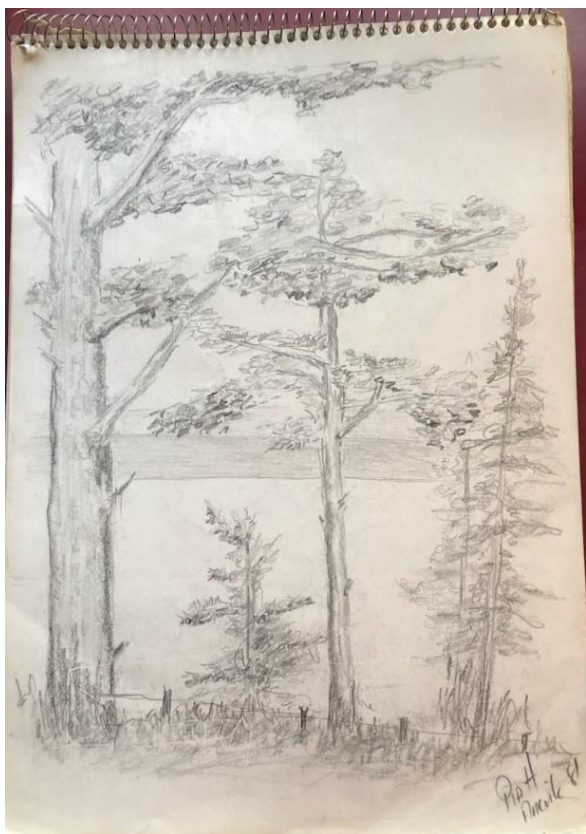
Men Sven gillade inte att jag satt modell. Han var mycket svartsjuk, vilket innebar att när han druckit lite så kunde han bli hotfull och skrämmande. Samtidigt som han var mycket trevlig och social när han var nykter. Han blev vän med grannarna och framförallt Magnus var väldigt förtjust i honom.

En kväll när jag kom hem från modellarbetet blev Sven riktigt hotfull. Jag minns inte om han slog mig, men jag blev enormt rädd. Jag minns inte längre varför jag hamnade i min säng, men där låg jag med en hotfull Sven över mig. Magnus och Anna skrek åt honom att sluta. Anna har lite andra minnesbilder av vad som hände. Hon menar att hon och Magnus hade sprungit ut i trapphuset och ropat på hjälp. Grannar hörde och ringde polisen. Efter ett tag kom polisen och lyckades gripa honom.

Jag ringde till Bengt-Inge och berättade vad som hänt och den fantastiske mannen erbjöd sig att komma upp till Örebro och hämta barnen och mig. Vi fick stanna hos honom i Mariestad några dagar, men vi var ju tvungna att åka hem igen, skola och utbildning väntade. Jag har mycket ofta tänkt på hur otroligt det var att Bengt-Inge åkte hela vägen från Mariestad till Örebro för att skydda och hämta oss. Det är drygt 11 mil ena vägen. Vilken hjälte... Och dessutom lät oss bo hos sig några dagar och sen dessutom skjutsade tillbaka oss till

Örebro. Jag har ofta skänkt honom varma tacksamhetens tankar...

Innan jag glömmer det vill jag berätta att jag nåt år senare fick åka med Eivin Granath när han ville åka ut nånstans och måla. Jag hade teckningsblocket med mig och jag tecknade massor teckningar av platser vi besökte. Han målade tavlor. I skrivande stund råkade jag hitta teckningsblocket. Teckningarna är från 1981. Jag blir faktiskt lite imponerad. Jag tycker att jag var ganska duktig. Tog bilder av dem med mobilen och försöker lägga in ett par här för att visa.

Flyttade... igen...

Jag ville nu inte riskera att Sven skulle hitta oss så jag hade lyckats få byta lägenhet till en fastighet i Markbackens centrum. Hur den flytten gick till har jag ingen aning om längre. Vi måste ju haft hjälp av någon eftersom det handlade om tunga möbler också. Dessutom är det bara att konstatera att det på 70-talet var lätt att få lägenhet i Örebros bostadsområden.

Det roliga med den lägenheten var att den hade åtta meter mellan golv och tak. Det var en fantastiskt vacker lägenhet. Fönstren var mycket stora och höga. Barnens sovrum på andra våningen var en del

av dessa meter, så det var en mycket speciell våning. Det är bara att konstatera att det var mycket högt i tak. Trappan upp till barnens rum satt fast på ena väggen.

Hittade en bild från nutid över fönstren 😊. Det verkar som om lägenheten nu används av ett företag.

Jag minns bland annat att vi firade jul där och att vi hade en enorm julgran. Jag måste ju ha haft hjälp av någon eller några, men minns inte. Jag minns dock att vi hade en katt eftersom katten kastade sig upp på granen så den höll på att rasa ner, men jag lyckades få tag på den. Sen band vi fast granen i trappträcket bakom.

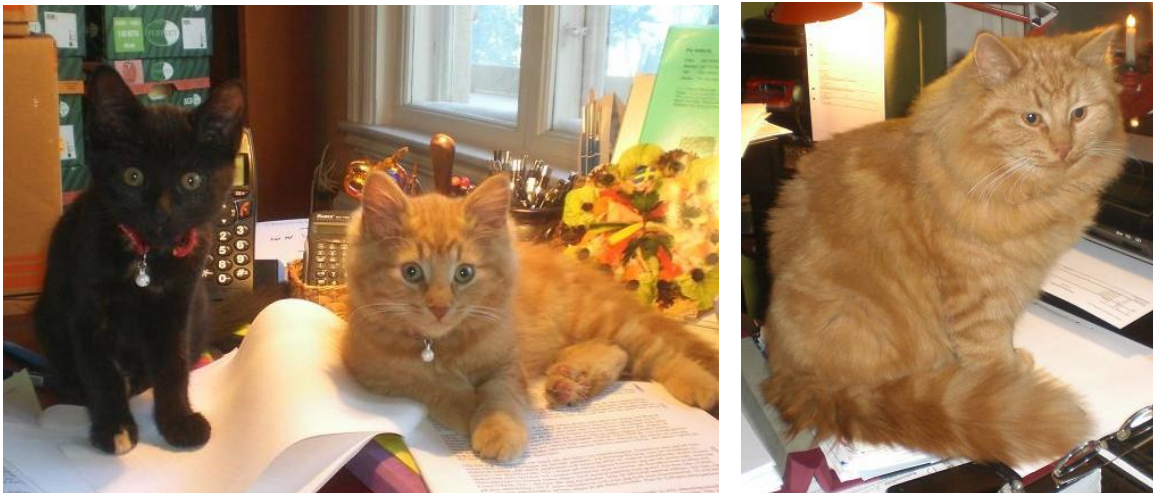
Mina socionomstudier fortsatte och barnen gick i skolan. Under det senaste året hade jag också gått i psykoterapi hos en familjeterapeut i Örebro. Jag hade behov av att få prata om allt kaos jag upplevt.

En dag knackade Sven på dörren... Han hade hittat oss... Jag insåg att det var dags att flytta igen.

Förlåter Sven...

Jag vill stoppa in en berättelse från nutid. Jag kommer i ett senare kapitel att berätta att jag under åren 2011-2021 bodde i en fantastisk villa på Strombergsgatan 4 i Örebro. Villan hade min dotter och hennes man totalt byggt om med hjälp av byggfolk och jag hade fått möjlighet att bygga till ett "seniorboende". Återkommer till det.

Jag hade under åren 2011-2014 en katt, **Sunny**, som jag älskade. Han var orange och "solen i mitt liv". Det var mannen som ansvarade för bygget som skänkte oss de två kattungarna. Den svarta fick heta "Larsson" efter byggherren. Hon bor hos Anna och lever fortfarande och måste väl vara cirka 13 år nu...

I augusti 2014 hände nåt märkligt. En kollega på Örebro universitet som hade en häst berättade en lunch att hon hade låtit en "djurpratare" prata med hennes häst. "Och det var så fantastiskt", sa min väninna, "jag trodde på vartenda ord". Det var extra märkligt eftersom min väninna var/är den "extremt akademiska typen", mycket teoretisk, saklig, kritisk, analytisk och så vidare... Det måste alltså vara nåt speciellt med den där djurprataren, kände jag. Så jag bad henne fråga djurprataren om hon kunde tänka sig att prata med min katt. Jag var bara nyfiken och hade ingen särskild anledning. Några dagar senare säger min väninna att djurprataren kunde prata med Sunny. Hon behövde bara födelsedatum, det datum han flyttade till mig och ett fotografi. Vilket jag skickade...

En vecka senare ringde djurprataren och berättade vad Sunny hade sagt. Jag fick också den text hon skrivit. För att ta det kort så

berättade Sunny bland annat att *"det finns en död man"* i *"vår"* bostad. Det roliga med valet att säga *"vår"* var att min bror Jörgen brukade säga: *"Kom ihåg att det inte är Sunny som bor hos dig. Det är du bor hos honom!"*

Den döde mannen som Sunny berättade om ville be mig om förlåtelse för att han hade varit så *"sträng"* mot mig. Sunny beskrev också utseendet på mannen. Det kunde bara handla om Sven som jag berättat om ovan och som jag hade en ettårig relation med 40 år tidigare. Jag hade inte tänkt på honom på alla år.

Det konstiga var att jag bara nån vecka innan mitt *"samtal"* med Sunny en natt drömde att Sven ringde till mig. Jag tyckte det var jättekonstigt, efter 40 år. Dessutom blev jag plötsligt sugen på att höra den musik han spelade jämt, Waylon Jennings *"Old Five and Dimers"*. Så jag köpte CDn och spelade den några gånger. Jag minns inte vilket som kom först, telefonsamtalet eller önskan att lyssna på musiken, men att detta hade hänt var mycket märkligt.

Efter *"samtalet"* med Sunny började jag förstå att Sven hade försökt meddela mig att han fanns hos mig, att han ville ha kontakt, att han ville be om förlåtelse. Jag hade förlåtit honom för längesen, vilket jag också nu högt meddelade den osynlige gästen. Efter det har jag inte haft lust att lyssna på musiken igen.

En månad efter *"samtalet"* med Sunny blev han överkörd av en bil och dog. Han kom inte hem som han brukade så min dotterdotter **Catriona** och hennes kompis fick i uppdrag att gå ut och hänga upp efterlysningar.

Det dröjde inte länge innan telefonen ringde så Anna och barnen gick och letade. De hittade honom på trottoaren där jag hade fått uppgift om att han skulle ligga. Det fascinerande var också att Anna inte hade tänkt på att ta med sig något att bära Sunny i, men i det ögonblicket stannade en bil, som erbjöd henne ett gammalt lakan de hade i bilen. Så nu kunde hon bära hem honom. Han fick sen ligga i lakandet tills det var dags för begravning på kvällen.

Här ligger Sunny på "lit de parade" på min altan i väntan på att hela familjen skulle komma hem från skola och arbete.

Plötsligt kändes det som om syftet med Sunnys besök hos mig i huvudsak var att förmedla budskapet från Sven. Han blev bara 3 år. Men – en förutsättning för allt detta var ju att Sven måste vara död, och det hade jag ju ingen aning om. Min bror Jörgen sysslar som jag nämnt med släktforskning och hade därför tillgång till nån slags "dödsbok". Jag bad honom kolla. Sven dog i januari år 2008, d.v.s. 6 år före "samtalet" med Sunny.

Jag vill nämna att min väninna nyligen berättade att hennes häst dött och nu vill hon ha kontakt med en djurpratare för att se om hon kan få kontakt med hästen. Jag ringde och kollade. Hon hade fått kontakt med hästen och det samtalet var mycket intressant, men jag avstår från att berätta...

Tillbaka till tiden efter Sven...

Flytten till ett kollektiv

Jag minns inte längre hur jag fick kontakt med storfamiljen, kollektivet i Dyltabruk utanför Örebro. Vintern 1975 går flyttlasset igen. Kollektivet bestod av fem vuxna och tre barn när vi flyttat in. Jag minns namnen **Clay, Marianne, Maja** och **Rudolf**. Clay och Marianne hade en dotter, **Jenny**, som jag fortfarande har sporadisk kontakt med.

Huset hade många rum, ett stort samlingsrum och kök. Clay var mycket tekniskt och praktiskt kunnig och hade reparerat mycket i huset. Barnen och jag fick två rum på andra våningen. Köket hade vi alla gemensamt. Alla vuxna hade jobb eller studier. Jag fortsatte min socionomutbildning förutom att jag gick ett antal friståendekurser i sociologi, pedagogik och psykologi.

En intressant händelse var att min familjeterapeut konstaterade att min ”familj” numera såg annorlunda ut än tidigare, så han kunde inte fortsätta som vi gjort, MEN... Om ”storfamiljen” accepterade det så kunde han tänka sig att åka ut till oss och ha ”familjeterapi” med hela kollektivet. Han bad mig fråga dem... De sa JA... Så han kom ut en gång i veckan och bedrev familjeterapi med hela gänget. De tre barnen fanns med och lekte i rummet och kunde höra vad vi pratade om.

Familjeterapin ledde till att medlemmarna i kollektivet började känna att de ville bo själva, så en efter en flyttade till andra boenden. För mig och barnen gick flyttlasset på nyårsafton år 1976, denna gång tillbaka till Markbacken. Vi bodde alltså i kollektivet drygt ett år.

Jag hade en tradition sen jag var liten att vi barn på nyårsafton fick vara vakna tillsammans med mamma till årsskiftet kl. 12 på natten och att vi fick lyssna på **Anders de Wahl** som läste ”*Nyårsklockorna*”. Det är en tradition jag fortsatt med hela livet. Så när vi hade installerat oss i den nya lägenheten på Lertagsgatan i Markbacken så ville jag att vi tre tillsammans skulle vara vakna och lyssna på ”*Nyårsklockorna*”. Men barnen klarade inte det trots mina försök, utan somnade. De var nu 8 och 9 år gamla. Och de fick byta skola igen... tillbaka till Markbacken.

Dags för en ny förälskelse...

Jag hade ju länge haft kontakt med socialtjänsten på olika sätt. År 1977 tyckte socialassistenten att barnen skulle få åka på sommarhem, så jag fick lite frihet. Det var hon som tog initiativet, inte jag och det imponerar på mig idag när jag tänker tillbaka på det. Jag kan bara konstatera att jag genomgående hade positiva erfarenheter av socialbyrån. Barnen kom till en underbar familj i Töreboda, dit de sen fick fortsätta åka på somrarna några år. Detta gav mig möjlighet att gå ut och dansa.

Jag älskade att dansa. **Sven-Erik**, norrlandsgrabben, var en jätteduktig dansare och vi brukade åka på dansbanor i Hälsingland på somrarna, men efter det att vår relation avslutades blev den ingen dans för mig på flera år. Men sommaren 1977 fick jag inspiration och möjlighet. Örebro hade - har - en fantastisk dansbana, "*Regnbågen*" i Brunnsparken. Så jag började cykla ut dit för att dansa. Det var dans både tisdagskvällar, fredagskvällar och lördagskvällar. Jag gick också en kurs i "gammeldans" (hambo, schottis, snoa, polska med mera).

På den tiden var det bara en dans som var "*damernas dans*", och den låg vid 23-tiden på kvällen, men inom nåt år ändrades det så det blev s.k. "*demokratisk dans*" vilket innebar att vi kvinnor hade lika stor "rätt" att bjuda upp. Det var naturligtvis en möjlighet jag utnyttjade maximalt. Jag kunde sitta en stund och kolla dansarna. Om jag såg nån som såg ut att dansa jättebra gick jag och bjöd upp honom.

En kväll i juli 1977 såg jag "Honom". Han dansade som en "gud". Så fort jag kunde bjöd jag upp honom. Det var "himmelriket". Vi dansade dans efter dans efter dans. Han kunde till och med dansa tango. På den tiden rökte jag... vilket jag hade börjat med som 16-åring... Så i pausen gick vi ut och satte oss och rökte tillsammans – och pratade. Han hette **Bent Tang** och berättade att han och hans föräldrar hade flyttat från Danmark till Sverige när han var barn. När pausen började gå mot sitt slut så frågade Bent om han fick följa med mig hem. Jag minns inte om jag sa: "*Självklart*", men det var så jag kände. Då sa han ungefär: "*Då måste jag först berätta en sak. Jag har amputerat ena benet och har protes från knät.*" Jag fick en chock. Hur kunde man dansa som han gjorde och ha protes?

Naturligtvis var tanken att han också skulle sova över så jag såg

ju när han klädde av sig att han faktiskt hade en protes, från knät, som han tog av sig till natten.

Han berättade senare att han hade haft fantomsmärtor i ena foten som ung, men att hans mamma inte ville amputera förrän han själv ville. Under ungdomen dansade han, till och med tävlingsdansade, trots att det gjorde ont, så till slut bestämde han sig för att amputera benet.

Bent flyttade in hos oss. Han var utbildad undersköterska och jag tror att han ibland arbetade på sjukhuset i Örebro. Han var också fotvårdare. Han var intresserad av handikappfrågor och av alternativa behandlingsmetoder.

Jag vill nämna att jag år 1976 hade fått jag en lärare i psykologi på socionomutbildningen som kom att betyda enormt mycket för mig. Jag kommer att återkomma till honom. Han heter **Lars-Eric Uneståhl** och är skaparen av *Mental träning* som inledningsvis användes av idrottsfolk men som kom att utvecklas till en metod för personlig utveckling hos oss alla. Jag blev starkt påverkad, dels av hans undervisningsmetoder, som kom att betyda mycket för mitt intresse för pedagogik – jag återkommer till det – men jag blev också intresserad av hans arbete med Mental träning. Bent blev också mycket intresserad och han deltog också i Lars-Erics kurser i Mental träning och kom att lära sig hypnos och självhypnos och började använda metoderna på sina kunder som behövde hjälp.

Under den här tiden gick jag också en tid hos en *zonterapeut*. Han behandlade punkter på mina fötter som stimulerade läkandeprocesser i

kroppen. Jag minns inte vad jag hade för krämpor som 35-åring. Jag citerar från en källa på nätet:

Zonterapin är en unik metod som använder sig av tryck på reflexpunkter på fötterna. Trycket stimulerar och hjälper naturen att vidmakthålla homeostas, jämviktstillstånd, så mycket som är uppnåeligt för varje enskild individ. Retningar vi åstadkommer leder till en reaktion i det område zonen svarar mot och skapar därigenom en självläkningsprocess.

Kort sagt så stimulerar denna behandling kroppens egna läkande förmågor. Bent blev mycket intresserad av den metoden också och lärde sig den. Eftersom han var fotvårdare passade ju zonterapin bra i hans arbete.

Jag minns att vi åkte och dansade mycket ofta. När sommaren var slut kom ju barnen hem från sommarhemmet, men nu var de ”stora” nog att vara ensamma på kvällen, 9 och 10 år. Eftersom Bent hade intyg på att han behövde speciell transport eftersom han hade protes, så åkte vi färdtjänst gratis till Brunnsparken, sen dansade vi fyra timmar och sen tog vi färdtjänst hem. Jag tyckte det kändes konstigt, men det var inte mitt problem, så jag sa inget...

Mamma flyttar till Örebro

Mamma blev ju sjukskriven i samband med krisen när vi var små och hamnade på *Frösö sjukhus* med diagnoserna *schizofreni* och *paranoia*. Hon bodde på avdelning 7 som var mer som ett gästhem. Men eftersom hon efter ett par år blev friskskriven blev hon också utskrivna från gästhemmet. År 1955 flyttade hon till Ulriksfors i Strömsunds kommun i Jämtland. Hon var ju född och uppväxt i Strömsund. Men hon fick problem med en kvinnlig granne i Ulriksfors och flyttade därför till Strömsvägen i Strömsund. Jag har fått uppgifterna från Jörgen som har bättre minne än jag.

Jörgen berättade att jag och barnen och **Sigge Bergh** hälsade på mamma där en gång. Det måste ha hänt 1970 eftersom det var det året som jag och Sigge hade en relation. Barnen var 2 och 3 år.

Jörgen arbetade och bodde i Östersund vid den här tiden så han ordnade en lägenhet till mamma på Frösön och hjälpte henne flytta. Nu hade han mer kontakt med henne. Jag var dock aldrig upp och besökte henne där. Vi hade sporadisk kontakt via brev och telefon. Jag

berättade om mitt liv för henne då och då så hon visste vad som hände.

När mamma fick höra att Bent arbetade inom sjukvården och att han var dansk så blev hon intresserad av att flytta till Örebro. Hon var nu 66 år. Mamma hade haft en mycket positiv relation med en dansk läkare på Frösö sjukhus, så den känslan förde hon nu över på Bent.

Jag lyckades ordna en lägenhet på Birgittagatan i Örebro åt henne. År 1977 åkte Bent och jag till Frösön och packade ihop hennes möbler och saker i den bil vi hyrt. Vi satte mamma på tåget. Hon var tvungen att byta nånstans på vägen – tror det var i Stockholm, men hon sa att hon skulle klara det. Nu var vi tvungna att åka hem till Örebro så att vi skulle hinna ta emot henne på *Centralstationen* i Örebro när tåget kom fram.

Jag minns att vi fick nåt problem med bilen på hemvägen, men hade tur att hitta en verkstad som snabbt hjälpte oss. När jag tänker tillbaka så kan jag inte förstå hur vi vågade oss på ett sånt äventyr. Vad skulle ha hänt med mamma om vi inte hunnit fram för att hämta henne när tåget var framme? Vi hade tillit till att allt skulle fungera och jag minns inga tveksamheter.

Vi hann fram till Örebro i god tid. Vi hann bära in alla hennes saker och möbler i lägenheten innan det blev hög tid att åka och hämta henne vid stationen. Jag fattar inte att det var möjligt, men det var vad som hände. Vi körde hem henne, ordnade lite med säng och annat nödvändigt så hon fick gå och lägga sig. Dan efter åkte vi dit och fixade allt nödvändigt. Jag ordnade med hemtjänst åt henne, **Signe**. Det fantastiska var att Signe kom till mamma varje dag så länge hon bodde i den lägenheten. Jag tänker på hur det är idag att gamlingarna tvingas ha olika personer som kommer och som ibland inte ens kan svenska. Signe blev ju som en vän för mamma.

Men av någon anledning som jag inte minns ville mamma inte bo kvar på Kristinagatan. Jag har ett svagt minne av att hon fått för sig att det hände otäcka saker i källaren, så visst hade hon vissa psykotiska tendenser. Jag lyckades i alla fall hitta en lägenhet i Markbacken, i grannfastigheten där jag, Bent och barnen bodde. Nu kunde jag besöka henne mycket oftare. Jag minns att jag gick till henne varje fredagseftermiddag efter jobbet. Mamma rökte och jag rökte också vid den tiden. Så vi satt och rökte och pratade om allt möjligt. Jag fick också hjälpa henne betala räkningar, vilket gjordes genom att jag fyllde i en

blankett till postgirot och la kuvertet på postlådan. Hon hade sin pension. Jag minns speciellt en gång när jag berättade att jag så gärna ville byta skrivmaskin. Jag hade fått kännedom om att det kommit en ny typ av maskin. Jag skrev ju jämt på skrivmaskin. Nu hade "*kul-maskinen*" kommit och jag drömde om att få äga en sån. Då sa hon att hon ville betala för den eftersom hon visste att jag inte hade råd. Jag blev jättelycklig.

Jag minns inte när jag skaffade mig min första skrivmaskin, men jag tycker att jag skrivit länge på maskin. Jag tror jag fick min första av pappa, som ju alltid skrev brev på skrivmaskin. Han hade ju kontor till bageriet och där fanns ju en skrivmaskin. Dock vet jag att de brev jag skrev till fångarna på fängelserna i huvudsak var handskrivna, så jag ägde väl ännu ingen egen maskin då. Naturligtvis var även breven till mamma och pappa och faster **Nora** med flera skrivna för hand.

Jag Googlade nu fram ett par bilder på de olika typerna av gamla skrivmaskiner. Dels den som man fick föra manuellt till nästa rad med ett handtag och som var den första typen jag hade, och dels kul-maskinen som automatiskt ändrade raderna. Fortfarande tror jag att man fick använda *Tipex* för att måla över felskrivningar, men jag tror också att det senare kom en variant där maskinen kunde suddas.

Jag glömmer aldrig första gången jag såg en dator. Jag nämnde **Lars-Eric Uneståhl** ovan. Han var den typen av människa som alltid var först med allting. När jag samarbetade med honom på Högskolan – vilket jag kommer att berätta mer om senare – så såg jag honom en dag sitta och skriva på en liten dator... eller jag visste ju inte vad det var – nån slags skrivmaskin. Det var en *Macintosh Plus* fick jag lära mig. Enligt Wikipedia kom den år 1986. Jag tror att jag såg den hösten 1987.

Jag blev helt förstummad. Man kunde skriva och flytta och ta bort text utan problem. Min lycka var stor när Lars-Eric skaffade en nyare version och jag fick överta den första.

Jag minns att man använde en diskett för att spara information, så jag lärde mig att ha olika disketter för olika syften. **Magnus**, min son, kom mycket tidigt att intressera sig för datorer – i skrivande stund har han jobbat med datorer på Irland i över 20 år och innan dess här i Örebro ett antal år. Jag tror att han jobbade med det i Stockholm också en tid.

Jag minns en gång när han besökte mig på jobbet och ”lekte” en stund med datorn. När jag efter det besöket skulle stoppa in en diskett i datorn, så hördes en röst som sa: ”*Wow, how big!*” 😊 Aningen pinsamt, men jag lyckades aldrig ta bort rösten. När jag senare fick en mer avancerad dator på jobbet fick jag tillåtelse att ta hem ”Macen”. Jag återkommer till mitt samarbete med Lars-Eric.

Jag vill kort nämna Magnus och Irland... Jag kommer att återkomma till det mycket mera i senare kapitel. Redan när Magnus gick på universitetet som tonåring så hade han Irlands flagga på väggen i studentrummet. Jag tyckte det var lite märkligt, men minns inte hans förklaring. Dessutom blev han vän med studenter som kom från Irland för att studera en tid i Örebro. Det var något som drog honom till det irländska. Som parentes vill jag nämna att både Magnus och Anna läste engelska äventyrsböcker i tidiga tonåren.

I vilket fall så kom jag många, många år senare på tanken att Magnus kanske hade haft sin förra inkarnation på Irland och att han nu ”kommit hem”. Jag skrev till honom om min teori och tackade honom för att jag fick ha haft honom hos mig de första nästan 20 åren. Mer om detta senare...

Tillbaka till Bent

Konstigt nog minns jag inte så mycket från vår relation heller. Men jag minns att jag var missnöjd med att han ofta satt och tittade på TV på dagen när han var hemma. Jag ville inte att barnen skulle få en sån vana. Jag visste ju att männen de levde med blev ett slags förebilder. Det jag också minns var att jag fick veta att han var otrogen, bland annat med en av mina väninnor som bodde i grannhuset. Där gick gränsen. Sommaren 1980 gjorde jag slut med honom. Han fick flytta, efter en 4-årig relation. Nu fick jag hitta andra danspartners.

Samtidigt fick jag en mindre lägenhet i samma bostadsområde på Lertagsgatan i Markbacken dit barnen och jag flyttade. Igen...

”Du förstår Momo”, ...

”Ofta är det så att man har en väldigt lång gata framför sig. Då tänker man att den är allt förfärligt lång, den klarar man aldrig, tänker man.”

Han satt tyst ett litet tag och såg framför sig, och fortsatte sedan:

”Och då börjar man skynda på. Och man skyndar sig mer och mer. Men varenda gång man tittar upp, så ser man att det som fortfarande är kvar inte alls blir mindre. [...] Så får man bara inte göra.”

Han funderade litet igen. Sedan fortsatte han:

”Man får aldrig tänka på hela gatan samtidigt, förstår du. Man måste nöja sig med att tänka på nästa steg, på nästa andetag, nästa tag med kvasten.

Hela tiden bara på nästa.

Plötsligt märker man att man har sopat hela gatan.”

Beppo Gatsoparen
i *Momo och kampen om tiden*
Av Michael Ende (1973)

Det här citatet läste min professor **Harald Swedner** för oss forskarstuderande när vi startade forskarutbildningen.

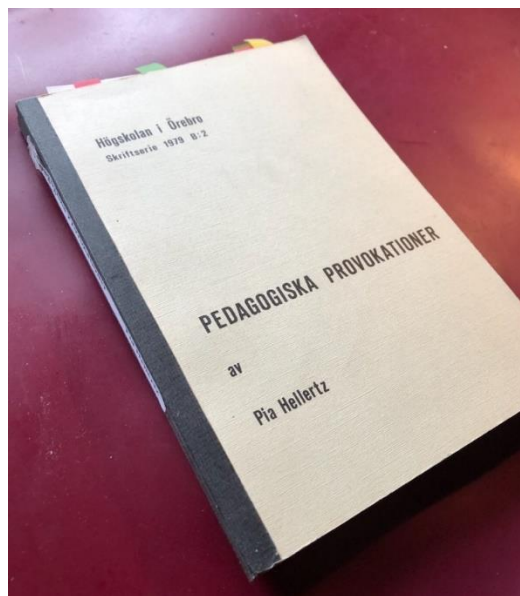
”Gud, ge mig sinnesro att acceptera
de människor jag inte kan förändra,
Mod att förändra den enda jag kan
Och förstånd att inse att det ... är jag.”

Millers variant av ”Sinnesrobönen”

5

Färdig socionom

Höstterminen 1979 tog jag examen som socionom, men hade då också tagit en *filosofie magisterexamen* i socialt arbete. Min C-uppsats, ”*Pedagogiska provokationer*” på 195 sidor blev bedömd att ligga på Magisternivå, d.v.s. på D-nivå.

Tack vare den kom jag senare in på forskarutbildning i socialt arbete. Mer om det nedan...

På somrarna hade jag sommararbete på *Socialförvaltningen* i Örebro, på olika kontor och med olika uppgifter som kontorist, kanslist och socialassistent, vilket numera kallas för *socialsekreterare*. Som en parentes kan jag nämna att vi hade lite roligt åt titelförändringen. Som socialassistent var ju vårt syfte att assistera, d.v.s. att ge

hjälp åt och stödja. Men begreppet socialsekreterare associerade mer till administration, att sköta papper, organisera, dokumentera. Vi var inte så förtjusta i förändringen. Jag minns att klienterna sa: ”Nu ska jag gå till min sekreterare!”

Under år 1979 arbetade jag en kort tid som lärare i svenska på en introduktionskurs för 16-17-åringar på *Karolinska skolan* inne i Örebro. Skolans rektor hade valt ut en liten grupp på 8-10 elever i sjätte klass, som var lite extra krävande och skapade en liten klass där jag fick vara lärare. Jag minns det som en mycket rolig och lärorik tid. Flera av eleverna hade kontakt med mig länge efter avslutad termin.

Efter det fick jag arbete med att undervisa på ”*Knuffen*”, en verksamhet inom *Sveriges Kyrkliga Studieförbund*, för arbetslösa frivårdsklienter inom Örebro Skyddskonsulentdistrikt under tiden 1 september 1979 till 15 mars 1980.

Jag var ordförande för *Hem och Skolaföreningen* från 8 november 1978 till 28 september 1981. Mina barn gick ju i skolan och jag ville gärna ha lite koll och vara med och påverka.

Den 10 mars 1980 får jag arbete som behandlingsassistent på *Hedegården*, ett behandlingshem för missbrukare, först på halvtid från 10 mars till den 16 mars 1980 och sedan på heltid från 17 mars 1980 till den 21 januari 1982, d.v.s. i nästan två år. Där trivdes jag mycket bra och jag lärde mig mycket om människor med sociala och missbruksproblem. Jag var bland annat handledare för en samtalsgrupp, vilket var enormt lärorikt och ansvarsfullt.

En sommar skulle hela behandlingshemmet åka till nåt sommarställa vid västkusten. Minns inga andra detaljer än att mina barn fick följa med och att det var jättetrevligt.

Jag blev god vän med ett par av ”gästerna”, som de skulle heta. En av dem, **Jari**, har jag sporadisk kontakt med fortfarande. Han kämpar fortfarande med ett visst missbruk och lever ensam. Han var väldigt kreativ. Ett roligt minne var när han skulle ansvara för gräsklippningen på Hedegården. Då slog han ner en stolpe mitt på gräsmattan. Sen fäste han ett rep på gräsklipparen och på stolpen och körde igång gräsklipparen, som fick snurra och klippa och snurra och klippa medan han själv satt i vilstol och tittade på. Så småningom hade hela repet virat upp sig på stopen och hela gräsmattan var klippt.

För väldigt många år sedan, gissningsvis redan på 80-talet fick jag en fantastisk gåva av honom. Han hade ”klätt av en gran” så den blivit

en vacker klädhängare och är en av mina käraste ägodelar. Sen dess har den stått i många av mina hallar genom åren.

Korset som jag spikat fast på stammen har han också gjort.

Under tiden 9 november 1981 till den 9 juni 1982 fungerade jag också som kurator och stödresurs vid *Holmens skola* i Örebro. Från den 28 juni 1982 till sommaren 1987 arbetade jag som socialsekreterare i Örebro kommun och tillhörde kommundelen *Alby-Norrbyås*. Under hela tiden hade jag uppgifter som handledare för grupper inom barnomsorgen och skolan, framförallt sen jag flyttade ut mitt socialkontor till det nya bostadsområdet *Sörbyängen*.

En kommunpolitiker, jag minns inte längre namnet på honom, tyckte att de socialsekreterare som hade ansvar för vissa områden i ytterkanterna av Örebro kunde få flytta ut kontoret till bostadsområdet. Min dåvarande chef, **Bo Hallonqvist**, var positiv till att jag valde att göra det. Jag fick inrätta kontoret på bottenvåningen i ett höghus i Sörbyängens centrum. I huset fanns också äldreboende, förskola, hemtjänst med mera. Jag tror det fanns matsal också. Många

hyresgäster i huset var äldre. Jag minns det som en fantastiskt inspirerande arbetsplats.

Det hände att boende knackade på och ville fråga om socialbidrag, så jag kom på idén att skriva på stora blädderblocksblad hur socialbidraget såg ut för olika personer och familjer och vilka som hade rätt till det och klistrade upp bladen på fönstret utanför min dörr. Jag såg många som stannade till och läste.

Timlärare på Högskolan i Örebro

Eftersom jag hade en filosofie magister i socialt arbete fick jag ofta förfrågningar från Högskolan om att genomföra viss timundervisning för socionomstudenterna. Det gällde framförallt laborationer i psykologiämnet. Vi genomförde gruppövningar, träning i intervju-metodik, experimenterade med metoder i socialt arbete, psykologiska tester, experiment, med mera. Jag insåg att jag älskade att arbeta med undervisning och började drömma om att få jobba på heltid med undervisning av socionomstudenter. Men hur skulle det gå till?

Fick använda magin...

Vid någon tidpunkt hade jag fått kännedom om den kinesiska ”orakelboken” *I Ching*. Det är det äldsta verket i klassisk kinesisk litteratur. Boken, som sammanställts och förändrats under flera århundraden, tros ha fått sin nuvarande utformning på 200-talet f.Kr.. De äldsta delarna är betydligt äldre.

Den schweiziske psykiatrikern **Carl Gustav Jung** hade skrivit förordet i den engelska upplagan. Han berättar där att anledningen till att kineserna låg efter när det gällde forskning kunde bero på att de använde *I Ching* för att få svar på alla frågor. De behövde inte forska. Det lär ha suttit män på gatorna i Kinas städer med en orakelbok så alla kunde få sina frågor besvarade. Det är väl bara att konstatera att Kina tagit igen detta... Jag tyckte att det lät mycket spännande så jag bestämde mig för att pröva boken.

Jag ställde frågan: ”*Hur ska jag göra för att få arbeta med undervisning av socionomstudenter på Högskolan?*” – Ungefär... Sen skulle man använda antingen kinesiska mynt eller torkade röllekastjälkar för att få fram var i boken man skulle hitta svaret. Jag använde röllekastjälkarna, som jag fortfarande har kvar. De står överst på en av

mina bokhyllor och är säkert enormt dammiga. Hur dammar man röllekastjälkar?

Det svar jag fick var att jag skulle utveckla min arbetsplats så att den skulle bli så bra att jag ville vara kvar – ungefär. Minns inte orden från boken längre...

Kinesiska mynt

Mina gamla torkade röllekastjälkar

I Ching ska ligga inlindad i en röd duk och ligga på nivå med min axel

Så, vad hände...?

Under sommaren år 1987 ägnade jag mig helhjärtat åt att utveckla min arbetsplats, både mitt kontor och arbetet med mina klienter. Jag minns att jag i slutet på sommaren var mer än nöjd över mitt arbete och kände helhjärtat att jag verkligen ville stanna kvar.

Då ringde telefonen en dag... Det var prefekten för socionomutbildningen, **Haluk Soydan**, som ringde. Han frågade: ”*Kan du tänka dig att komma och undervisa på socionomprogrammet på heltid?*” Det var på gränsen till ofattbart. Självklart svarade ja JA och från och med den 1 augusti 1987 var jag anställd som *universitetsadjunkt* i socialt arbete, även om jag de första 13 åren var ”tillfälligt anställd” ett halvår i taget. Det var först när jag disputerat och blivit filosofie doktor som jag kunde få fast anställning. Men jag var aldrig orolig. Jag visste ju att studenterna uppskattade mitt arbete.

Forskarutbildning

Den 30 september 1986 blev jag antagen till forskarutbildning. Eftersom Högskolan i Örebro inte kunde bedriva forskarutbildning, det kunde bara universitet göra, så blev jag antagen till forskarutbildningen vid *Göteborgs universitet*. Jag berättar mer ingående om det i kapitel 8.

Flyttar igen och möter en ny man...

Eftersom min son flyttade hemifrån som 16-åring år 1983 bytte jag och **Anna** bostad till en mindre på Oskarsvägen 2 i östra Örebro. Jag arbetade som socialsekreterare i Almby-Norrbyås sen den 28 juni 1982 till den 1 augusti 1987 då jag började arbeta på Högskolan. Mitt ansvarsområde var Almby, Norrbyås, Tybble, Sörbyängen och så småningom även Ladugårdsängen. Jag minns inte om Anna studerade eller jobbade...

Våren 1986 träffar jag en ny man, **Matej Svarc**, som bodde i en egen villa i Askersund.

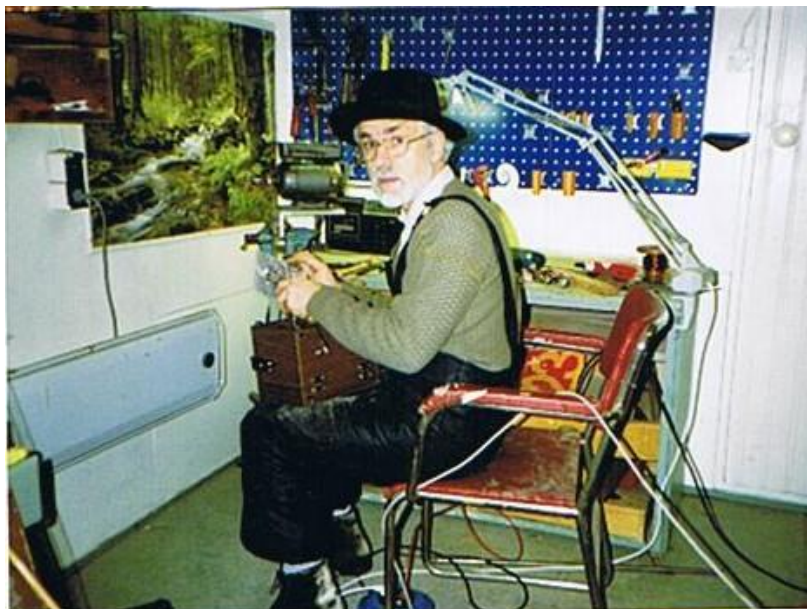
I början åkte jag ner till Askersund varje fredag och stannade över helgen, men senare valde jag att flytta ner till honom. En väninna till Anna, ”lilla” **Camilla**, flyttade in hos henne istället.

Matej var yrkesinspektör och var fem år äldre än jag. Han låg i skiljsmessa och jag träffade honom på en dans. Men han var ingen bra dansare så mina dansaktiviteter slutade i och med mötet med honom. Vi förlovade oss. Vi hade mycket givande fyra år tillsammans. Vi hade många gemensamma intressen. Bland annat gick vi kurser i makrobiotisk matlagning och åt strikt makrobiotisk mat under ett antal månader. Jag minns att jag gick ner 6 kg på tre månader, trots att jag åt mer än vanligt. Men eftersom jag egentligen varit och fortfarande är så totalt ointresserad av matlagning så slutade projektet. En regel i dieten var att man inte skulle ställa in mat i kylskåp eller frysen eller använda mikrovågsugn. Det förstör energin i maten. När jag ändå

lagade mat brukade jag passa på att laga så det räckte flera dagar och fryste in eller satte in i kylskåpet. Matej var inte heller nån matlagare, så vi återgick till vår vanliga kosthållning.

Matej arbetade dessutom som frivillig brandman på fritiden. Jag frågade varför... Han hade ju heltidsarbete i kommunen. Han menade att det skulle påverka hans framtida pension att han hade fler inkomster. Den uppgiften hade jag med mig senare i livet när jag själv kom att arbeta nästan ett par heltidsjobb samtidigt. Återkommer till det.

Matej var mycket intresserad av teknik och ägnade sin fritid åt att undersöka och göra olika tekniska experiment i sin verkstad i källaren i villan han ägde. Jag kallade honom för "källarmicklare". Han var bland annat intresserad i **Nicola Teslas** forskning, bland annat om *fri energi*. Vid något tillfälle berättade han att hans experiment var förbjudna och därmed hemliga, så han ville inte att jag skulle berätta för någon om dem. Han ville inte att SÄPO eller nån liknande skulle besöka honom. Han lär ha lyckats med något experiment, för jag minns hur lycklig han var då.

"Källarmicklaren"

Vi åkte ut på små äventyr ibland. Bland annat besökte vi det *Antroposofiska centret* i Järna, där man ägnade sig åt många intressanta aktiviteter. Antroposofi är en gren av teosofin som grundades år 1913 av en krets personer kring den österrikiske filosofen och esoterikern

Rudolf Steiner sedan han brutit med det *Teosofiska samfundet* och grundat *Antroposofiska Sällskapet*. Bland annat fanns det en *Waldorfskola*, ett kulturcentrum, *Vidarkliniken* som tog emot patienter, biodynamisk odling med mycket mera i Järna. Det som fascinerade Matej mest var den fantastiska vattenreningstrappan. Den var inspirerad av österrikaren **Viktor Schaubberger** som i sina studier av skog och vatten upptäckte att vattnet renade sig själv om det fick röra sig på ett speciellt sätt. Det ledde honom till att bygga renings-trappor. Antroposoferna nappade på idén och byggde en trappa som vi, d.v.s. Matej studerade intensivt vid vårt besök. Här renar Järna sitt eget avloppsvatten, som var rent och drickbart efter nedersta steget.

Jag har skrivit om detta i min artikel om boken ”*Det levande vattnet - En bok om österrikaren Victor Schaubberger och en ny teknik för att rädda vår livsmiljö*” av **Olof Alexandersson** (1981). Artikeln ligger på min Boksida.² En rolig sak var att jag flera år senare blev god vän med Alexandersson son **Anders** och hans hustru **Marja**.

Eftersom jag fått arbetet som adjunkt på Högskolan i Örebro från den 1 augusti 1987 så fick jag resa mellan Askersund och Örebro varje

² https://www.piahellertz.com/Det_levande_vattnet.pdf

idag. Ibland fick jag låna Matejs bil, ibland fick jag åka buss, senare fick jag åka bil med en kollega som också bodde i Askersund. Jag minns att jag tyckte resorna var jobbiga. Det är ju drygt 5 mil mellan städerna.

Jag minns sommaren innan jag började min första termin på Högskolan. Jag var ju tvungen att förbereda undervisningen. Så jag läste alla böcker som ingick i terminerna och så gjorde jag overhead-bilder – OH - till de olika föreläsningarna och avsnitten. Jag skulle redan första terminen ha en klass på termin 1, en på termin 3, en på termin 5 och en på termin 7. Efteråt har jag känt att prefekten verkligen hade tilltro till min förmåga.

Power Point fanns ju inte ännu. Jag fick använda ett av rummen i Matejs villa som arbetsrum. Jag la ut de OH-bilder jag gjorde över hela golvet och systematiserade dem så jag skulle veta vilka delkurser och föreläsningar de skulle användas på. Det var ju första gången jag gjorde OH-bilder också. Även minnesanteckningar jag gjorde efter att ha läst böckerna hamnade i respektive högar.

Jag hittade en bild på en gammal OH-apparat på nätet. Den projicerade upp de bilder man lade på apparaten till en duk på väggen. Såna stod det i alla klassrum. Det gällde att ha ordning på bilderna.

Berlinmuren raseras

Ett mycket starkt minne jag har är när Matej och jag tittade på Tv-nyheterna på kvällen den 9 november år 1989. De berättade att *Berlinmuren* nu raserades. Det var första och enda gången jag såg Matej gråta. Han hade som 14-åring flytt från *Tjeckoslovakien* på grund av *Sovjets* invasion och hade ensam lyckats ta sig över gränsen ... men jag minns inte till vilket land. *ASEA* i Sverige letade efter arbetskraft och de hittade bland andra Matej, som fick följa med till Sverige och fick bostad och utbildning för att sedan få arbete på *ASEA*, där han arbetade i många år. Han utbildade sig till ingenjör.

På alla dessa år hade han inte kunnat besöka Tjeckoslovakien på grund av läget i Europa. I och med murens fall så öppnades Europa, så han beslöt sig för att resa för att besöka sina hemtrakter. Han var född 1936 så han kom till Sverige 1950. Nu hade det gått nästan 40 år.

Våren 1990 reste han. Han skulle bland annat ta vägen via Berlinmuren, så jag bad honom ta med sig en sten från muren till mig. Vilket han gjorde... Den har sen dess legat på ett foto av **Martinus**, se nedanstående bild. Både stenen och Martinus är för mig starka symboler för frihet. Jag återkommer om Martinus.

Matej hade också köpt en mycket vacker kristallvas i Tjeckoslovakien till mig.

Symboler för friheten

När han kom hem berättade han att han lyckades ta sig till sin hemby och hittade sitt gamla barndomshem. Där steg han ur bilen och gick upp till huset. Han såg en man stå och hugga ved på gården och såg efter en stund att det var hans bror, så han gick fram till honom och presenterade sig. Då sa brodern att dom skulle gå in och dricka kaffe. Då hade Matej svarat: "Men inte vill jag störa dig när du står och arbetar"! 😊 Men brodern sa nåt gulligt som jag glömt. När Matej kom hem berättade han att de inte skilts åt en enda sekund under den vecka han stannade i barndomshemmet.

Matej brukade skoja och säga att han var "Karl den 12e", men jag brukade påpeka att han hade fel. Han var bara "Karl den 11e" 😊. Mer om temat relationer i senare kapitel...

Vår relation svalnade så småningom efter fyra år, så år 1990 flyttade jag tillbaka till Örebro. Jag var trött på resandet med mera. Jag hade då fått en lägenhet i en fastighet som en god vän, **Kenth Agurell**, ägde..

Matej dog den 16 juli 2013.

Bön till Jorden

*Jorden är inte död materia. Hon lever.
Börja tala till Jorden när du går.
Du kan tala högt eller bara prata med henne tyst i ditt sinne.
Skicka din kärlek till henne med din utandning.
Känn ditt hjärta röra vid planetens hjärta.
Säg till henne vilka ord som än kommer till dig:
Moder Jord, jag älskar dig.
Moder Jord, jag välsignar dig. Må du bli helad.
Må alla dina varelser vara lyckliga. Frid vare med dig, Moder Jord.
På uppdrag av den mänskliga rasen, ber jag om förlåtelse
för att vi har skadat dig. Förlåt oss, Moder Jord!*

- US studenters lärobok, Från Green Agenda

”Förmågan att tänka annorlunda idag än igår
skiljer den vise från den envise”

John Steinbeck

6

Hur har jag sett på världen?

Jag har tidigare nämnt min psykologilärare på socionomutbildningen, **Lars-Eric Uneståhl**. Han kom att betyda mycket för mig på olika sätt. Dels kraschade han min världsbild, dels inspirerade han mig till ett utvecklat pedagogiskt tänkande och dels gick jag hans utbildningar i psykoterapi och mental träning, och blev därmed licensierad *Mental tränare* och *psykoterapeut*. Det kanske är lika bra att betona att vi aldrig hade någon närmare förälskelserektion. Vi var inte varandras typer...

Lars-Eric i Indien

Världsbildsförändring

Jag hade under 70- och större delen av 80-talet varit mycket aktiv kommunist och var medlem i *SKP, Sveriges Kommunistiska Parti*, som låg ”vänster” om *VPK, Vänsterpartiet Kommunisterna* men inte lika vänster som *KFML och KFMLr, Kommunistiska Förbundet Marxist-Leninsterna*. R-gruppen var ännu mer ”revolutionär”.

Jag vill kort berätta om bakgrunden. När jag var gift med **Douglas** så minns jag att jag vid något tillfälle kritiserade honom för att han

köpt "*Vietnambulletinen*". Vietnamkriget pågick ju för fullt och det var starka rörelser som kämpade för att USAs krig mot Vietnam skulle upphöra. Jag sa till Douglas att "*folk kan ju tro att vi är kommunister*" och det ville jag ju inte att grannarna skulle tro. Jag var själv ganska "opolitiskt" vid den tiden. Minns inte att jag hade några politiska intressen. Jag hade fullt upp med barnen och familjen.

Efter separationen från Douglas hade jag ju fått en hel del funderingar omkring kriminalvård och samhällets roll med mera, vilket jag berättar om i kapitel 3.

Jag blir kommunist

En dag hade jag en väninna på besök, **Gigi**. Hon var också aktiv i *KRUM, Riksförbundet för kriminalvårdens humanisering*. Dessutom var hon mycket politiskt intresserad och aktiv och hade berättat en del om sina tankar för mig, men inte så att det hade påverkat mig. Jag hade bara lyssnat. Jag trivdes med henne så jag struntade i vilka konstiga idéer hon hade.

Det var 1 maj 1969 och hon skulle gå i *Röd Front*, det alternativa demonstrationståget. Så jag tog barnen med mig för att göra henne sällskap till tåget. Anna, ett halvår gammal, satt i barnvagnen och Magnus, 1½ år, stog på ett fotstöd på vagnen. När jag lämnat av Gigi gick jag på kul utmed tåget och läste på skyltarna. Massor förstod jag inte, exempelvis texten "*Palme & Geijer – Nixons lakejer*". Jag hade ingen aning om vad det handlade om. Lika illa var det med de flesta skyltarna. Men så kom skylten "*Det kapitalistiska samhället utstöter avvikargrupper*". Då fick jag förklaringen till varför Douglas fungerat som han gjorde och jag blev direkt kritisk till och ville bekämpa "*det kapitalistiska samhället*". Jag gick in i demonstrationståget med barn och barnvagn.

Jag brukade senare säga att det var i det ögonblicket jag blev kommunist, men en mycket okunnig sådan. Det var det första men inte det sista demonstrationståget. Det blev många under de kommande åren. Och det var inte de traditionella socialdemokratiskt arrangerade tågen utan de alternativa. Förutom 1 maj så handlade det om "*Bort med moms på maten*" och "*Daghem åt alla*" med mycket mera som jag glömt.

En demonstration år 1974 hette ”*Enhet Solidaritet*”. En vän målade en tavla av ett fotografi där **Anna**, min dotter, som då var 6 år, gick i tåten på tåget. Målningen sitter nu på en skåpdörr sen många år. Jag minns att jag sparat den röda flaggan hon bar i väldigt många år, men idag är den försvunnen.

Under mina år tillsammans med **Bengt-Inge Gunnarsson** i Mariestad deltog jag i flera studiegrupper där vi studerade **Marx**’ och **Lenins** och **Maos** skrifter och diskuterade dem. Jag sålde SKPs tidskrift ”*Gnistan*” på gator och torg och diskuterade med förbipasserande. Jag hade blivit ”*marxist-leninist maoist*”. Den världsbilden grundas i en materialistisk grundsyn. Det enda som var sant och äkta var den materiella världen, den vi kunde se med våra ögon och ta på med våra händer och kroppar. Inget annat existerade. Om nån i förbigående nämnde **Gud**, så sa jag några förlöjligande ord som kommentar. Jag minns en ung kvinna som sa: ”*Gud älskar även såna som dig!*” Jag tyckte hon var extremt löjlig och sa nån kränkande kommentar som jag glömt. Fast jag vet ju nu att det finns kristna socialister. Hur de får ihop det förstår jag inte och jag har inte intresserat mig för att undersöka heller. Jag brukar minnas dessa möten med oliktankande och deras kommentarer idag när jag lägger ut information på Facebook och drabbas av ”nättroll” som hånar och förlöjligar mig. Jag skördar nu den karma jag sådde ut för 50 år sedan 😊.

Jag minns vad som fick mig att börja tänka om. Det var när partiet och studiegrupperna diskuterade ”*revolutionen*”, som ju enligt Marx,

Lenin och Mao måste vara en våldsam och därmed en ganska blodig händelse. Kapitalisterna skulle ju inte lämna ifrån sig makten frivilligt. Den blodiga kampen var nödvändig. Jag trodde på det socialistiska samhället som idé, d.v.s. jämställdhet, solidaritet, med mera, men jag var starkt emot allt våld. Så en dag meddelade jag partiets ledare i Mariestad att jag ville lämna partiet. Då kom två eller om det var tre personer ur partiledningen på besök och ville höra mina argument innan de fattade beslut om att låta mig lämna partiet. Jag lyckades tydligen förklara mig på ett tillfredsställande sätt eftersom jag därefter blev partilös socialist och så småningom miljöpartist.

Jag minns att även Bengt-Inge blev intresserad av miljöfrågor och var aktiv när det gällde kommunens planer, dels på att bygga om en stadsdel och dels att lägga en större genomfartsväg genom *Stadsparken*. För att "väcka" Mariestadsborna för genomfartsvägen så planerade Bengt-Inge med flera att man skulle märka ut med pinnar var kommunen planerade lägga vägen och man la ut papper som väg och dessutom visade man hur det skulle se ut med ett övergångsställe enligt kommunens planer. Det var verkligen en mycket effektiv metod. Mariestadsborna demonstrerade mot vägen och den blev inte av. Dessutom räddade gruppen den gamla stadsdelen mot ombyggnad och "förstörelse". Om jag minns rätt kallades stadsdelen för "*Trädgårdsstaden*". Jag minns till och med att **Per Gahrton**, *Miljöpartiets* grundare, besökte Bengt-Inge och mig i Mariestad, av någon glömd anledning.

Miljöpartist

Jag flyttade till Örebro den 1 februari 1975, delvis för att jag gjorde slut med Bengt-Inge och delvis för att socionomutbildningen gick på Högskolan i Örebro och jag var lite trött på resandet. Dessutom hade **Sven** kommit in i mitt liv, vilket jag tidigare berättat om.

Jag hade ju som nämnts blivit intresserad av miljöfrågor i Mariestad och under de första åren i Örebro var jag en miljö-intresserad socialist, d.v.s. inte längre kommunist. Jag var inte heller så aktiv i politiska frågor eftersom studierna och barnen och privatlivet tog mycket tid.

Den 20 september 1981 beslutade ett enhälligt möte att bilda "*Miljöpartiet*". Partiet bildades formellt hösten 1981 genom två

partibildande möten, 19–20 september i Örebro och 5–6 december i Uppsala. Jag deltog i Örebromötet. Nu var barnen 13 och 14 år. Jag var aktiv i *Hem- och Skolaföreningen* och var en tid ordförande för den förening som fanns där barnen gick i skolan. Jag blev intresserad i skolfrågor.

Bara som en extra information dröjde det sedan till 1985 innan ”*De gröna*” lades till i partinamnet. Miljöpartiet kom in i Sveriges riksdag för första gången 1988.

Total världsbildsförändring

Som jag berättade tidigare fick jag en lärare i psykologi som kom att betyda mycket för mig genom åren, **Lars-Eric Uneståhl**. Jag var fortfarande ateist och ”materialist”, d.v.s. det fanns inget annat än *materia*, d.v.s. det vi kunde se och ta på, det vi kunde mäta och väga. Lars-Eric hade lite udda undervisningsmetoder. Ibland fick klassen eller studiegruppen mötas hemma hos honom eller hos någon av studenterna.

Den händelse som kom att betyda enormt mycket för mig hände på hösten 1976 när vi skulle ha en psykologkurs i socionomprogrammet. Vi skulle träffas hemma hos en av studenterna. Den här gången berättade Lars-Eric för oss om sin tid som student och forskare på *Uppsala universitet* och om de experiment i hypnos och medvetandeförändring de genomförde. Han berättade att han vid ett tillfälle när studentkompisarna var samlade hypnotiserade en av grabbarna. Sen fick grabben instruktioner om att: ”*Gå ut genom dörren, gå nerför trappan, gå över gatan till huset mitt emot, gå in i huset, gå uppför trappan där och gå sen in i första lägenheten till vänster och berätta vad du ser*”. Finessen var dock att grabben skulle sitta kvar på stolen och bara i sitt inre se sig göra detta. Så han berättade: ”*Nu går jag ut genom dörren och nerför trappan...*” och så vidare. ”*Nu går jag in i lägenheten till vänster. Där sitter åtta personer omkring ett runt bord och spelar kort!*” Då väcktes han snabbt upp och hela grabbgänget sprang ut och över till motsatta huset och upp till första våningen där de bara öppnade dörren till vänster och rusade in. Och där satt åtta personer omkring ett runt bord och spelade kort...

Där kom det stora slaget mot min materialistiska världsbild. Om detta var sant så måste det ju finnas något mycket större än jag hade

en aning om. Kraschen blev så dramatisk så jag började gå i psykoterapi för att få hjälp att bearbeta och jag började läsa en ny typ av litteratur för att få veta mer.

Jag vill berätta att jag i alla år har undrat över hur grabbarna bara kunde springa över till huset mitt emot och tränga in i en lägenhet utan förvarning. Först när jag skulle skriva boken *"Den Mentala träningens historia"* som publicerades 2015 och jag gjorde några timmars intervjuer med Lars-Eric inför skrivandet, så frågade jag om detta och han berättade att det också var studentbostäder. Då blev det begripligt...

HÖGSKOLAN I ÖREBRO

Utbildningsbevis för kurs

PERSONLIG UTVECKLING GENOM
MENTAL TRÄNING,
20 poäng (01-20p)

Namn Hellertz Pia

Personnr 41 10 05 - 8205

har genomgått ovanstående kurs och därvid erhållit betyget

Betyg Godkänd

Betygsdatum 88 06 05

Utbildningens innehåll och omfattning

Kursens mål är att ge goda kunskaper i principerna bakom personlig utveckling och mental träning.

Kursen syftar också till "Peak Performance", d v s att ge kunskap i att utveckla individens motivation, prestationsförmåga och hälsa. "Peak Performance" behandlas utifrån psykologiska, pedagogiska, idrottsliga och medicinska aspekter.

Kursen innehåller följande delmoment vardera omfattande 2 poäng:

- Den mentala träningens bakgrund och principer
- Alternativa medvetandetillstånd såsom avslappning, sömn, dröm och självhypnos
- Motivation och målbildsträning
- Framgångsfaktorer
- Självinsikt, medvetenhet om inre resurser
- Koncentrations-, minnes- och kreativitetsträning
- Problemlösning - blockeringar, attityder och metoder
- Kroppskontroll i samband med t ex stresshantering, inre läkande resurser
- Kommunikations- och teamträning, relationsträning, laganda
- Livskvalitet och livsglädje

Kursen har bedrivits som distansundervisning med videoinspelade lektioner. Tyngdpunkten har legat på träning, tillämpning av kursens principer i arbete, på fritid och i familjen. Träningen har kontinuerligt dokumenterats. Examination har skett genom skriftlig bearbetning av delmomenten.

För kursen ges betyget underkänd eller godkänd.

På rektorsämbetets vägnar

Margareta Norgren
Namnförtydligande

Hypnos- och psykoterapiutbildning

Redan under hösten 1976 gick jag en kurs i ”*Avspänning och klinisk hypnos*” på 32 timmar för Lars-Eric. Jag började samma höst även en treårig hypnos- och psykoterapiutbildning under ledning av honom. Utbildningen gick i princip samtidigt på flera orter i Sverige med olika ansvariga. I Örebro var Lars-Eric ansvarig. Man engagerade mycket intressanta gästlärare och experter från hela världen som föreläsare och kursledare. Det var en helt fantastisk utbildning. I juni 1988 fick jag intyg på genomgången utbildning. Se föregående sida...

Upplägget kom att inspirera min syn på undervisning, på pedagogik och didaktik. Den inspirationen påverkade senare min forskning inom doktorandutbildningen och val av ämne för min doktorsavhandling som fick titeln ”*Kvinnors kunskapssyn och lärandestrategier*” (1999), men även mitt arbete som pedagogiskt ansvarig för socionomprogrammet.

Jag genomförde denna treåriga psykoterapiutbildning under höstterminen 1976 till och med höstterminen 1978. De studiedagar när vi kursdeltagare träffades tillsammans med Lars-Eric låg alltid på helger och i lokaler på Högskolan i Örebro, där han hade sin tjänst som lärare i psykologi. När jag senare ansökte om att få tillgodoräkna mig utbildningen för att bli bedömd på steg 1 i den officiella psykoterapiutbildningen så fick jag det godkänt. Så jag kan formellt kalla mig *psykoterapeut*.

Intresset för pedagogik

Denna utbildning kom att inspirera mig för hur man skulle kunna bedriva undervisning på ett sätt som är effektivt för de studerandes lärande. Undervisningen kännetecknades av korta föreläsningar på 15-20 minuter. Vi satt i mindre grupper och diskuterade sen en stund det vi hört och läst inför träffen. Om det var lämpligt så kunde vi sen träna, pröva och experimentera på varandra tillsammans med våra studiekamrater. Vi tränade hypnos och avslappning på varandra och på oss själva som ett av många exempel.

Jag berättade ovan om studenternas experiment när Lars-Eric hypnotiserade en studiekamrat och han fick ”vandra” till huset mitt emot. Senare har jag fått veta att det heter ”*fjärrseende*”, ”*remote*”

viewing”. En av mina kurskamrater berättade att han experimenterat med sin hustru och låtit henne få ”fjärrbesöka” en gemensam vän till oss. Efteråt hade han frågat vännen vad han gjorde vid det tillfället och fick veta att hustrun sett exakt det som hänt. Efter det experimenterade de aldrig mera. De kände att det inte var särskilt etiskt.

Jag kan passa på och berätta att ”remote viewing” idag är en utvecklad metod för bland annat spioneri. En av de mest kända fjärrskådarna i världen, **Ingo Swann**, berättar i sin bok ”*Penetration*” om hur han till och med fick ”besöka” exempelvis Månens baksida, så metoden är mycket avancerad numera. Jag skrev en artikel om boken. Den ligger på min Boksida.³

Jag fick hjälpa Lars-Eric

Av någon nu glömd anledning fick jag samtidigt hjälpa Lars-Eric med diverse uppgifter kopplade till utbildningen. Jag tror att det berodde på att han jämt var ute och reste, både i Sverige och till andra länder och att jag gärna ville hjälpa till. Jag hade ju ganska mycket erfarenhet av administrativa uppgifter och de behövde ju genomföras. Han höll föredrag och kurser om Mental träning i många länder runt om i världen.

Bland annat fick jag bedöma mina kurskamraters skriftliga dokument som låg till grund för bedömning. Jag fick informera Lars-Eric om kursdeltagarens arbete och ge förslag till om kursdeltagaren skulle bli godkänd eller behövde komplettera. Det fick aldrig mina kurskamrater veta. För mig var det mycket lärorikt och intressant. Det lade grunden för att jag senare kom att bli examinator för distanskurserna i Mental träning.

Jag var också vice ordförande i *Svenska Föreningen för Klinisk & Experimentell Hypnos* under tiden 21 november 1977 – 30 januari 1979 när Lars-Eric var ordförande och jag fick även då göra mycket av hans uppgifter. Han var ju som sagt mycket ute och reste på kurser och föredrag runt om i världen – och jag lärde mig mycket genom att hjälpa honom.

³ *PENETRATION - The Question of Extraterrestrial and Human Telepathy* Av Ingo Swann (1998) - https://www.piahellertz.com/PENETRATION-The_Question_of_Extraterrestrial.pdf

Sveriges första distansutbildning

När jag ändå berättar om detta så kan jag berätta att Lars-Eric år 1987 fick rektors godkännande att få starta kursen ”*Personlig Utveckling genom Mental Träning*” som 20-poängskurs på distans. Fram till dess hade han bedrivit den som campuskurs på *Idrottshögskolan*.

Lars-Eric fick med sig dåvarande rektor **Anders Stening**, **Marianne Karlsson** från personalavdelningen samt en kollega från psykologiämnet på en resa till Storbritannien där de studerade ”*Open University*”. Det är ett brittiskt universitet som grundades år 1969 och som baserade sin verksamhet helt på distansutbildning. Efter det besöket fick Lars-Eric tillåtelse att starta distansutbildning i Mental Träning på Högskolan i Örebro om han fick 50 anmälningar. Han var först i Sverige med att skapa distansutbildning. Rektorn krävde dock att **Marianne Karlsson** skulle vara projektledare tillsammans med Lars-Eric.

Lars-Eric och Marianne Karlsson

Marianne skulle ansvara för administrationen. Vi som var anställda misstänkte att det också kanske var lite för att ”hålla ordning på Lars-Eric”, som ju var en av de mest kreativa personer som många av oss mött. Administration, ekonomi och liknande var inte riktigt Lars-Erics favoritsysselsättning. Han hade viktigare saker att göra.

Det blev inte bara 50 kursdeltagare. Det hade börjat komma flera hundra, så han hade inte längre tid och möjlighet att själv examinera alla.

Hösten 1987 hade jag ju fått arbete som undervisande lärare på Socionomprogrammet. En dag i december sprang jag ihop med Lars-Eric i korridoren. ”*Vad gör du här?*” frågade han. Jag berättade att jag nu var anställd på Högskolan och att jag hade börjat undervisa. Då bad han mig följa med in till min prefekt **Haluk Soydan**. Där förhandlade Lars-Eric om att jag skulle få hjälpa honom med examinationerna på distansutbildningen. Jag hade ju genomfört utbildningen själv tidigare. Prefekten gav sitt godkännande, så från och med 1 januari 1988 fick jag göra halvtid inom det Lars-Eric kallade *Projekt ITT, Institutionen för Tillämpad Tvärvetenskap*. Jag skulle arbeta med kursutveckling, administration och examination på 50% och undervisning på socio-nomprogrammet 50%. Det var den formella överenskommelsen. Hur det sen blev i praktiken blev en fråga för just praktiken.

Jag kan i förbigående nämna att Marianne Karlsson efter det blev en av mina bästa vänner och är det fortfarande efter över 35 år.

Examinator för distansutbildningarna

Den 29 oktober 2021 avslutade jag min sista examination av kursdeltagarna i kurserna ”*Personlig Utveckling genom Mental Träning*”, PUMT, samt fortsättningskurserna ”*Person-, Team- och Ledarutveckling*”, PTL, och ”*Licensierad Mental Tränare*”, LMT. Jag hade då fyllt 80 år och tyckte det var dags att gå i pension.

Det är riktigt spännande att försöka få grepp om antalet kursdeltagare. Dock inte lätt... Jag kollade vad som hände när kursen gick på Högskolan i Örebro. Lars-Eric skulle ju få tillåtelse att starta kursen om han fick 50 anmälda kursdeltagare. Det blev 1,766 personer som registrerade sig till distanskursen och 560 som tog 20 poäng på de 5 år som kursen gick på Högskolan. Utbildningen hade då tio tvåpoängsdelkurser. För mig betydde det omkring 5,600 lästa och kommen-

terade PM. På den tiden behövde ju studenterna inte betala för kursen eftersom den gick under Högskolans regi.

År 1990 valde Lars-Eric att lämna högskolan för att kunna genomföra utbildningarna i Mental träning i egen regi. Han startade *Skandinaviska Ledarhögskolan*. Nu förändrades kursindelningen så att 20-poängskursen blev uppdelad i fyra delkurser, vilket innebar färre PM för mig att läsa och kommentera. Jag ägnade varenda helg åt dessa PM. Jag gick formellt i pension år 2008 som 67-åring men fortsatte examinera kursdeltagarna i distanskurserna. Rutinmänniska som jag är så fortsatte jag att använda bara lördagar och söndagar åt uppgiften, trots att jag hade tillgång till alla veckodagar nu.

År 2019 ändrades namnet av skolans styrelse till *Unestål Education* för att hedra Lars-Erics 50-åriga verksamhet.

När jag valde jag att avsluta uppdraget hittade Lars-Eric och hans hustru **Elene** hittade min ersättare, som roligt nog dels hade varit min student på socionomprogrammet och dels min student i PUMT och LMT, **Agneta Lundin Parskog**. Jag var mycket nöjd och kunde som 80-åring nu helt bli pensionär. Det blev totalt 34 års samarbete omkring kurserna i Mental träning och över 5,000 kursdeltagare och mer än 10,000 lästa och kommenterade PM.

Martinus kosmologi och primalterapi

Kapitlet handlar ju om världsbildsförändring så jag vill återkomma till temat. Tack vare den "världsbildskrasch" som Lars-Eric orsakade blev jag öppen för nytänkande. Det måste ju finnas "nåt mer"...

Detta "uppvaknande" skedde i slutet av 70-talet och det blev, som jag tidigare nämnt, mycket smärtsamt. Jag gick in i en period av rotlöshet, ångest och förtvivlan. Dels p.g.a. att min trygga grund rasade, dels p.g.a. att jag "hade gått på det hela". Jag "hade låtit lura mig" av den propaganda och världsbildsbeskrivning vi fått genom utbildning och massmedia...

Under två års tid var min värld i gungning. Jag läste mycket och testade kritiskt det jag läste. Jag gick också i psykoterapi för att få ordning på tankar och känslor.

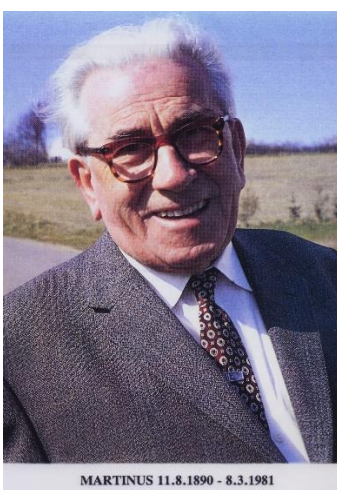
Hösten 1978 "råkade" jag läsa en artikel i "*Primalbladet*" nr 4/1978, en tidskrift som drevs av personer som var intresserade av psykoterapeutisk självhjälp inspirerad av **Arthur Janovs** "*Primalterapi*".

Jag kan inom parentes berätta att vi var ett gäng personer som blev enormt intresserade och inspirerade av Primalterapi och en snickarduktig vän byggde ett ljudisolerat ”*Primalrum*” i en källare på öster i Örebro, där vi en tid under 70-talet försökte bedriva primalterapi med oss själva med stöd av varandra. En av dessa vänner var **Willy Elvin**, som är min äldsta vän sen jag flyttade till Örebro 1 februari 1975. Han hade startat *Studentbokhandeln* på Högskolan så kontakten blev naturlig eftersom jag köpte mina böcker där. Han var också intresserad av Arthur Janovs terapi. Vi läste också **Carlos Castanedas** fantastiska böcker, så våra gemensamma intressen ledde till att vi blev goda vänner och har så förblivit i alla år. Jag minns inte hur många vi var i gruppen som försökte bedriva primalterapi i källaren, kanske en handfull.

Under våra experiment hade vi kontakt med en man som fått 80,000 kronor av sin mamma för att kunna vistas ett år hos Arthur Janov i Kalifornien. Han skrev brev till oss och berättade vad han lärde sig och vad vi måste göra och även vad vi måste undvika för att ha framgång i terapin. Vi skulle exempelvis inte röka så jag slutade. Mannen var lärare i nationalekonomi på Högskolan. Jag är inte så säker på att nån i vår grupp hade nån framgång med terapin. I vilket fall hade inte jag det i praktiken, men i teorin.

Tillbaka till artikeln i *Primalbladet* som hette ”*Martinus kosmologi – Andlig vetenskap för nutid och framtid*” av **Birgit Lilja**. Jag som inte ville bli ”frälst” blev omgående ”frälst”.

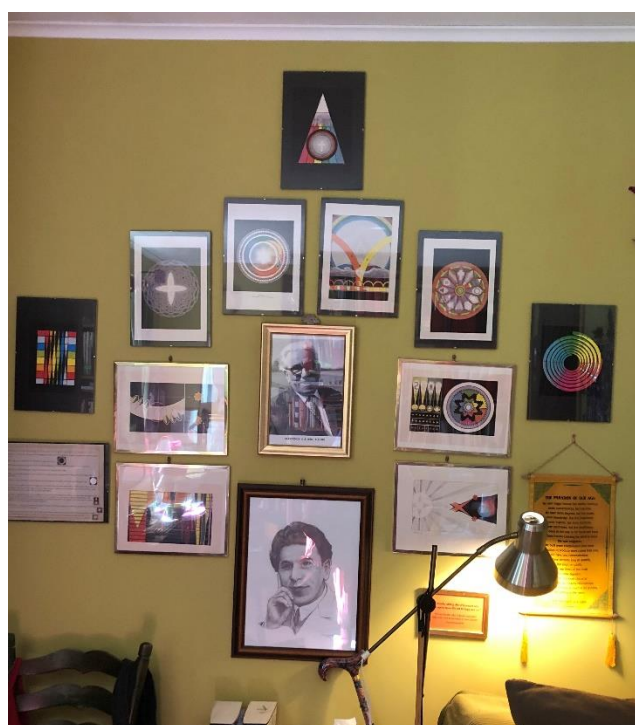
När jag hösten 1978 kom i kontakt med Martinus kosmologi mötte jag en teori som tillfredsställde mina behov av logiska, vettiga och sannolika svar.

Martinus har skrivit *Livets Bog I – VII* samt ett antal småböcker om olika ämnen, så det fanns verkligen studiematerial.

Han har dessutom kombinerat sina texter med ett stort antal symboler för att underlätta studierna och förståelsen. Jag har haft symbolerna hängande på mina väggar i många år.

Eftersom jag inte ville bli ”lurad” igen så började jag hänsynslöst och kritiskt att granska varje fog, varje plugg, varje skruv i detta enorma teoribygge och jämförde mot andra teorier och mot mina egna

erfarenheter. Om jag hade läst mycket tidigare så formligen slukade jag böcker under de närmaste åren. Jag läste om *buddism* och *antroposofi*, om *astrologi* och *teosofi*, om *kristendom* och *schamanism*, om *New Age* och *sektarism*, om *humanistisk psykologi* och *filosofi* med mycket mera.

Under tiden 1987 till 1999 var jag dessutom forskarstuderande vid *Göteborgs* och sen *Örebro universitet* då jag deltog i ett stort antal akademiska forskarkurser. Det innebar att jag fick en hel del träning i kritiskt tänkande och analys. På kul redovisar jag listan på de kurser jag deltog i:

Kurser inom forskarutbildningen

Psykosocialt arbete – 10 poäng (Lisbeth Johnsson och Gunnar Bernler)

Högskolepedagogik – 2 poäng (Mona Bessman)

Samhällsvetenskaplig teoritradition – 10 poäng (Harald Swedner)

Vetenskap och Världsbild – 5 poäng (Joachim Israel o Erland Lagerroth)

Forskningsmetodologi – 10 poäng (Hans-Edvard Roos)

Etiken i det sociala arbetet – 10 poäng (Harald Swedner)

Samhällsplanering och det goda samhället (Sören Olsson)

Feministisk teori – 5 poäng (Anna G Jónasdóttír)

Kvalitativ analys och metod – 5 poäng (Bengt Börjeson)

Kvalitativa metoder – 5 poäng (Berth Danermark)

Hermeneutik: Teori och vetenskapligt förhållningssätt - 5 poäng (Ulla Sjöström)

Kriterier för kritisk analys

Genom dessa studier utvecklade jag successivt ett synsätt och ett förhållningssätt till studier och kunskap och till världen och jag utvecklade ett antal kriterier med vilka jag granskade, godtog och förkastade teorier, läror och delar av läror

Under flera år på 1990-talet hade jag också på fritiden arbetat med ett "*Wäxthus*", en kursgård för personlig växt och utveckling, i Örebro, där vi hade föredrag och kurser om olika läror och s.k. "New-Age-profeter". Mer om det i nästa kapitel. Även dessa erfarenheter och kunskapar har hjälpt mig utveckla min insikt om vikten av att kritiskt granska och reflektera över olika lärors och lärares budskap om man är andlig sökare. Jag hade lärt mig att det fanns stora risker involverade om man "hamnade fel".

Mitt sökande och mitt kritiska granskande ledde till att jag tagit ställning för att Martinus kosmologi är den ”*andliga karta*”, som jag vill navigera efter i den svåra tid vi är inne i. Martinus kosmologi har under de 45 år som gått sen dess hållit för alla kritiska angrepp jag utsatt den för.

Efter några års studier och diskussioner upptäckte jag att de kriterier jag hade utvecklat som utgångspunkter för mina kritiska analyser var:

- 1) Det eviga levande och upplevande *Jaget* som föds om och om igen.
- 2) Existensen av den totalt kärleksfulla, allvisa och allsmåttiga *Guden i vilken vi alla ”lever, rör oss och är till i”*.
- 3) *Reinkarnationen* som en utvecklingsstege.
- 4) Slumpen kan inte existera. Allt måste vara *möjligt att förstå*.
- 5) Det måste finnas andliga naturlagar. Guds vägar måste vara uttrassliga och logiska.
- 6) Livet måste ha en *högre mening* och den är möjlig att förstå.
- 7) *Bibeln och Kristus* hade en viktig funktion – det gällde bara att förstå vilken.

Ja, det var väl ungefär mina utgångspunkter i mitt kritiska granskande. Det visste jag inte inledningsvis. Kriterierna blev medvetna under mina studier och i mina samtal med andra, både Martinusanhängare och andra. Jag valde bort de teorier, ideologier och läror som inte levde upp till samtliga av dessa sju kriterier.

Trots att jag nu till 100% accepterat kartan så är jag öppen för möjligheten att kullkasta den. Jag välkomnar alla argument som skulle hjälpa mig med det. Jag har ingen lust att kasta bort ytterligare en massa tid och energi på en livsåskådning, som inte håller ”när det stormar”.

Jag kan nämna att min kritiska analys fortsätter, inte bara av Martinus texter utan även av hur de används av dem som ansvarar för litteraturen med mera. Jag har under senare år förstått att den s.k. *Makteliten* i världen infiltrerar politiska partier, grupper, föreningar, kyrkor m.m. med syfte att driva verksamheten på ett sätt som passar deras agenda. Mer om detta senare... År 2020 skrev jag en artikel om de tankar jag utvecklat, ”*Villfarelse eller infiltrering? Ett försök till*

analys av det som händer inom Martinusrörelsen... ”. Den ligger som det mesta annat jag skrivit på min Boksida⁴ på Hemsidan.

Mångfald av kartor

Det finns idag en mångfald av läror för andliga sökare. Hur ska vi hitta rätt? Hur ska vi undvika att lockas in i villoläror? Vilka kriterier ska vi välja för att skilja fel från rätt, agnarna från vetet, fåren från getterna, Profeten från de falska profeterna, Kristi budskap från villolärorna? Räcker det med kriterierna *”Det känns rätt”* eller *”Det verkar vettigt”*? Å andra sidan kanske det inte är möjligt att nå gemensamma kriterier för analysen. Det kanske är så ändå att analysen i botten vilar på just denna ”magkänsla”, ”intuition”: *”Det känns rätt”*. *”Det verkar logiskt”*. *”Det låter vettigt”*.

Jag har diskuterat och samtalat med många under årens lopp. Det är ofta svårt att hitta ett gemensamt språk för dessa samtal. Ett par exempel på dessa svårigheter är följande kommentarer jag fått på vägen: *”Men Pia, måste Gud vara logisk?”* *”Gud kanske har en helt annan logik än du har.”* Då är fortsatta samtal, åtminstone om detta tema, inte längre möjliga – i nuläget.

Kosmiskt medvetande

Först vill jag poängtera att Martinus kosmologi för oss bara är en teori. Martinus själv menar att den är hans självupplevda *sanning om existensen*. Martinus’ s.k. *”kosmiska elddop”* inträffade den 24 mars 1921. Med hjälp av sitt kosmiska medvetande har Martinus sen som nämnts skrivit ett stort antal böcker och artiklar samt hållit en stor mängd föredrag under de år han arbetade med sitt verk (1921-1981).

Martinus själv informerade i slutet av sitt liv om att hans samlade verk skulle heta *”Tredje Testamentet”* och utgöra en fortsättning på Bibelns *”Gamla Testamentet”* och *”Nya Testamentet”* samt utgöra den av Kristus aviserade *”Hjälparen den helige ande”* som, enligt Johannes evangelium: *”Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära eder allt och påminna eder om allt vad jag har sagt eder”* (Joh. kap 14:26).

⁴ <https://www.piahellertz.com/Bocker.htm> - Där ligger det över 300 artiklar jag skrivit om böcker jag läst med mera...

Martinus betonar att vi inte ska TRO, vi ska undersöka, forska, kritiskt granska och pröva teorin i våra liv.

Personligen tror jag att det är en av våra stora intellektuella utmaningar framöver att finna kriterier för hur vi ska välja vem vi vill bli undervisad och vägledad av och inte.

Vi är inte ensamma i universum

Studier som kom att utveckla den världsbild jag anammat genom Martinus verk kom bland annat att handla om synen på planeten *Jorden*, solsystemet och universum.

År 2007 blev jag inspirerad av en kort text i en av Martinus' böcker, "*Påsk*" där han skriver:

"Här bör påpekas, att det för många årtusenden sedan existerat ett samfund av väsen med en viss grad av invigning, alltså en viss form av 'den helige Andes' uppenbarelse. Men detta samfund räknade alltför få individer, var alltför svagt för att i längden kunna mäta sig med det omgivande och dominerande barbariet, som ju vid den tidpunkten i själva verket var jordens fundamentala och kulminerande tankeklimat. Detta samfund stannade därför i utveckling men lämnade efter sig ofrånkomliga monumentala bevis för sin existens i form av pyramider, sfinxer, tempel, konstföremål o.s.v. som naturligtvis så småningom av tidens tand förvandlades till ruiner men som trots detta sitt tillstånd ännu i denna dag för den vanliga jordiska människan är av imponerande mäktighet och för den utvecklade ockulta individen strålar med *den helige Andes* omisskännliga klarhet." (*Påsk*, sid. 12-13)

Jag hade läst raderna många gånger tidigare, men inte reagerat. Nu började jag fundera. Vilka var de dessa "väsen med en viss grad av invigning"? Jag hade läst i Martinus bok "*Erindringsar*" att Martinus vid något tillfälle sagt att pyramiderna i Giza byggdes för 80,000 år sedan. Han har också nämnt att pyramider är det första väsen bygger när de besöker en ny planet. Den här gången "råkade" jag (jag tror inte på slumpen) få **Zecharia Sitchins** böcker "*Den tolfte planeten*" samt "*Skapelsen i nytt ljus - Bibeln och Darwin - kan båda ha rätt?*" i min hand - de enda av hans många böcker som är översatta till svenska. Efter läsningen av Martinus böcker så är nog Sitchins böcker de mest omskakande, de mest utmanande, de mest tankeväckande och

spännande jag någonsin läst.

Jag hade tidigare läst **Jan Adrianssons** ”*Den tidlösa utvecklingen*” (1992) där han på ett logiskt, kunnigt och mycket trovärdigt sätt underbygger sin kritik av **Darwins** *evolutionsteori*. Han är inte ensam om kritiken mot evolutionsläran. Människan kan inte ha kommit till så som evolutionsteoretikerna hävdar. Detta har gett *Intelligent design*teorin, kreationisternas teori om att Gud skapade människorna, ny näring. Debattens vågor gick höga igen.

Under sommaren 2007 läste jag ytterligare ett par böcker om ”skapandet av människan”, **K E Fichtelius** och **Lars Wilssons** läsvärda bok ”*Om människan - ursprung, särställning, urval*” (1999) samt **Lasse Bergs** ”*Gryning över Kalahari*” (2012). Dessutom har jag hittat flera artiklar på webben. Jag hittade också **Ole Therkelsens** fantastiska bok ”*Martinus, Darwin og intelligent design*” (2007) som är utomordentligt spännande, pedagogisk och kunnig. Han gör uttömmande jämförelser mellan de tre skapelseteorierna och kommer fram till att egentligen har både Bibeln och Darwin rätt, men båda är egentligen materialistiska teorier som har en magisk grundsyn och som bortser från att allt är liv och medvetande och att livet är evigt. Båda bortser från de stora komplexa frågorna i skapelsen. Bara för att nämna några av de böcker jag slukade...

Men en förutsättning för att lyssna till och kunna ta till sig Martinus’ tankar är naturligtvis insikten om *reinkarnationen* samt att existensen styrs av andliga naturlagar som är lika ofrånkomliga som de fysiska naturlagarna.

Jag upplevde att Zecharia Sitchin med sina teorier fyller i mängder med kunskapsluckor i de ovan nämnda teorierna. Men en förutsättning för att kunna ta till sig och vara öppen för dessa är att man är öppen för möjligheten att varelser från andra planeter har besökt planeten Jorden i forntiden.

I skrivande stund har jag läst ”*Forntida astronauter – Gudarna måste vara tokiga*” samt ett antal böcker på samma tema. På nattduksbordet ligger en tegelsten på 550 sidor, ”*Slave Species of the GODS – The Secret History of the Anunnaki and Their Mission on Earth*” av **Michael Tellinger** (2012) som djupdyker in i detta spännande tema.

Sitchin menar att det finns en ”tolfte” (solen och månen inräknade) planet i vårt eget solsystem, *Nibiru*, och att de väsen som

bor där ligger cirka 500,000 år före oss i utvecklingen. *Anunnaki* kom från Nibiru. Planeten återvänder enligt beräkningar cirka vart 3,600.e år. På nätet spekuleras mycket om när Nibiru, som också kallas Planet X, d.v.s. den tionde planeten, ska återvända... Men framförallt är forskarna mycket kritiska till tanken att den finns.

Besökare från en annan planet

Eftersom allt fler författare och källor idag tar upp temat, så väljer jag att berätta lite mer ingående om Sitchins forskning och att den påverkat min världsbild genom att vidga mina ögon till att handla om varelser på andra planeter och även att de besöker Jorden och kanske till och med vistas här. Jag läser gärna de böcker och artiklar som handlar om den senaste forskningen i ämnet, vilket inkluderar teman som *UFO*, d.v.s. oidentifierade flygande objekt med mera. I skrivande stund avslöjas allt mer.

Sitchin menar som jag nämnde att varelser, **Annunaki/Nephilim** ("jättarna" enligt Bibeln) från Nibiru kom till planeten jorden för cirka 450,000 år sedan för att söka efter guld. På grund av sin extremt elliptiska orbit - Nibiru är en "kometplanet", 3,600 års orbit - behövde de pulvriserat guld för att skydda atmosfären på sin planet. De hade fått vissa miljöproblem. Nu fann de guld i massor i Afrika.

Forskare har under senare decennier hittat och grävt fram skelett av dessa "jättar".

Ledaren, "*Himmelsguden*", hette **Anu/An**. Han hade två söner **Enki** och **Enlil** och en dotter **Ninhursag**. Först kom 50 Annunaki till jorden. Totalt, om jag förstått det rätt, fanns cirka 600 Annunaki på jorden. För cirka 300,000 år sedan "revolterade" de Annunaki som

jobbade med guldgrävandet och föreslog att det skulle skapas en ”slav”. Enki och Ninhursag började med hjälp av genmanipulation försöka skapa denna slav. Efter många misstag (och missfoster) bestämde de sig för använda ägg från en apmänniska, *Homo Erectus*, samt sädesceller från en Annunaki. Vissa av de kvinnliga Annunaki fick fungera som ”födelsegudinnor”. På detta sätt lyckades de få fram fungerande individer, *Adama, Homo Sapiens*, människor. Denna skapelse skedde i Afrika, där gruvorna fanns och där **Enki** var ledaren. Eftersom dessa varelser var hybrider kunde de dock inte föröka sig själva så processen var omständlig. Denna teori skulle kunna förklara ”det stora språnget” och ”det fossila gapet”, som många arkeologer och evolutionsteoretiker ställer sig frågande inför eller bara inte låtsas om.

Nästa steg i skapandet var att se till att människorna kunde föröka sig själva. Och det gjorde de... Förökade sig, menar jag. De blev så småningom ”*utstötta ur gudarnas boningar*” och spred sig ut över världen. Afrika, där enligt arkeologerna skelett och lämningar efter de första människorna hittats, och landet mellan floderna, Mesopotamien, Sumer, var dock ursprungsorterna.

I skrivande stund, mars 2024, sände *Vetenskapens värld* på SVT2 ett program om utgrävningarna av städer på dessa platser, i dagens Irak. Nyligen har man också börjat gräva upp öknen i Afrika eftersom man tror att gamla civilisationer finns begravda i sanden.

Dessa ”slavar”, *Adama*, användes som tjänstefolk, gruvarbetare m.m. Framförallt kom de att användas som krigare i Annunakis/”gudarnas” eviga krig mot varandra och mot andra. Dessa ”gudar” krävde också lydnad, vörndnad, offergåvor och totalt uppmärksamhet. De kunde uppfylla böner och önskningar om det föll dem på läppen. Men de var också straffande och ibland hämndlystna.

Sitchin och andra författare som har accepterat och utvecklat hans teorier, **Neil Freer, Laurence Gardner** m.fl., har accepterat den tideräkning som baserar sig på Nibiru orbit, 3,600 år. Det betyder att ”gudarnas” år motsvarar 3,600 jordår. Det gav jordmänniskorna upplevelsen av att ”gudarna” hade eviga liv. På 200,000 år skulle således en ”gud” motsvara cirka 55 år. !??!

En författare som berättar om allt detta i romanform på ett fantastiskt kunnigt och levande sätt är **Suzanne Divinsky**, som bor i Örebro. Jag läser hennes böcker för tredje gången i skrivande stund –

april 2024. Hon har inte nöjt sig med att bara läsa och lyssna på videor. Hon har rest till många av de platser som Sitchin och andra författare berättar om och studerat utgrävningar, palats m.m. och hon har också lärt sig läsa de flera tusen år gamla sumeriska lertavlornas kilskrift, som berättar om denna historia.

Sumeriska lertavlor – kilskrift. Världens äldsta bibliotek

För cirka 10-13,000 år (oklara uppgifter) sedan tröttnade ”gudarna” på överbefolkningen och på att människorna skapade en massa problem för dem, inte lydde dem och gick sina egna vägar, så de beslöt sig för att utplåna sin skapelse och låta mänskligheten gå under i den flod som de visste skulle komma. När Nibiru återkom brukade den skapa enorma förödelse på Jorden. Men Enki, som favoriserade ”sin” skapelse varnade Bibelns ”Noah”/Ziusudra och bad honom bygga en båt och ta med sig människor och djur. ”Gudarna” själva flydde enligt Sitchin i sina rymdfarkoster. Dessa finns enligt författaren avbildade på lertavlor - bilder finns i hans böcker.

Efter floden återvände de till en jord som var totalt förstörd av ”Syndafloden”. Man behöver bara se bilder efter tsunamin så kan man ana hur det kunde ha sett ut. Men de överlevande människorna, Noah och hans familj och många flera, fanns kvar. Även Enlil gladdes då åt detta, berättar Sitchin. Nu började det stora återuppbyggnadsarbetet.

Fram till för cirka 6,000 år sedan hölls dock människorna i okunskap och slaveri. Men vid den tiden började Annunaki inse att de måste lämna jorden. Av många skäl. Bland annat ”sågo Guds söner att människornas döttrar voro fagra, och de togo dem till hustrur...” (Första Mosebok, kap. 6:2) och avlade barn med dem. Det gillades inte av det högsta rådet av gudar. Samtidigt skedde en medveten

”avel” av några ”gudamänniskor”, varav hjälten **Gilgamesh** är en - se *Gilgamesheposet*, det äldsta bevarade litterära verket. Det finns på svenska. Jag tror det står nånstans i mina bokhyllor om jag inte skänkt bort det. Hans mor var ”gudinna”, en Annunaki.

Annunaki, Guden, och människorna – en av många sumeriska lertavlor

Dessa gudamänniskor kom under århundraden att fungera som faraoner, kejsare och kungar över hela världen. *Kung Davids hus, Jesu ättelinje* enligt Bibeln, är en av dessa ättelinjer. Dessa skulle fungera som kärleksfulla vägledare och beskyddare för mänskligheten i deras utveckling. I början var det väl så också men makthunger, girighet m.m. fick detta ledarskap att urarta. Men Martinus skulle säga att det var exakt det som var meningen eftersom det var en förutsättning för människans utveckling.

Sitchin säger nånstans att han tror att Enkis och Enlis högre, kanske omedvetna, syften med krigen var att lära människorna att kriga för att stimulera deras utveckling. Det kan ligga i linje med Martinus utvecklingsteori.

Då, för mellan 10,000 och 6,000 år sedan, beslöt gudarna att undervisa en grupp människor i *matematik, astronomi* (så de kunde hålla koll på Nibiru bland annat), *astrologi, arkitektur, odling, boskapsskötsel* och mycket mera. Det är de som kom att kallas *sumerer*, världens äldsta kända civilisation. De levde i Sumer i södra Irak. Flera traditionella författare skriver att ”*något oförklarligt*”

hände då, för cirka 10-6,000 år sedan. Ingen har vad jag vet tillfredsställande kunnat ge en förklaring på detta förrän Sitchin publicerade *"Den tolfte planeten"*.

Skillnaden mellan Zecharia Sitchin och hans "skola" och de traditionella arkeologerna, etnologerna, biologerna, teologerna m.fl. är att Sitchin läser både *Gamla Testamentet* och de gamla sumeriska lertavlorna och skrifterna som faktiska och sanna historiska skildringar, som bara behöver förstås och tolkas utifrån sin kontext, medan de traditionella författarna genomgående kallar dem för *fantasier, myter och legender*.

Det jag ville säga med dessa berättelser var att mina världsbildsförändringar också har inneburit världsbildsutveckling, en utveckling som fortfarande pågår även om jag stundtals känner att mitt huvud är fullt och många frågetecken fortfarande finns kvar. Mina studier fortsätter dock...

Nån som läser kanske tycker det blev för mycket utomjordiskt... Men ni vet väl att "Varav hjärtat är fullt talar... nåja, skriver fingrarna...". Hav overseende...

"Det mest effektiva sättet att förstöra människor är att förneka och utplåna deras egen förståelse för sin historia".

George Orwell

*”Det är mycket svårt att göra förutsägelser,
Särskilt angående framtiden.”*

Niels Bohr

7

Wäxthuset i Örebro

Hälsans hus

Jag hade under några år drömt om att få starta ett *”Hälsouniversitet”* i Örebro. Hittar nu i mina gömmor ett brev jag skrev den 17 april 1988 till dåvarande kommunalrådet **Axel Gisslén** i Örebro. Jag var 47 år. Där berättar jag om min dröm att få starta en *Wäxthusverksamhet* i Örebro som skulle innefatta kurs- och behandlingsverksamhet *”som tar hänsyn till HELA MÄNNISKAN och hennes situation”*. Jag skriver att drömmen är *”snart 7 år gammal”*. Jag började således drömma år 1981, när jag var 40 år. Jag citerar ur det långa brevet:

”Ett mycket stort skäl är att jag är starkt kritisk mot de former för socialt arbete vi bedriver idag och den roll jag som socialarbetare är tvungen att inta. Klimatet för förändring och utveckling är alltför kärt för att jag till slut skulle orka kämpa vidare ensam. Experimentet med Sörbyängen tyckte jag dock mycket om och hade gärna velat utveckla dessa möjligheter.

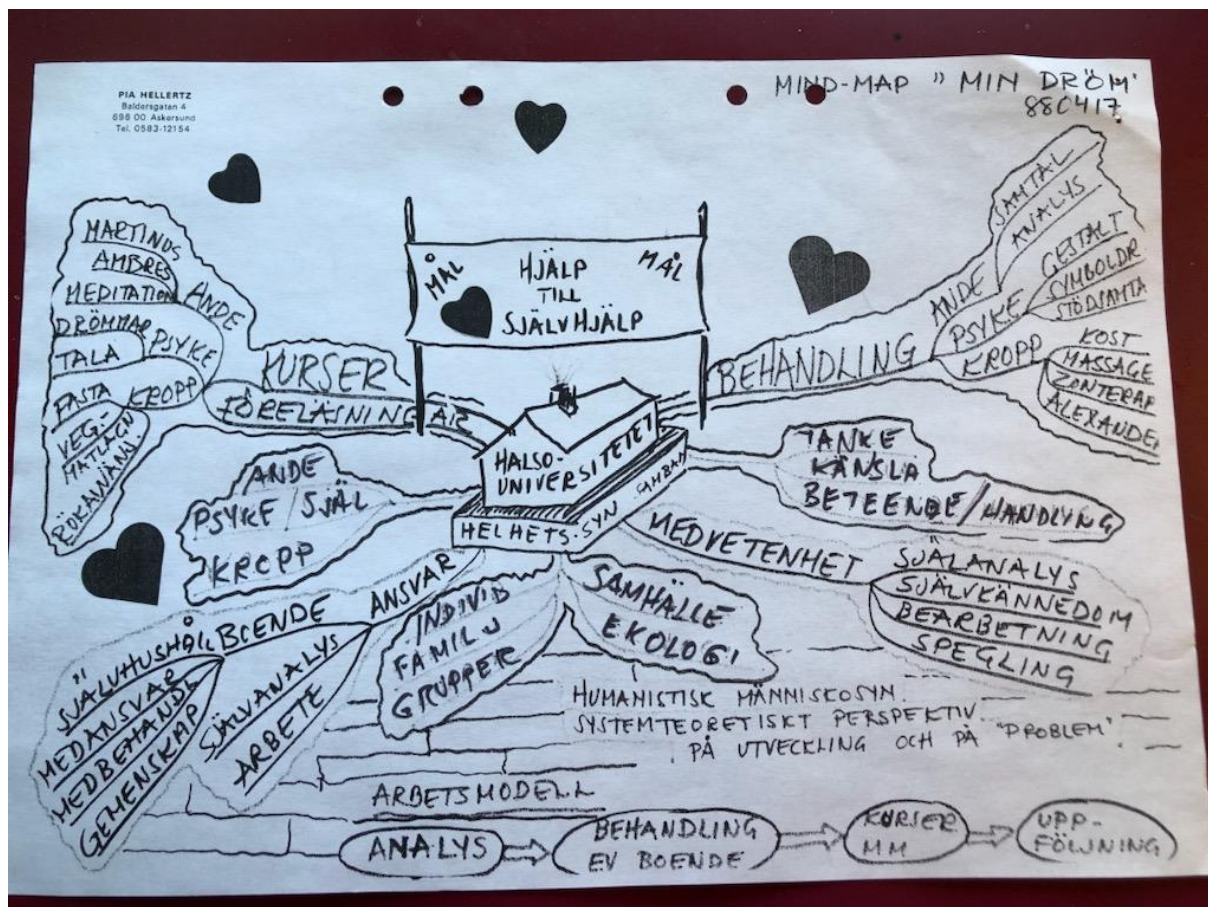
...

Sommaren 1982 blev jag av en oförklarlig anledning sjuk. I hög feber. (Jag brukar aldrig vara sjuk.) Jag låg i sängen i 2 veckor när solen var som hetast och sommaren som mest underbar. Ensam. Mina då vuxna tonåringar klarade själva sin tillvaro. Jag ville inte ta mediciner men visste inte hur jag skulle sköta mig själv. Men jag hade vänner. En väninna kom med pressade växtsafter och grönsafter. En annan gjorde zonterapi på mig. En tredje satt vid min säng och pratade.

Ur feberyran växte en längtan efter att få starta något som jag kom att kalla *Wäxthuset*. När febern släppte började jag skriva ner mina idéer, hur jag ville att det skulle fungera, vara uppbyggt, se ut, osv. När tankarna präntats ner fick jag av en vän veta att det fanns något i

Stockholmstrakten som hette just Wäxthuset. Överlycklig ringde jag dit och talade med den drivande kraften bakom verksamheten, Leena Kristina Tuulse. Hon var en underbar person som verkligen uppmuntrade mina tankar och ville gärna se ett Wäxthus i Örebro också. ...”

Och så vidare... Jag till och med gjorde en Mind Map och skickade med brevet.

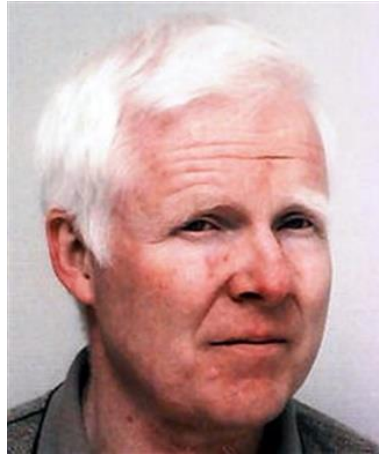
Jag måste tillstå att jag blir lite imponerad nu av min mycket genomtänkta plan, som dock aldrig kunde realiseras på grund av mina livsomständigheter, som ensamstående mamma med heltidsarbete och små ekonomiska möjligheter.

Kursgård

Som jag nämnde i kapitel 5 så flyttade jag tillbaka till Örebro när jag avslutade relationen med **Matej Svare** i Askersund. Jag fick hyra en liten lägenhet i en god väns fastighet på Birgittagatan. Den hade två små lägenheter på nedre botten och en stor lägenhet på andra våningen där min vän bodde. Han hette **Kent** Agurell. Han hade fått fastig-

heten av sina föräldrar, som flyttat till en lägenhet i närheten. De orkade inte med fastigheten och trädgården längre.

Kenth och jag hade många gemensamma intressen, men även mycket olika. Han var datorexpert. Kenth var s.k. ”*albino*”, d.v.s. han hade helvitt hår som ung och han hade en mycket dålig syn. Men han var en kämpe.

Kenth var tidigt intresserad av datorer, men hans lärare på gymnasiet rekommenderade honom att skaffa ett annat yrke på grund av hans dåliga syn. Vilket ledde till att kämpen Kenth blev IT- och datorexpert och bland annat skrev en internationell handledning för hur man använder datorer, en handledning han fick stort internationellt erkännande för.

Jag vill berätta om ytterligare en sak som bevisade att han var en kämpe utöver det vanliga. En dag kom han och berättade att han ville lära sig sjunga. Jag hade ju hört honom försöka och han sjöng falskare än falskt. Han berättade att han börjat sjunga med ”*F'rallakören*” – ”en kör för alla”. Jag tyckte synd om hans körvänner... Sen berättade han att han kontaktat sånglärare. Tyvärr fick han bara träna en gång, sen meddelade sångläraren att hon inte kunde hjälpa honom. Han försökte med ytterligare några sånglärare, med samma resultat. En gång berättade han att han betalat en sånglärare i förskott för tio gånger. Jag frågade inte längre hur det gick. När han fyllde 40 år skulle vi ha fest i trädgården och det var många vänner inbjudna. Då ber en av vännerna att Kenth skulle sjunga för oss. Jag minns obehagskänslorna i mig – ”*ska han behöva göra bort sig en sån här fin kväll med så många gäster*” var ungefär vad jag tänkte. Han sa bara: ”*Men jag har inte sjungit upp rösten!*” Pinsamt tyckte jag, men

sa inget... Så började han sjunga. Jag fick en chock. Han hade utvecklat operaröst... Jag återkommer om detta... Jag hittade en bild från den aftonen...

Trots sin dåliga syn cyklade han i mörkret varje danskväll till Brunnsparken i Örebro för att dansa, sommar som vinter. Man kan lätt säga att Brunnsparken låg på andra sidan stan jämfört med var han bodde, så det var ingen kort cykeltur och dessutom utmanande eftersom han var tvungen att cykla genom stan i mörkret. Jag cyklade också ibland men minns inte längre detaljerna. Jag kan ha åkt buss ibland... eller ofta... Han var iallafall en mycket duktig dansare.

Han var också andligt intresserad, men han hade fastnat för **Ambres**, som var en "3,000-årig gammal ande" som besatte kroppen på en värmländsk snickare som hette **Sture Johansson**. Ambres använde Stures röst för att "predika" sina läror. Under många år reste Sture runt och lät sig "besättas" av Ambres som höll föredrag och svarade på lyssnarnas frågor. Naturligtvis kom han till Örebro också så jag lyssnade på honom en gång. Kenth och hans föräldrar blev goda vänner med Sture Johansson och hans hustru så de kom hem till oss när de var i Örebro och jag fick möjlighet att sitta och prata med dem.

Kenth och jag ägnade en hel del samtal åt att jämföra **Martinus'** kosmologi och **Ambres** läror och det fanns vissa likheter men också stora skillnader. Jag upplevde Ambres läror som "flummiga" och alltför känslöstyrda. De samtalen lärde mig hur enormt olika vi kan se

på världen och att detta inte hade med begåvning att göra.

Dessa gemensamma intressen ledde till att vi startade en kursgård i Kenths fastighet. Inledningsvis höll vi till i den rymliga källaren. Om jag minns rätt så kallade vi kursgården för *”Wäxthuset Källaren”*. Begreppet Wäxthuset inspirerades av att vi, framförallt Kenth hade kontakt med *”Wäxthuset för personlig utveckling”* på Väddö, som blivit en stor och välbesökt kursgård som drevs av **Leena Kristina Tuulse** under några år. Hon hade inspirerat flera intresserade på olika orter i Sverige till att starta *”Wäxthus för personlig utveckling”* som hade lite olika inriktningar och program. Kenth och jag arbetade med Wäxthuset på fritiden under sex års tid, 1990-1996. Kenth skrev programmen som vi sedan spred, så vi hade ganska mycket besök på föredragen och kurserna. Jag höll i det praktiska.

När andra våningen i fastigheten blev ledig så flyttade vi verksamheten dit upp.

Jag hjälper ett ”spöke”

Jag minns en speciell upplevelse som jag vill berätta om. Det drogs ju många ”udda” personligheter till föredragen och kurserna. Ett par kvinnor berättade för Kenth och mig att det rörde sig en död kvinna i huset och att vi borde försöka få bort henne. Jösses, hur göra man nåt sånt? Jag fick rekommendation att ta kontakt med en medial kvinna i Örebro som skulle kunna hjälpa oss – vilket jag gjorde. Hennes råd var att vi vid tillfälle skulle sätta oss i ring och hålla varandras händer och tillsammans berätta för den osynliga kvinnan att hon var död och be henne att lämna huset och att hon borde gå vidare.

Jag har aldrig varit särskilt förtjust i flummiga gruppaktiviteter så jag hoppades på en bättre lösning. En natt drömde jag att jag gick ut genom dörren på andra våningen för att gå nerför trappan till min lägenhet. Då ser jag i drömmen en vitklädd kvinna som var på väg uppför trappan. Jag förstod att detta var damen man talat om, så jag sa till henne i drömmen: *”Du ska inte vara här. Du är död och du måste gå vidare!”* Då minns jag att hon upplöstes... Men det var en dröm.

En tid senare hade vi föredrag och de två kvinnorna som berättat om ”spöket” kom. Jag frågade dem om de kunde se kvinnan, men de menade att hon nu varit borta en tid. Jösses, kanske jag lyckades hjälpa ”spöket” i min dröm...

Årsmötet i Örebro

Jag måste naturligtvis berätta om ett årsmöte i Wäxthusrörelsen som kom att betyda enormt mycket för mig. Den 28 april 1991 hade Wäxthusrörelsen i Sverige sin årsstämma på Wäxthuset i Örebro. Personer som drev Wäxthus över hela Sverige kom till oss.

Under stämmans första dag ryktades det om att det skulle komma ett par indianer på kvällen och besöka oss. De var inbjudna till Sverige av *Svenska Veganföreningen*. De kom till oss, de sågs och de segrade...

Det var **Apjoilnoman** eller **Man** (i rött), ”shamanen”, som senare visade sig vara en destruktiv och manipulativ sektledare och dessutom pedofil. Han visade sig långt senare vara en vit kanadensare från Quebec, som hette **Norman William** och som verkade ha skapat sig en drömvärld och levde ett låtsasliv där han fick möjlighet att tillfredsställa sina olika perversa behov. Den unge mannen bredvid Man på bilden var en av tre belgiska bröder som kom i kontakt med Man när de var i tidiga tonåren och blev Mans offer för sexuella övergrepp, något som Man förklarade var nödvändiga för de ungas andliga utveckling. Detta berättar den unge mannen, som jag glömt namnet på, i en video några år senare när sekten hade upphört.

Apjoilnoman berättade för oss under vår sammankomst i Örebro om ”indiangruppen” som enligt honom hade sina rötter hos *Mic Mac-indianerna*. Han berättade om gruppens verksamhet, deras vision och

deras framtidsplaner. Han berättade om odlingsmetoder, om hur vi misskötte våra skogar, om hur vi överkonsumerade och mycket mera. Indiagruppen bestod av cirka 40 män och cirka 40 kvinnor, beroende på hur man räknade. Det tillkom nya och andra lämnade gruppen.

Det var männen som befann sig i Sollefteåskogen. Kvinnorna, ”*Mothers for life*” och ”*Walking treas*”, vandrade genom Europa och på sin väg till Sverige planterade de träd. Bland annat berättade Man att gruppen successivt köpte loss skogar för att rädda dem för eftervärlden. Så om vi ville bidra till detta så ”*vore han tacksam*”. Vi var ett 20-tal deltagare på mötet och om jag minns rätt så samlade vi in 28,000 kronor till gruppen/honom.

Samma höst fyllde jag 50 år och uppmanade mina släktingar och vänner att inte köpa presenter till mig utan istället ge mig pengar, som jag sen gav till Apjoilnoman vid en annan sammankomst.

Den här bilden tog jag på det första mötet i Örebro där Leena Kristina sitter bredvid honom.

Tillbaka till årsmötet - Vi erbjöd ”indianerna” att sova över i ett gästrum, men Man frågade om det fanns nån park i närheten där de kunde sova. De ”*kunde inte sova inomhus*”. Vi hade en trädgård, så de valde att sova där, under sina ponchos och några filtar. Det var ju april så det var inte så varmt ute. Det var till och med så att Leena Kristina valde att sova med dem ute i trädgården. Hon blev också helt fascinerad av honom och kom att bli mycket utnyttjad av honom rent ekonomiskt, vilket hon själv berättade senare.

På morgonen erbjöd jag dem frukost men då berättade Man att de

bara åt en gång om dagen och inte före solens nergång. Jag antar att läsaren kan ana varför vi blev så totalt förförda, både av denna fantastiska man och hans karismatiska personlighet och den historia de berättade.

Jag frågade om man fick besöka dem under sommaren och han sa att vi var mycket välkomna till Sollefteåskogen där de slagit läger. Jag frågade också om jag fick skriva och berätta om deras arbete och då svarade Man att jag först var tvungen att bo hos dem för att verkligen lära mig om dem. Konsekvensen blev att jag tillbringade mina två semestermånader år 1991 i Sollefteåskogen, boende i en "gwam", vilket var Mans namn på "tipis".

Det fanns fem "gwamar" i lägret, en för männen, en för kvinnorna, en för äldre, en för barnen och en för gäster

Vi sov på granrisbäddar med en central eld som enda värmekälla. Eftersom det inte lagades nån mat förrän på kvällen så hade vi som inte vara vana smuglat ner lite frukt och annat ätbart i våra granrisbäddar och smög in under dagen och åt.

Min sista förälskelse

På samma årsstämma i Örebro träffade jag **Claes Asker**, som kom att bli min nya och sista partner. Han drev sitt Wäxthus på *Höga kusten* inte långt från "indianernas" läger i Sollefteåskogen. Av en fantastisk "slump" fick jag i slutet av den vårterminen en övertidsersättning på över 40,000 kronor som gällde läsåret 90-91. Så jag bestämde mig för

att köpa en bil kontant för summan. Bilen registreringsskylt började på DSM så jag kom att kalla den för ”*Daimonion Sokrates*”. 😊
Sokrates hade ett speciellt sinne – som han kallade **Daimonion**– som ofelbart lär ha varnat och hindrat honom från att göra något fel eller skadligt för sig själv. Så nu kunde jag lätt och med trygghet åka mellan lägret i Sollefteå och Claes’ hem. Mer om Claes senare...

Forskarkurs

Eftersom jag samtidigt studerade på forskarutbildningen i socialt arbete vid *Göteborgs universitet* och under hösten 1991 skulle genomföra en forskarkurs som hette ”*Samhällsplanering och det goda samhället*” så tyckte jag mig kunna få en modell för ”det goda samhället” i ”indianernas” drömsamhälle, så jag beslöt mig för att verkligen lära mig allt jag kunde lära på denna korta tid. Så jag tog med mig min laptop och anteckningsblock och kamera och inspelningsapparat med mera på resan. Och jag dokumenterade och dokumenterade och tog bilder...

Jag intervjuade medlemmarna i sekten – som jag ännu inte förstätt var en sekt – och jag fotograferade. Tyvärr fick jag problem med en rulle så jag förlorade massor med fantastiska bilder, men några fick jag med mig. Jag spelade in föredrag, trummusik och sånger, vilket jag senare fick stor användning av. Det mesta har jag nu skänkt bort till författare och journalister. Jag sparade tidningsklipp, artiklar och alla dokument jag kom över. Utan att ha en aning om vilken nytta jag skulle få av detta senare.

Eftersom jag hade min dator med mig fick jag en del administrativa uppdrag av Man, vilket jag tyckte var skönt för det innebar att jag slapp ”aktivera mig” med att plocka mat (rallarro, kirskål, nässlor, rötter m.m.), och hämta ved och vatten på dagarna. Man skulle säga ”aktivera” och inte ”arbeta”. Man skulle säga ”harmonisera” och inte ”städa”. Jag kunde ägna mig åt det jag var bäst på, att skriva och ringa och tala med folk. Man ville exempelvis ge människor möjlighet att få en ”shamansk behandling” så vi annonserade ut detta och fick ansvara för att hantera det. Jag berättar lite mer om att detta nedan.

Lägret låg i skogen i närheten av *Österåsens hälsohem* utanför Sollefteå. Inte långt ifrån Österåsen låg *Nordhems vandrarhem*. Lägret låg mellan hälsohemmet och vandrarhemmet. På vandrarhemmet kunde vi utnyttja vissa lokaler för gruppens ändamål, bland annat en

liten affärslokal där sekten sålde vissa produkter. När hälsohemmet hade sommarstängt fick vi använda vissa rum för gäster som inte ville bo i en gwam. Jag fick ett kontorsutrymme där. Jag kan inte låta bli att skratta åt mig själv när jag skriver detta. Här reser jag till skogen för att leva nära naturen och så lyckas jag fixa "kontorsplats" och får sitta vid datorn och telefonen...

På kort tid lyckades gruppen organisera sin verksamhet effektivt.

Jag blev turistguide

Första tiden följde jag med **Matterhorn** som var den medlem i gruppen som just då guidade turister runt lägret och berättade om deras verksamhet.

Det här är den enda bilden jag hittar med **Matterhorn**. Här står han till vänster utanför en gwam tillsammans med **Yggdrasil**, en fransman som kommit till lägret, och en liten grabb.

Visningen brukade ta cirka en timme. Det innebar att jag lärde mig väldigt mycket på kort tid. Efter ett par veckor fick jag själv leda guidade turer med Matterhorn som "backup" ifall jag fick frågor som jag inte kunde svara på. Jag berättade på *svenska*, vilket underlättade för besökarna som mycket ofta var barnfamiljer.

Jag hade inte den minsta aning om att väldigt mycket av det jag berättade var en uppdiiktad världsbild av en man som verkade leva hela sitt liv i en låtsasvärld - mer om detta senare. Men jag kan inte undgå att vara imponerad av den logik och genomtänkthet som kännetecknade världsbilden.

När jag kom till lägret fick jag ett pannband som dom gjort som

gåva. Det har jag kvar. Medaljongen var tillverkad av kvinnorna, ”*The Walking Trees*”.

Jag kan väl nämna att det inte blev så ofta som jag åkte över till Claes Askers hem på Höga Kusten. Istället kom han till lägret några gånger.

Här är en bild på Claes när han pratar med fransmannen Yggdrasil samt Auraco, en av medlemmarna.

Flytten/flykten? – till Finland

I början av augusti 1991, medan jag och många fler gäster med mig fortfarande bodde kvar, fick vi veta att gruppen skulle flytta till Finland. En miljöforskare från Finland hade besökt oss en tid och blivit mycket intresserade av gruppen och bjöd över dem till Finland. Han arbetade bland annat vid *Uleåborgs universitet*. Det ledde till att gruppen hamnade norr om Polcirkeln.

En svensk journalist, **Elisabeth Rydell-Jansson**, som var mycket kunnig på bland annat de verkliga Mic Mac-indianerna skrev en lång artikel hösten 1991, där hon avslöjade gruppen. Jag förstår att dessa avslöjanden ledde till deras ”flykt”. En annan journalist skrev också en avslöjande artikel. På bilden nedan är jag och två andra aktiva sommarbesökare avbildade. Tyvärr är inte texten läsbar, men jag klistrar ändå in den.

ONSDAG 10 JULI 1991 LOKALA NYHETER Nya NORRLAND - 7

Mic-Macs medicinman anmäld för kvacksalveri

Av Peter Magnusson

SOLLEFTEÅ Mic-Mac indianernas medicinman Apjoilno har blivit polisanmäld av socialstyrelsen för kvacksalveri.

I anmälan heter det bland annat att Apjoilno saknar svenskt medborgarskap och att han saknar formell utbildning att utöva någon form av sjukvård.

Anmälan gjordes av socialstyrelsen sedan Mic-Mac indianerna i annonser erbjudit sig att ta emot ”hjälpssökande för helhetsbedömning och behandling av hälso och livssituationen”.

Pia Hellerts heter kvinnan bakom annonsen och hon berättar för NN att polisanmälan borde gälla henne och inte Apjoilno.

– Bakgrunden till att anmälan blev gjord är att jag slarvat när jag gjorde annonsen så att den innehöll felaktig information.

– Dessutom var det flera personer som ringde hit och ville ha skriftlig information om medicinmannens verksamhet, berättar Pia Hellerts.

Boligt hennes uppgift var hon i stark tidsnöd, dåligt informerad om innehållet verksamheten när hon gjorde utskicket.

Ur innehållet i brevet fanns det också en uppgift att det skulle kosta 5.000 kronor att få en helhetsbedömning gjord.

– Det är fel att avgiften är obligatorisk, men vi ser gärna att de som kommer hit skänker en slant till tredje världen som en solidaritetshandling, och då exempelvis 5.000 kronor, fortsätter Hellerts.

Breven gjordes i tio exemplar och skickades till de intresserade, varav ett exemplar så småningom hamnade hos socialstyrelsen.

Samtidigt skickades en kopia till Mic-Mac indianerna för korrektur.

Pia Hellerts berättar att hon sedan fick tillbaka brevet totalt ändrat.

Jag har fått mycket skäll för det utskicket, både av indianerna och av svenskarna fortsätter Pia Hellerts.

Lovisa Hamring, som också tillhör de ansvariga för den utannonserade helhetsbedömningen, berättar att det inte handlar om att ge någon sjukvård, utan om förebyggande friskvård som Apjoilno är selsatt med.

Enligt henne är målsättningen att de som genomgår helhetsbedömningen själva skall komma fram till slutsatser som medför förbättringar av sin egna livssituation.

– Under ett och ett halvt dygn gör jag en biografi av personen i fråga. Därefter samtalar jag med honom och hans hustru och sedan nerna skall livssituationen, förklarar Lovisa Hamring.

Lovisa, som är utbildad agronom och sjukgymnast, berättar att det inte handlar om medicinsk rådgivning, utan om exempelvis kostråd och rådgivning om livsföring.

– Apjoilno saknar formell utbildning men har 36 års utbildning till medicinman och han har en otrolig människokänning, säger Lovisa Hamring.

Fotnot: Apjoilno själv var oanträffbar under tisdagen.

JÄTTE-TILLFÄLLE!!
TÄCKEN
BABY - JUNIOR - ENKEL - DUBBELTÄCKE
29:- - 89:-
MULTRÅ GARN
Storgatan 43 SOLLEFTEÅ

Jag

Jag är tacksam för att jag hade mitt drömjobb i Örebro som lärare på Socionomprogrammet samt en pågående forskarutbildning som jag var mycket motiverad att fullfölja. Jag hade inte lust att hoppa av från det. Dessutom var det jobbigt att sova på granris. Jag åkte hem till Örebro i mitten av augusti för att starta terminen och för att gå forskarkursen.

En väninna från Örebro som också kommit till lägret, följde med till Finland och for väldigt illa i den hemska kylan så långt norrut på

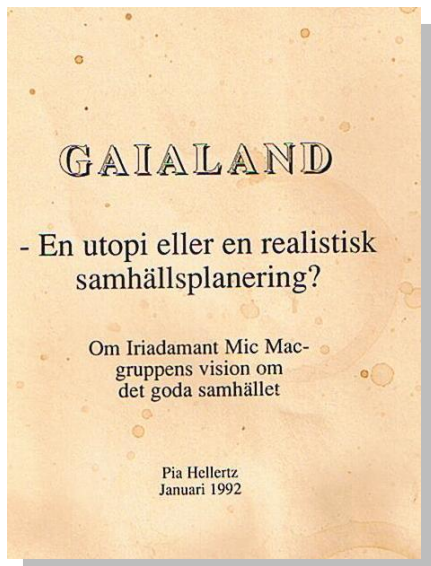
vintern. Vi brevväxlade så jag fick ta del av utmaningarna, som bland annat handlade om frusna händer och att det inte fanns toa i skogen utan bara is och snö. Det lär ha funnits en stugby i närheten, men vad gör man när nöden tränger på?

Tillbaka i Örebro

Vid terminsstarter är man alltid fullt sysselsatt så det blev inte mycket reflekterat över sommarens erfarenheter, men jag höll två föreläsningar i Örebro för intresserade om ”indiangruppen” och deras verksamhet. Bland annat höll jag mitt livs längsta föreläsning för en stor grupp blivande idrottslärare på *Gymnastik- och Idrottshögskolan, GIH*. Den var på tre timmar utan rast och varken jag eller publiken reagerade på att klockan gick så fort. Det hände varken förr eller senare och visar tydligt min fascination och ”förälskelse” i gruppen och dess verksamhet.

Under hösten 1991 var det dags att skriva ett ”paper” som examination för doktorandkursen *Samhällsplanering och det goda samhället* och jag valde att skriva om gruppen. Rapporten kom att heta ”*Gaialand – En utopi eller en realistisk samhällsplanering? – Om Iriadamant Mic Mac-gruppens vision om det goda samhället.*” Jag presenterade den på seminarium i januari 1992. Under seminariet fick jag en hel del kritik för min okritiska framställning och min lärare fick kritik för att han hade godkänt mig. Man önskade att jag skulle ha utvecklat den teoretiska beskrivningen av en ”*utopi*” mer och gjort en genomgång av de utopier som existerat tidigare. Utopi är ett vetenskapligt begrepp för ett antal visioner som några tänkare genom tiderna utvecklat. Kritiken handlade också om att det var mera en socialantropologisk rapport än ett paper i en kurs om ”*Samhällsplanering och det goda samhället*”. Idag ger jag kritikerna rätt, men jag var då tacksam för min seminarieledares generositet. Rapporten ligger på min Hemsida, ”*Mitt Hem på Nätet*”.

Vår verksamhet i *Wäxthuset i Örebro* fortsatte liksom min undervisning på Socionomprogrammet och min forskarutbildning i Göteborg fortsatte.

Så här såg rapporten ut.
Jag tryckte upp cirka 75 ex och skickade bland annat 50 exemplar till lägret i Finland som gåva till gruppen. Senare fick jag veta att Apjoilnoman beordrat att allt skulle brännas. Rapporten väckte rabalder i lägret.

Det var en sekt...

Tillbaka på Högsolan på höstterminen bad ett par studenter att jag skulle bli handledare för deras C-uppsats som skulle heta ”*Sektberoendets konsekvenser*”. Snacka om sammanträffande! De hade ju ingen aning om mina sommarerfarenheter och jag hade ingen aning om att mina erfarenheter handlade om en sekt.

Tack vare den forskning de plockade fram som underlag för sina studier fick jag läsa teorier om sekter – och till min förskräckelse började jag långsamt inse att den fantastiska gruppen som ville ”rädda Jorden” egentligen hade alla tecken på att vara en sekt, kanske till och med en destruktiv. Efter det fortsatte jag att intressera mig för olika sekter i världen och kunde undervisa om ämnet för blivande socialarbetare. Jag hade ju läst och hört om att avhoppande sektmedlemmar som sökte hjälp hos socialarbetare inte fick någon hjälp eftersom socialarbetarna inte hade några kunskaper om fenomenet.

Jag har en hyllmeter med böcker om olika sekter sparade. Inget ont som inte har något gott med sig... Allt detta hände för över 30 år sedan, närmare bestämt 33 år sedan. För några år sedan roade jag mig med att Googla på ”shamanen” för att se vad som fanns om honom. Jag hade fått veta att han hette **Pierre Maltais** men hade många flera namn också enligt nätet. Han bodde sina sista år i Granada, Nicaragua och dog i juli 2015.

Medicinmannen

År 2021 tog flera journalister och dokumentärfilmare till min förvåning kontakt med mig om sekten. Bland annat tror jag det berodde på att jag publicerat min rapport om gruppen på min hemsida och på nätet – ”Mitt första möte med en manipulativ sekt - Om Iriadamant” som jag nämnde om ovan.

En av de svenska journalister som kontaktade mig hette **Lars Berge** och arbetade på *Svenska Dagbladet*. Det ledde till att han gjort en fantastiskt intressant podd av den information han fick både av mig och andra källor. Han kallade programmet ”*Medicinmannen*”. Jag tyckte att han var lite väl dramatisk i början, men efter att ha lyssnat på alla fem avsnitten så förstår jag dramatiken. Han förmedlar massor med info som jag inte hade en aning om. Enormt spännande. Podden finns på den här länken - <https://www.svd.se/om/medicinmannen>.

Ett fransk-finskt reportageteam kontaktade mig för att göra en dokumentär, men jag hörde inte av dem mer. Eftersom jag varken kan franska eller finska så undersökte jag inte mer.

En norsk forskare kontaktade mig och ville ha information och material. Hon skrev på en bok tillsammans med en kanadensisk forskare. Hon fick allt material jag kunde avvara. Tyvärr var hon allvarligt sjuk och dog innan projektet var slutfört.

En kvinna som också bodde i lägret kontaktade mig senare och kom på besök. Hon berättade bland annat att det var bara en enda person som svarat på annonsen om ”shamansk behandling” och den fick hon genomföra...

Annonsen i Nya Norrland

När jag nu Googlar på namnet **Pierre Maltais** så hittar jag en hel del gammal information om honom och "eko-sekten".

Claes Asker

Eftersom jag nu träffat **Claes Asker** och vår distansrelation fortsatte så fattade han beslutet att flytta till Örebro. Han var 13 år äldre än jag, något jag aldrig reflekterade över. Vår relation varade först drygt ett år, 1991 till 1992. Då bestämde han sig för att resa till Indien och besöka sin guru. Han stannade där ett par år. Claes var buddhist fast buddhismen har ju olika inriktningar och jag minns inte vilken guru Claes var mest attraherad av. Jag minns att hans styvmor hade dött nyligen och att han då hade ärvt flera miljoner så han fick råd att resa. Jag minns också att jag var lite besviken på honom. Jag hade en studieskuld på cirka 120,000 kronor, vilket han kände till, och jag tyckte att han kunde ha erbjudit sig att betala den, det var ju en "droppe" i hans "hav", men icke... Han var extremt "ekonomisk". Jag hade lite roligt åt hans sätt att använda toapapper. När jag tog ett lass för att torka mig så använde han en pytteliten fyrkant... Man skulle inte slösa...

Claes var född i Kina. Hans pappa hade utvecklat tullsystemet i Kina, om jag minns rätt. Hans mamma hade dött när hon ramlade av hästen hon red på. Sen fick han en styvmor som han inte kom så bra överens med, så jag minns att det kändes bra för honom att kunna få ärva henne.

År 1996 kom han tillbaka till Örebro från sina resor. Vi beslöt att ta upp relationen igen och hyrde då ett hus och en stuga i Mark, som låg i skogen bakom *Högskolan*. Claes bodde i det stora huset och jag i den lilla omoderna stugan utan dusch och toa. Jag ville inte vara sambo. Jag duschade inne hos Claes ibland, men oftast på Högskolan. Jag använde i huvudsak utetoan på gården. Det var faktiskt en härlig upplevelse att sitta där med öppen dörr och titta ut över gården och den vackra naturen. Toan låg på en liten höjd på tomten. Jag minns att jag kunde sitta mycket längre än jag behövde. Claes och jag var "tomtbos", inte sambos... Vi bodde på samma tomt.

Claes var lite av en naturmänniska så vi gick gärna promenader och kunde ibland sova ute, i synnerhet när vi besökte Höga kusten och

hans gamla hemtrakter. Jag minns en natt när vi sov ute i skogen vid lägerelden och fullmånen stod högt på natthimlen.

År 1998 enades vi om att avbryta relationen, men vi fortsatte att vara mycket goda vänner. Claes flyttade från huset, men jag bodde kvar en tid. En ung familj flyttade in i det stora huset.

Jag disputerade i november 1999, vilket jag återkommer till, och blev i samma veva uppsagd från stugan så jag flyttade till centrala Örebro, till Jordgatan, där jag fick hyra en andrahandslägenhet från december 1999. Där kom jag att bo till december 2001.

Kenths död

Kenth Agurell hade träffat en kvinna och blivit förälskad. Han var då 52 år. Han bjöd med sig henne till Thailand i november 2004. Den 26 november hände den gigantiska tsunamin och Kenth och hans flickvän vistades där vågen var som värst. Nån minut innan vågen kom hade Kenth bett flickvännen hämta något på hotellet, vilket räddade hennes liv så hon kom välbehållen hem. Det jag efteråt tyckte var märkligt med berättelsen var att Kenth aldrig brukar be om hjälp med något. Han måste ha fått nån slags ”intuitiv glimt”. Det fantastiska var att han hittades bland alla tusentals som omkom den kvällen och natten och fördes hem.

Jag höll tal på hans begravning. Där berättade en väninna att Kenths största dröm under senaste tiden hade varit att få sjunga solo i en kyrka i Örebro. Det hade jag inte hört tidigare. MEN... Den 4 december, d.v.s. 22 dagar innan han omkom, sjöng han solo i en

frikyrka i Örebro. Han sjöng "Bella Notte" ("vacker natt"), den enormt vackra sången som kocken och servitören sjunger för **Lady** och **Lufsen** på julafton.

Kenth sjunger "Bella Notte", ("vacker natt").
Bilden är en skärmdump från en video som publicerades på Youtube.

*Du har tappat ditt ord och din papperslapp,
du barfotabarn i livet.
Så sitter du åter på handlarns trapp
och gråter så övergivet.*

*Vad var det för ord - var det långt eller kort,
var det väl eller illa skrivet?
Tänk efter nu - förrn vi föser dej bort,
du barfotabarn i livet.*

Nils Ferlin ur *Barfotabarn* (1933)

*"Böcker är den tystaste och mest trofasta av vänner;
de är de mest tillgängliga och klokaste av rådgivare
och de mest tålmodiga av lärare."*

Charles W. Eliot

8

Forskarutbildningen

Som jag nämnt tidigare fick jag börja arbeta som *universitetsadjunkt* på *Socionomprogrammet* på dåvarande *Högskolan i Örebro* från den 1 augusti 1987. Det var inte möjligt att få fast tjänst förrän man disputerat och kunde vara *universitetslektor*. Under de första 12 åren som universitetsadjunkt fick jag ett halvårs anställning i taget. Det kändes otryggt och eftersom jag hade fått mitt drömarbete och eftersom jag ville vara trygg med en fast anställning var jag tvungen att söka till forskarutbildning och forska. Det var ju inte forskning som var mitt djupa intresse utan undervisning.

Med hjälp av min C-uppsats, *"Pedagogiska provokationer"*, som blev bedömd som en D-uppsats, d.v.s. en filosofie magisteruppsats, så blev jag antagen till forskarutbildningen vid *Göteborgs universitet* höstterminen 1987. Eftersom *Högskolan i Örebro* inte var universitet så var alla som ville disputera tvungna att gå forskarutbildningar vid andra lärosäten. Jag hade kollegor som var inskrivna vid universiteten i Stockholm och Uppsala och även i Lund. Jag och min kollega **Pia Aronsson** kom in i Göteborg och vi fick under några år åka tåg tillsammans till kurser och seminarier i Göteborg. Mycket ofta hyrde vi rum tillsammans eftersom vi ibland var tvungna att stanna flera dygn.

Pia och jag fick ibland vara opponenter på kurskamraters *"papers"*, d.v.s. deras skriftliga seminariedokument. Jag minns särskilt en gång. En kurskamrat hade skrivit en uppsats om något som var helt obegripligt för både Pia och mig, men vi lyckades hitta en strategi så vi lyckades ändå göra en godkänd opposition av uppsatsen. Det har vi haft roligt åt många gånger sen dess. Pia blev senare min

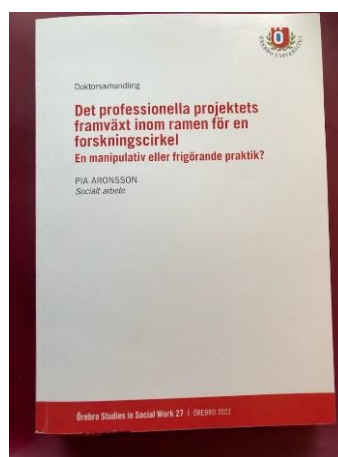
chef på socionomprogrammet i Örebro under några år. Hon blev enhetschef och jag var programansvarig och våra kollegor kallade oss ”Piorna”.

Som en liten parentes vill jag nämna att Pia inte hade särskilt bråttom med att bli klar med sin avhandling. Först den 15 september 2022 genomfördes hennes disputation på avhandlingen ”*Det professionella projektets framväxt inom ramen för en forskningscirkel – En manipulativ eller frigörande praktik?*” Bättre sent än aldrig... 😊

Pia var min mest betydelsefulla kollega på flera sätt. Hennes samhällsperspektiv kom att betyda mycket för mig. Jag hade ett djupt individperspektiv på sociala problem så jag fick lära mig vidga blicken.

Pia under disputationen

Hennes avhandling

Forskarkurser

Det här är en lista över de forskarkurser jag genomförde under mina 10 år som forskarstuderande:

<i>Psykosocialt arbete – 10 poäng</i> (Lisbeth Johnsson o Gunnar Bernler)	1987-12-08
<i>Högskolepedagogik – 2 poäng</i> (Mona Bessman)	1989-05-24
<i>Samhällsvetenskaplig teoritradition – 10 poäng</i> (Harald Swedner)	1989-06-01
<i>Vetenskap och Världsbild – 5 poäng</i> (Joachim Israel o E Lagerroth)	1990-02-27
<i>Forskningsmetodologi – 10 poäng</i> (Hans-Edvard Roos)	1991-03-11
<i>Etiken i det sociala arbetet – 10 poäng</i> (Harald Swedner)	1991-05-29
<i>Samhällsplanering och det goda samhället</i> (Sören Olsson)	1992-02-20
<i>Feministisk teori – 5 poäng</i> (Anna G Jónasdóttir)	1992-11-27
<i>Kvalitativ analys och metod – 5 poäng</i> (Bengt Börjeson)	1993-06-27
<i>Kvalitativa metoder – 5 poäng</i> (Berth Danermark)	1994-04-06
<i>Hermeneutik: Teori och vetenskapligt förhållningssätt - 5 poäng</i> (Ulla Sjöström)	1997-08-01

Kompetensutvecklande kurser

Jag gick dessutom ett antal kompetensutvecklande kurser.

Jag kopierar in den lista jag gjort för länge sen, även om jag berättat om ett par av dem tidigare:

<i>Avspänning och klinisk hypnos</i> - fil dr Lars-Eric Uneståhl, 32 tim	1976-10-16
<i>Psykoterapeutiska metoder under medvetandeförändring</i> – treårig utbildning kursansvarig Lars-Eric Uneståhl med gästlärare från hela världen. HT 1976 - HT 1978 - Jag var kursansvarig för utbildningen under tiden	1977-11-21-79-01-30
<i>Gestaltterapi</i> - Nils-Åke Ericsson	1977-11 - 1979-12
<i>Kommunikation</i> - fil dr John Steinberg, Högskolan i Örebro, 26 tim	1978-03-09
Workshop i <i>Values Clarification</i> - Professor Sidney B Simon, från Univ. of Massachusetts, USA, 12 tim.	1978-05-13
<i>Aktiva värderingar: Orientering</i> - fil dr John Steinberg, 22 tim.	1978-08-18
<i>Contractural Group Therapy</i> , Graham Barnes, S. Sahibzada, 20 tim.	1979-09-05
<i>Dynamisk korttidsterapi</i> - 12 tim. - Kjell Andersen, Örebro	1983-03-08
<i>Avspänd effektivitet och arbetsglädje</i> - L-E Uneståhl (i Bulgarien)	1988-10-08 - 15
<i>Avspänd effektivitet och ökad arbetsglädje</i> - L-E Uneståhl (Spanien)	1989-04-16 - 23
<i>Neurolingvistic Programming</i> - Anders Ekman - 8 tim.	1989-06-13
<i>Forskningsinformation</i> vid Högskolan i Örebro	1990-06-27
<i>Det professionella samtalet</i> - 20 timmar	1992-08-21

Mina böcker och rapporter i en osalig röra...
Förlåt om jag är tråkig, men jag vill gärna ta med allt detta...

Uppsatser, doktorandpapers och rapporter

Under dessa år skrev jag också ett antal texter om utbildning och undervisning:

	Antal sidor
<i>"Lärarens roll i grupporienterad undervisning"</i> - PM, Höskolan i Örebro, HT 1975	20
<i>"Om psykologiundervisningen inom socionomutbildningen - sociala linjen, Del I"</i> , Höskolan i Örebro, 1979 (2-betygsuppsats i psykologi)	96
<i>"Provocerande pedagogik - Psykologiundervisningen inom socionomutbildningen"</i> , Höskolan i Örebro, Skriftserie 1979 B:1 (3-betygsuppsats i psykologi och sociologi – bedömdes senare som en D-uppsats)	198
<i>"Att bli flygg - Om 'isomorf' socialarbetarutbildning"</i> - doktorandpaper, Göteborgs Universitet, 1987	30
<i>"Socialarbetarutbildningen - Utbildning för anpassning eller förändring? - En kritiskt granskning utifrån ett antal student-uppsatser vid sociala linjen vid Höskolan i Örebro"</i> , Arbetsrapport från PU-projektet, Höskolan i Örebro, 1989	58
<i>"Tänk om...! - Om kunskapsutveckling ur ett ett-livs- och ett fler-livs-perspektiv"</i> , doktorandpaper, Höskolan i Örebro, 1989	100
<i>"Omsorg eller rättvisa? Omsorgsetiskt och kosmologiskt perspektiv på socialt arbete och på socialarbetarutbildningen,"</i> doktorandpaper, Göteborgs Universitet, 1990	110
<i>"Socialt arbete i ett didaktiskt perspektiv - Om undervisning i socialt arbete och dess konsekvenser för det psykosociala arbetets praktik"</i> , doktorandpaper, Göteborgs Universitet, 1991	43
<i>"'Såsom i en spegel...' eller 'Studenten gör som läraren gör och inte som han säger att man ska göra'"</i> , Paper i kurs om "Annorlunda läroprocesser", Höskolan i Örebro, jan 1992	17
<i>"Socionomutbildningen i ett feministiskt perspektiv"</i> , doktorandpaper, Höskolan i Örebro, 1992	29

Kapitel i antologier

Dessutom skrev jag ett par kapitel i ett par antologier:

"Vad behöver socialarbetare kunna? – reflexioner utifrån ett köns- och lärandeperspektiv" i *Empiri, Evidens, Empati – Nordiska röster om kunskapsutveckling i socialt arbete*, NOPUS – Nordiska utbildningsprogrammet för utveckling av socialt arbete, NORD, 2005:5, sid. 136-150.

"De pedagogiska paradigmens kamp om socionomutbildningen i Örebro" i *Socionomutbildning i omvandling – 1967 till 2007*, En jubileumsskrift Örebro universitet, Proceedings in Social Work, Örebro University 1.sid. 149-181

Dags för forskning

Socionomutbildningen hade i huvudsak kvinnliga studerande. Jag hade gått en forskarkurs om *Feministisk teori* så jag beslöt att studera de kvinnliga socionomstuderandes kunskapssyn och hur de lärde sig. Jag ville hitta sätt att förbättra pedagogiken och didaktiken inom utbildningen. Jag var dock tidigt medveten om att det inte var en framkomlig väg att be studenterna tänka över hur de såg på kunskap och på sitt eget lärande, så jag behövde utveckla strategier.

Många människor saknar ord för att beskriva sina erfarenheter och upplevelser. Inspirerad av några amerikanska forskare, **Mary Belenky**, och **Blythe Clinchy** och deras forskning som de publicerat i "*Women's Ways of Knowing: The Development of Self, Voice, and Mind*" (1986) hittade jag dock strategier.

Med hjälp av pengarna från det pedagogiska priset kunde jag resa till det kvinnocollege, *Wellesley College* i Boston, där Mary Belenky och Blythe Clinchy arbetade. Det var ett aktivt kvinnoforskningscenter i USA. **Hillary Clinton** lär ha gått där. Där fick jag bland andra träffa den av de kvinnoforskare som jag beundrade mest, Mary Belenky. Vi åt en långlunch då hon gav många goda råd och jag skriver i förordet i avhandlingen att jag ångrar att jag inte följde fler av dem.

Mary Belenky hade i sina studier funnit att många kvinnor som

gick i utbildning efter utbildning, kurs efter kurs, upplevde att de ändå inte kunde någonting. De upplevde att de kunskaper de fått, inte var deras egna. Det var andras kunskaper som de inte kände sig bekväma med, men det vågade de inte prata om. Kunskaperna var inte förankrade i deras personligheter. Istället kände de sig dumma och dessutom dumförklarade av andra.

Innan jag fattade beslutet att bara forska på kvinnliga studenter intervjuade jag 27 kvinnor och 5 män, som alla gick sista, d.v.s. den sjunde terminen på socionomutbildningarna i Göteborg, Stockholm och Örebro. Samtliga intervjupersoner var mycket upptagna av sitt uppsatsskrivande. Intervjuerna skedde under mars-maj, d.v.s. under den tid på terminen som är mest krävande, arbetet med examensuppsatserna.

Jag hade beslutat mig för att bara använda intervjuerna av kvinnorna för att undvika risken att jämföra kvinnor och män, vilket kunde riskera att leda till stereotypa slutsatser. Jag överlät intervjuerna av de manliga studenterna på en D-studerande som skulle skriva sin D-uppsats, **Anna Hugelius**, med mig som handledare. Den fick rubriken *"Manliga socionomstuderandes syn på kunskap och lärande - En kvalitativ studie av femton socionomstuderande män"* (2003).

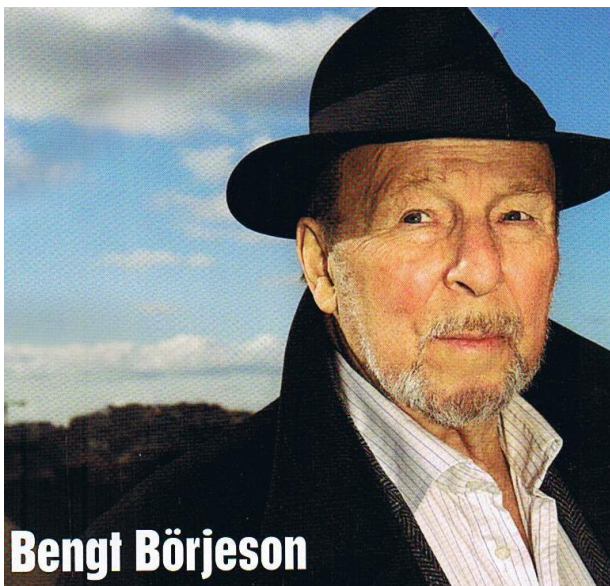
En utmaning blev att hitta en handledare som ville och hade kunskaper och tid att ta på sig handledningen av min forskning. Jag fick den bästa, professor **Bengt Börjeson**, en person jag beundrade för hans forskning och hans sociala arbete.

Bengt och jag på Örebro universitet

En mycket omskriven verksamhet vid den tiden var *Barnbyn Skå*. Psykologen och läkaren **Gustav Jonsson**, kallad *Skå-Gustav*, startade där en alternativ behandling för socialt skadade barn, som där fick bo i kollektiv samtidigt som de fick psykiatrisk behandling. Det viktiga var att dessa barn skulle mötas av kärlek och respekt. **Bengt Börjeson** började samarbeta med Skå-Gustav och tog senare över ledningen för byn. Bengt gav mig en av de finaste komplimanger jag fått i mitt liv när han sa: ”*Pia, du borde ha arbetat på Barnbyn Skå!*” Det känns fortfarande starkt när jag minns det. Att få ha honom som handledare under de år jag forskade var en yttersta ynnest. Jag var ju oftast tvungen att köra till Stockholm för att träffa honom. En gång minns jag att det var ett totalt snökaos, så jag såg knappt vägen framför mig – men jag ville komma fram och jag kom fram...

Jag minns att Bengt tyckte om att jag bar hatt, så jag gav honom den och köpte en ny när jag kom hem. Tyvärr har jag ingen bra bild på honom i den vinröda, men i hans svarta. Efter det att han fick den röda hatten hade han den jämt på sig när vi sågs... Jag tror även i övrigt för jag såg tidningsbilder på honom när han hade den röda hatten.

I Göteborg och Örebro fick jag tillgång till namnlistor på de studerande. I Örebro valde jag ungefär var sjätte kvinnlig studerande från listorna, men gjorde vissa korrigeringar med tanke på att jag ville ha så *olika* kvinnor som möjligt. Örebrostudenterna kände jag ganska väl eftersom jag haft dem i undervisning vid ett par tillfällen under utbildningen. Några kände jag bättre än andra. De kriterier jag

använde vid de tillfällen när jag "korrigerade" var t.ex. aktivt talande och reflekterande eller passiv och tystlåten under lektioner, yngre/äldre, boende i Örebro/pendlare och sambo-gifta/ensamboende. I Göteborg och Stockholm hade jag inte dessa möjligheter att välja eftersom jag inte kände dessa studenter. I Göteborg valde jag var sjunde kvinnlig student på namnlistorna.

I Stockholm hade man så många olika grupper av studenter med olika studieinriktning att jag var tvungen att resa dit och orientera mig om hur det var upplagt. Det visade sig vara omöjligt att använda namnlistor som grund för val. Jag fick istället tillåtelse att delta i föreläsningar med tre olika undervisningsgrupper. Där fick jag under fem minuter kort redogöra för mitt avhandlingsarbete och mina intentioner. Under tiden skickade jag runt en anmälningslista och bad att de som var intresserade att delta som informant kunde anmäla sig. Jag fick bara 15 anmälningar av vilka jag valde ut 10. Flera sa att de mycket gärna hade velat delta, men att uppsatsarbetet just då var alltför krävande.

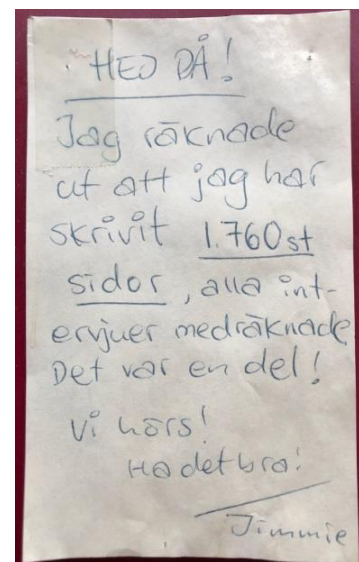
Inför intervjuerna skickade jag ut ett brev till samtliga intervju-personer där jag bad om att få samtala om deras erfarenheter och upplevelser. Jag informerade om att jag skulle komma att ringa dem och bestämma tid för samtal samt att intervjun skulle komma att ta mellan två och tre timmar. Ungefär en månad senare skickade jag ut ett nytt brev till dem jag då ännu inte hade hunnit ringa eller intervju, för att påminna om att jag var på gång.

Både i Göteborg och i Stockholm fick jag hjälp från institutionernas sida med att hitta rum för samtalen. I Göteborg använde jag de speciella studie- och arbetsrum som studenterna på universitetet har tillgång till för grupparbeten, och som kunde bokas i god tid. Där genomfördes samtliga Göteborgsintervjuer. På Stockholms universitet var det något svårare. Några intervjuer fick jag t.o.m. utföra i Stockholmskollegornas tjänsterum. En Stockholmskvinna ville att jag skulle komma till hennes bostad, vilket jag gjorde. I övrigt lyckades jag med kollegors hjälp hitta studierum på universitetet.

I Örebro genomförde jag åtta av de tio intervjuerna i mitt eget tjänsterum. Två av dem gjorde jag i kvinnornas hem i Västerås och Eskilstuna. Det blev en hel del resande, men om jag minns rätt kunde jag ibland låna Högskolan tjänstebil.

Eftersom jag har en mångårig erfarenhet av samtal i socialt och terapeutiskt arbete hade jag en hel del träning i att ställa frågor och att lyssna till svaren, både de uttalade och de svar som kunde anas "mellan raderna". Under de år som gått efter intervjuerna, då jag läst utskrifterna om och om igen, har jag i de allra flesta fall inte upplevt ytterligare behov av fördjupning av mina frågor. Vid några har jag dock märkt att jag inte fortsatt samtalet på det område som var aktuellt och har reflekterat över om det berodde på att frågan aktualiserade känsliga områden inom mig eller om jag bara var trött och tappade koncentrationen.

Så blev det dags att skriva ihop allt... Jag hade förmånen att få anlita en ung grabb som var en mycket skicklig "skrivare" och som skrev in allt på min dator som jag hade spelat in. En dag när jag kom till arbetsrummet hade han skrivit en lapp som han satt på min dator där det stod: *"Hej Pia, Jag räknade ut att jag har skrivit 1,760 st sidor, alla intervjuer medräknade. Det var en del! Vi hörs! Ha det bra! Jimmie"*.

Sen var det dags för mig att skriva. Avhandlingen blev på 415 sidor. Det konstiga är att jag inte minns någonting från tiden när jag satt och skrev. Men jag kan säga att det varit på liknande sätt när jag skrivit senare böcker – och jag gissar att det kommer att kännas nåt liknande när jag skrivit färdigt dessa memoarer. Det är som om jag hamnar i nån slags trans...

Kvinnan som skapade avhandlingens utseende hittade denna vackra bild. Hon associerade till kvinnliga slöjor... Idag tror jag inte formgivarna får vara så kreativa längre.

Disputation

Den 12 november 1999 disputerade jag som första kvinnan på *Örebro universitet*, det nya universitetet, på doktorsavhandlingen "*Kvinnors kunskapssyn och lärandestrategier – En studie av tjugosju kvinnliga socionomstuderande*".

Örebro universitet invigdes den 6 februari 1999 av statsminister **Göran Persson**. Elaka tungor viskade senare att han fick sin hedersprofessur som tack...

Före disputationen skulle man spika upp sin avhandling på en träplatta på väggen vid stora ingången. Jag hämtar ett citat om spikning från Wikipedia:

Spikning är en akademisk ritual i samband med framläggandet av en licentiat- eller doktorsavhandling. Tre veckor före disputationen skall avhandlingen offentliggöras, från denna tidpunkt skall lärosätet tillhandahålla avhandlingen så att den som önskar kan läsa den för att kunna komma med kritik under disputationen. Ett exemplar spikas då

närmast ceremoniellt upp av [respondenten](#) på en för ändamålet utsedd plats på lärosätet, oftast en anslagstavla, för allmän beskådan.

De råder delade meningar om varifrån traditionen kommer. Jag trodde att det var **Martin Luther** som startade traditionen när han år 1517 spikade upp sina teser på porten till *Slottskyrkan* i Wittenberg.

På Örebro fanns det en speciell tavla för ändamålet. Den hängde i entrén. Gissar att syftet med placeringen var att man även kan komma utifrån och läsa i avhandlingen.

På den övre bilden håller jag ett litet tal om min avhandling som förberedelse för att få spika upp den. Informationschefen **Bengt Franzen** står och håller i den och i hammaren. På den nedre bilden spikar jag upp den under överinseende av expertisen. Tryckeriet på universitetet hade förberett spikningen genom att slå hål i avhandlingen så den gick att sätta i ett snöre och hänga upp den. Långt senare fick mitt äldsta barnbarn **Molly** just den avhandlingen.

Jag hade en av mina förebilder och inspiratörer när det gällde pedagogiskt tänkande, som opponent på disputationen, docent **Lisbeth Johnsson** från Göteborgs universitets institution för socialt arbete. Den observante ser att jag hade lagt en röd duk på bordet samt satt två brinnande ljus på den. Det lär vara enormt ovanligt fick jag veta och man frågade mig varför jag gjorde så. Jag berättade att jag hade fått veta att den 12 november var *Socialarbetarnas dag* och att jag ville hedra dem genom att ha en vacker duk och tända ljus, så jag fick behålla dem.

När jag googlar idag ser jag att datumet för Socialarbetarnas dag ändras från år till år – av okänd anledning.

Jag ser också att jag valt att ha min indiska schal som jag fått i present av **Claes Asker** efter hans resor till Indien.

Idag, 25 år senare, får schalen tjäna som knävärmare när jag sitter vid datorn och skriver.

I och med disputationen fick jag titeln *filosofie doktor* och *universitetslektor* samt fast anställning – äntligen... Efter 12 år.

Jag minns nästan inget av själva disputationen. Det är bara två saker som dyker upp i minnet. Det ena är att jag ser hur min dotter **Anna** och hennes man **Adrian** kommer in genom dörren längst upp i hörsalen och de har med sig **Molly**, drygt 1 år gammal, och den relativt nyfödde **Jack** som då var ett halvår gammal och satt i barnvagn.

Det andra minnet var att en av mina kollegor i socialt arbete, **Jürgen Degner**, som satt på första bänkraden, räckte upp handen och kommenterade kort innehållet i avhandlingen. Jag hade ju skrivit om kvinnors olika sätt att lära sig, så han menade att han hädanefter skulle vara medveten om detta när han arbetade med sina studenter. Jag

tyckte det var en härlig och bekräftande kommentar. Undrar om han praktiserade det?

Direkt efter disputationen hade vi en efterfest i institutionens personalrum.

Jag har rotat i gamla album för att hitta bilder och sen har jag fotograferat dem med mobilen så jag ber om överseende för den bristfälliga kvaliteten. Jag valde den här efterfestbilden på grund av mannen som står bredvid mig. Han heter **Tor Hammargren** och var en mycket viktig kollega för mig. Han och jag var de som fick pedagogiskt pris tillsammans år 2001. Jag var den första kvinnan som fick pedagogiskt pris på Högskolan/Universitetet i Örebro. Det var år 1992. Om jag minns rätt så fick jag 20,000 kronor också.

Jag återkommer till mitt pedagogiska intresse i nästa kapitel.

Det blev också en artikel i *Nerikes Allehanda* som min äldsta dotterdotter **Molly** visar upp på bilden nedan. Den har hängt på olika väggar som jag flyttat mellan sen dess. I skrivande stund är hon 27 år och jurist och sambo med **Tom** som också är jurist...

Promovering

Den 5 februari 2000, d.v.s. cirka 2 ½ månad senare var det dags för *promovering*. Det är en akademisk ceremoni som bekräftar att man nu är befordrad till *filosofie doktor*. Då kan man välja en *doktorshatt* om man vill, men det ville jag inte ha. Jag ville däremot ha en *lagerkrans*. Promoveringen genomfördes på *Konserthuset* i Örebro. Samtidigt installerades ett antal professorer. Det var en fantastisk högtid.

På den är bilden får jag kransen.

Den har sen dess fått hänga på nån vägg där jag bott.

*”Alla förändringar är tuffa i början,
mycket stökiga i mitten och
absolut underbara i slutet.”*

Robin Sharma

"Fortsätt att göra med din penna
vad män i andra tider har gjort med sina svärd."
Thomas Jefferson

9

Undervisning

Jag kan inte minnas att det blev någon skillnad på arbetsuppgifter efter titelförändringen. Däremot en liten löneökning. Jag fortsatte föreläsa, leda och handleda studiegrupper, genomföra seminarier, handleda examensuppsatser och examinera studenterna, d.v.s. jag fick fortsätta genomföra de uppgifter jag älskade att göra.

Jag minns förresten att en vän och kollega ”skällde” lite på mig för att jag hade ”sagt allt” i min doktorsavhandling. Hon tyckte att jag borde ha delat upp mitt arbete och använt hälften till att bli *docent*. Men jag hade inget som helst intresse av att vara vare sig docent eller professor, vilket var målet för ett par av mina forskarkollegor. Docenter hade arbetsuppgifter som jag inte var intresserad av.

Apropå titelförändringen, d.v.s. att jag blev *filosofie doktor, fil.dr.* innebär ju formellt att jag kan få kalla mig *doktor Pia Hellertz...* 😊 Jag har bekanta som gör det. Det skulle kännas konstigt, så jag gör det aldrig, däremot skriver jag in *fil.dr.* på visitkort, i signaturen på mejlen och på andra ställen där jag formellt presenterar mig. Där räknar jag upp de titlar jag skaffat mig behörighet att använda: *Fil.dr., f.d. universitetslektor, socionom, psykoterapeut, mental tränare, författare och fri skribent*. Man lär få kalla sig författare om man skrivit TVÅ böcker. Jag har skrivit sju egna böcker samt deltagit i andras böcker. Just nu skriver jag ju på min åttonde bok, fast jag känner motstånd mot att kalla dessa memoarer för en bok. Fri skribent kunde jag kalla mig sen jag började få publicera mina artiklar i exempelvis *DSM, Nya Tider* m.m., vilket jag berättar lite mer om i nästa kapitel.

Programansvarig

Det blev dock en skillnad i arbetssituationen efter en tid... När jag började arbeta på programmet hade ämnet en *programansvarig*, som skulle arbeta med att utveckla pedagogiken och programmets uppläggningsmed mycket mera. Den programansvarige när jag började hette **Stefan Wahlberg**. Jag kände att jag gärna ville ha den uppgiften så småningom. Jag minns inte längre varför Stefan slutade efter några år, men då fick jag min chans. Han kanske gick i pension.

Efter en diskussion på ämnesgruppens planeringsdagar på *Åkerby kursgård* den 20–21 november 2002 togs ett beslut att en omröstning skulle genomföras gällande uppdraget som programansvarig för socionomprogrammet. Prefekt då var **Kerstin Hollertz**. Det fanns två kandidater: **Christian Kullberg** och jag. Samtliga personer i ämnesgruppen i socialt arbete ombads rösta, lärare, doktorander och TA-personal (teknisk-administrativ personal). Det var totalt 29 personer. Av dessa 29 personer röstade 22 personer (76%), sju avstod av någon okänd anledning. Resultatet blev enligt en gammal anteckning från den 3 december 2002:

Pia Hellertz	13 röster
Christian Kullberg	7 röster
”Båda är lämpliga, var och en på sitt sätt”	1 röst
Blankt	1 röst

Jag hade glömt att jag fick uppgiften genom omröstning och även att jag vann med så stor majoritet. Från 1 januari 2003 blev jag programansvarig och från 1 juli 2003 blev **Pia Aronsson** studierektor och tog därmed över dessa arbetsuppgifter från **Gunnel Drugge** som hade haft båda funktionerna under flera år och som gick i pension. Från och med nu blev vi ”**Piorna**”.

Jag hittade dokumentet om omröstningen nu när jag sökte i mina arkiv. Jag hittade också mitt tacktal som jag gärna vill förmedla eftersom det säger lite om min grundinställning till verksamheten:

”Jag vill tacka för förtroendet att ni vill se mig som programansvarig. Om det nu blir så när alla har sagt sitt...

Jag är glad att stödet är så pass stort i ämnesgruppen eftersom jag vet att jag upplevs som kontroversiell av många. Jag är dock medveten om att jag inte har generellt stöd av en tredjedel av de röstande. Och

dessutom har lika många, sju personer, inte alls sagt sin mening. Jag är en av dem. Det är svårt att veta hur man ska tolka dessa enkla siffror. Jag väljer att tolka det så att jag vill försöka förhålla mig ödmjukt i de frågor som blir aktuella för insatser i min roll som programansvarig. Det är viktigt att förankra och diskutera de tankar och idéer som kommer fram på ett öppet och demokratiskt sätt.

Min första punkt blir att diskutera med er *vilka frågor som blir viktiga* för mig som programansvarig att ta itu med, vilka som ska *prioriteras* och vilka *handlingsalternativ* som får störst stöd i ämnesgruppen och av övriga involverade ämnen. Det blir min uppgift att initiera dessa punkter och initiera diskussioner.

Jag har ju i exakt 25 års tid engagerat mig i socionomprogrammets utseende, pedagogik och innehåll. Det har varit den största frågan för mig under alla år, både som student, som verksam socialarbetare och som lärare och forskare i ämnesgruppen.

Socionomprogrammet är en *AKADEMISK PROFESSIONSUTBILDNING*, vilket betyder att både den akademiska och den teoretiska utbildningen är av största vikt. Men de professionsförberedande delarna i utbildningen är av lika stor vikt. Detta är underlaget för mitt sätt att tänka omkring förbättring och utveckling av utbildningen.

Vi har ju numera konkret *stöd* i vårt utvecklingsarbete av *Högskoleverkets* bedömargrupper. Det gäller att få gehör och stöd uppåt i universitetets hierarki för de förändringar och det utvecklingsarbete som är på gång. Jag tycker vi har kommit långt, men det finns fortfarande en hel del att göra. ”Om bra kan bli bättre är bra inte bra nog”.

Nu gäller det för mig i första hand att avsluta det *mest krävande och arbetsintensiva året* jag haft under mina 16 år som heltidslärare här. Att vara distanslärare och ansvarig för samordning och mentorskap på distansprogrammen ställer helt andra och nya krav än att vara lärare och kursansvarig för campusprogrammen. Det har jag ju varit i många år. Jag är ganska sliten och trött nu. Det är svårt att få överordnade att förstå hur arbetsintensivt distansarbetet är. Men det är de roligaste arbetsupp-gifterna jag har gjort under åren. Det har hjälpt mig att orka. Jag trivs med utveckling och förändring - till det bättre. Och jag vill att det jag gör ska ha så hög kvalitet som jag klarar av och har begåvning nog att genomföra. Jag vill ligga på dödsbädden en dag och vara nöjd med mina insatser i livet ☺.

Jag hoppas att vi får ett gott samarbete under den tid jag är programansvarig.

Tack än en gång för ert stöd! (2002-12-03)

Som jag minns det så fungerade allt som jag hade drömt om och hoppats. Jag undrar hur mina kollegor minns det...?

Pedagogiskt intresserad

Som jag antytt i tidigare kapitel så är ett av mina största intressen *pedagogik*, d.v.s. olika aktiviteter som inspirerar till och utgör stöd för lärande. Ett annat begrepp är *didaktik*, vilket handlar om mera konkreta metoder för *hur* och *var* och *när* lärande kan stimuleras. Det mesta jag skrev under dessa år handlade om undervisning, om pedagogik och didaktik med fokus på socionomutbildningen. Våra studenter skulle ut och möta människor i svåra livssituationer och då ha metoder och förhållningssätt för att bemöta och hjälpa dem. Då räcker det inte att läsa en bok, inte ens att lära sig den utantill. Det krävdes enormt mycket mer.

I mitt föregående kapitel där jag berättar om min disputation med mera så nämner jag min kollega **Tor Hammargren**, som var lektor i *statsvetenskap*. Han var också mycket intresserad av pedagogiska frågor och efter det att vi tillsammans fick pedagogiska priset år 1992 så kom jag på idén att starta s.k. "*Pedagogiska pubar*" och Tor hängde på idén.

Mitt pedagogiska pris. Det hänger på en vägg sen många år.

Pedagogiska Pubar

Eftersom Tor och jag fått de pedagogiska priserna fick vi bli medlemmar i *Levande pedagogers sällskap*, som utgjordes av akademiska lärare som fått pedagogiska priser vid svenska lärosäten. Sällskapet hade startats av en pedagogiskt engagerad person på Högskoleverkets *Råd för Högskoleutbildning*, **Hans Jalling**.

Jag fick som nämnts idén att starta *Pedagogiska Pubar*, vilket vi gjorde år 1993. Genom Rådet och Sällskapet hade vi ekonomiska möjligheter att bjuda in pedagogiskt intresserade personer från andra lärosäten att hålla föredrag eller seminarier på den Pedagogiska Puben. Rådet betalade deras resor. Jag fick en liten summa från Rådet /Sällskapet för att täcka utlägg. Alla föreläsare ställde upp gratis men jag kunde ersätta deras resor och utlägg.

Vi fick hjälp av högskolerestaurangen som bistod oss med öl och vin och kaffe och te och nåt gott tilltugg som gästerna fick betala en liten summa för och jag betalade restaurangen. Jag fick också stor hjälp av en annan kollega, **Ann-Cathrin Åquist**, kulturgeograf. Det roliga var att hon blev så intresserad av pedagogiska frågor så hon började inspirera rektor med flera om vikten av att Högskolan började agera mer aktivt för högskolepedagogiska frågor. Hon lyckades inspirera ledningen till att starta en central pedagogisk enhet som sen dess har utvecklats mycket och nu heter *Högskolepedagogiskt Centrum*. Genom att **Anna**, min dotter, undervisar och är aktiv i pedagogiska frågor på universitetet i skrivande stund så har jag fått lite rapporter. När jag läser den officiella texten på universitetets hemsida kan jag dock känna att jag är glad att jag fick vara med innan verksamheten institutionaliserades.

Vi höll igång de pedagogiska pubarna några gånger per termin under totalt sex år, 1993 till 1998. Jag minns inte längre varför vi slutade, men eftersom jag skulle disputera 1999 kan det hända att annat viktigt kom i vägen.

En upplevelse som etsat sig fast hos mig var när vi hade en föredragshållare från *SLU, Sveriges Lantbruksuniversitet*. Han hade forskat om föreläsningarnas pedagogiska effekter. Han berättade hur väldigt liten effekt på lärandet som föreläsningar hade. Snett bakom mig satt en känd professor i sociologi. Jag hörde hur han sa högt till sig själv ungefär: ”Menar han att jag har undervisat fel i alla år?”

Det var enormt starkt att höra. Efteråt berättade jag det för en kollega som varit student för professorn. Han berättade att professorn bara stod och läste högt ur sina anteckningar när han föreläste. Jag har däremot inte fått veta om professorns nya insikt förändrade hans undervisningsmetoder. Begreppet ”föreläsning” kommer ju från att ”läsa före”, vilket man gjorde på medeltiden när det inte fanns böcker. Föreläsaren läste högt ur sina manuskript. Sen fick studenterna anteckna det föreläsaren förmedlade.

Socionomutbildning på distans

Jag har tidigare berättat om mitt samarbete med **Lars-Eric Uneståhl** och hans distansutbildningar i Mental träning som jag fick vara med och arbeta med, bland annat genom att vara examinator. Jag minns att jag ibland tänkte på att det skulle vara roligt att få bedriva Socionomprogrammet på distans.

Martinus, min danske vishetslärare, har skrivit att ”*önsknings skapar öde*” och det är ju ett uttalande som ligger i linje med Lars-Erics Mentala träning, där man i avslappnat tillstånd får träna sig att se och konkretisera ”målbilder”, d.v.s. se det man vill uppnå för sitt ”inre öga”. Idrottspersoner kunde ju ganska lätt visualisera sina målbilder. Lite mer utmanande var det ju för oss andra. Jag minns att jag försökte visualisera min doktorsavhandling och en del andra önsknings. Jag vill berätta om ett litet sidospår med anledning av detta...

Vikten av målbilder

Jag har ju större delen av mitt liv varit s.k. överviktig, d.v.s. ”mullig”, och har periodvis kämpat med olika metoder och dieter för att gå ner i vikt. Jag minns att jag ofta gick ner i vikt när jag var förälskad, eller ”nykär”. Men också när jag provade den makrobiotiska dieten. Då gick jag ner sex kilo på tre månader, minns jag. Naturligtvis gick jag ner i vikt de perioder jag dansade mycket.

En gång frågade jag Lars-Eric varför jag hade så svårt att använda Mental träning för att gå ner i vikt. Hans teori var att jag inte kunde hitta en nog attraktiv målbild. Jag kände att han verkligen ”slog huvudet på spiken”. De kvinnor jag kände värme för och tyckte var vackra och ”mysiga” var ”mulliga” kvinnor. Min mamma var ganska ordentligt överviktig när vi var barn.

Jag kan nämna som parentes att mamma födde ett barn året innan

jag föddes, men barnet dog i födelsen. Min pappa hade då enligt uppgift av kusin **Bertil** sagt: ”*Och du din feta kossa som inte ens kan föda levande barn*”. Jag har alltid förundrats över att hon sen födde ytterligare tre barn som överlevde. Hur kan man stanna kvar hos en man som säger nåt sånt? Jag har en svag känsla av att jag nämnt detta tidigare.

Mamma med oss tre, jag, Janne och Jörgen

När det gäller ”kändisar” så tycker jag att mulliga kvinnor ofta är vackrare, mysigare, gladare än de slanka. Så Lars-Eric hade rätt den gången också. Sen dess har jag låtit mig vara som jag är...

När jag arbetade på universitetet var det ju mycket ”spring” i korridorer och över huvud taget mycket fysisk aktivitet. Jag cyklade mellan hemmet och universitet oavsett var jag bodde i Örebro. Jag minns att jag kunde väga omkring 68-70 kg då. Nu, som snart 83-åring, väger jag omkring 85 kg 😊. Slut på sidospåret...

Bakgrunden till distansutbildning

Någon gång under år 1994 skrev jag den första visionsbeskrivningen om ett Socionomprogram på distans. Målgruppen då var obehöriga socialarbetare men också arbetslösa, som ”*p.g.a. familjesituation eller arbetssituation inte vill eller kan ta ledigt för att studera på heltid på*

studieort” som jag formulerade det. Dessa diskussioner ledde till att ämnesgruppen för socialt arbete beslöt att söka medel för en studieresa till *Diakonhjemmets socialhøgskole* och *Norges kommunal- og socialhøgskole* i Oslo (Ansökan 1 mars 1994). Vi fick pengar och fem av oss reste till Oslo den 3-4 april 1995. Det blev en mycket lärorik resa. Den gav inblickar i det enorma förberedelsearbete det innebär att utveckla distansutbildning. Vi fick också mängder med material med oss hem.

Under år 1995 gjorde jag en studieresa bl.a. till Aberdeen i Skottland, där man sedan många år gett socialarbetarutbildningen på distans. Resan betalades med resestipendium från *Levande pedagogers sällskap*. ”*The School of Applied Social Studies*” vid *The Robert Gordon University* var intresserade av att samarbeta med oss om en internationell distansutbildning i socialt arbete.

Denna resa blev extra givande eftersom min dotter **Anna** då studerade i Edinburgh och dessutom hade träffat **Adrian** som hon senare gifte sig med – mer om detta nedan.

Vi söker utvecklingsmedel

Den 24 juli 1995 skrev vi en ansökan till *Institutionen för samhällsvetenskap* där vi sökte medel för att utveckla en socionomutbildning på distans. Vi fick varken informellt svar eller formellt beslut.

I april 1996 tog *The Robert Gordon University* och *The School of Applied Social Studies* ny kontakt. De önskade återuppta kontakterna med oss angående socionomprogram på distans. Vi hade sedan några år sänt studenter till Aberdeen, vilka läste teorikurser i socialt arbete där eller gjorde sin praktik, så samarbetet var väl utvecklat. En kollega i socialt arbete, **Odd Lindberg**, hade dessa kontakter.

Till bakgrundshistorien hör också att jag under hösten 1996 fick möjlighet att bedriva ”distanskurs” med två studerande på termin 7 på socionomutbildningen, vilka av olika skäl inte kunde befinna sig i Örebro. Ämnesgruppen godkände ett försök. Den ena studenten slutförde sin termin med glans, medan den andra gav upp av privata skäl.

I oktober 1997 sände jag in en ansökan till *Grundutbildningsrådet*. Då hade planerna på en ”*Internationell problembaserad distansutbildning i socialt arbete*” fått konkretare former. Vi ville samarbeta med Aberdeen och Oslo. Vi hade muntligt stöd från

dåvarande rektor **Ingemar Lind** och från dåvarande institutionsledningen, **Bernt Johansson**, som undertecknat ansökan. Vi hade dessutom förankrat tankarna hos *Studentkåren*, sociala sektionen, och de var positiva till planerna. Men vi fick inga pengar.

I februari 1998 beslöt ämnesgruppen att inventera behovet av socionomutbildning på distans och vi sände ut en förfrågan till tjugo kommuner i Dalarna, Värmland och Västmanland, både till socialförvaltningarna och arbetsförmedlingarna (*Kunskapslyftet*). Det blev ca fyrtio förfrågningar enligt mina anteckningar. Vi fick ett enormt gensvar. Under några veckor framöver ringde massor av människor från dessa målgrupper, men även enskilda personer. Det fanns t.o.m. några som anmälde sig till utbildningen. Vi upplevde att vi startat en lavin. Intresset var enormt.

Den 8 juni 1998 skickade vi en förnyad ansökan till *Grundutbildningsrådet*. Vi ansökte om utvecklingspengar, men vi fick inga denna gång heller. Men skam den som ger sig...

Den 5 oktober 1998 sände vi en ny ansökan, denna gång till dåvarande *Högskolan i Örebro*, som ännu inte blivit universitet. Det gällde en *"Problembaserad socionomutbildning med internationell inriktning på distans"*. Denna gång ville vi dessutom *"utveckla IT-baserade interaktiva laborationer inom socionomutbildningen vid Högskolan i Örebro"*, vilket vi också begärde utvecklingsmedel till. Vi fick inte något svar denna gång heller, varken formellt eller informellt.

Mitt senaste arbetsrum på universitetet

I januari år 2000 var det dags igen. Denna gång sände vi ansökan till *Fakultetskansliet* efter uppmaning och uppgift om att det nu fanns medel för utvecklingsarbete. Något formellt svar fick vi inte, men däremot informell information om att vi hade ”för lite teknik” i ansökan. Vi hade inte redovisat hur vi ville distribuera kursen. Därför sände vi in en ny och utvecklad ansökan där vi utvecklat redovisningen av den tekniska distributionen ganska detaljerat samt dessutom en diskussion omkring det pedagogiska utvecklingsarbete en distansutbildning skulle innebära. Fortfarande fick vi inte någon reaktion från Fakultetskansliet, varken formell eller informell. Den 1 november 2000 sände vi en ny förfrågan till Fakultetskansliet beträffande ansökningarna och begärde svar.

Att jag minns allt detta beror på att jag sparat dokument i min dator. Jag är så innerligt tacksam för de suveräna sökfunktioner som är inbyggda i programmen... Jag hade varit hjälplös utan dem.

Ett studiecenter knuffade igång oss...

Under sensvåren 2000 fick vi en förfrågan från studiecentret *Siljansutbildarna* i Mora om vi kunde tänka oss att genomföra en socionomutbildning på distans. Flera orter i Dalarna hade problem med att få utbildade socionomer till sina tjänster som socialsekreterare med mera. De var villiga att bidra med utvecklingsmedel. Mora, Malungs och Rättviks kommuner samt Hudiksvalls kommun, *Lansanutbildningar*, bidrog gemensamt med medel för detta mot att studerande från dessa kommuner kunde beredas plats. Efter diskussioner och besök i Mora beslöt sig ämnesgruppen för att genomföra grundkursen *Socialt arbete*, 0-20 poäng, som distanskurs. Vi klargjorde dock att med den summa vi erhöll kunde vi bara utveckla grundkursen, *Socialt arbete*, 0-20 poäng. Universitetet fick 120,000:- av vilka 40,000:- gick till universitetsgemensamma kostnader. Resterande räckte till drygt två månaders arbete.

Siljansutbildarna gick ut och erbjöd kursen i sin katalog och Lansanutbildningar i Hudiksvall hade en liten annons i en lokal tidning. Sammanlagt sökte cirka 140 personer. Av dessa valdes de sökande ut som bodde inom ovan nämnda kommuner, d.v.s. Mora, Malung, Rättvik och Hudiksvall med nära omnejd. Ansökningarna registrerades via universitetets antagningsenhet och antagnings-

processen följde universitetets ansökningsrutiner och regler med t.ex. kvotgrupper o.s.v.

Socionomutbildningar på distans

Gunnel Drugge kände till mitt distansarbete med Lars-Erics kurser och frågade om jag var villig att genomföra hela socionomprogrammet på distans. Wow... Det var ingen tvekan så jag sa självklart JA.

Det innebar att jag från och med höstterminen 2000, d.v.s. ett år efter min disputation i november 1999 fick starta och genomföra Socionomprogrammet i Örebro på distans. När jag nu reflekterar över dessa "sammanträffanden" så känns det som om jag hade mycket Goda Krafter med mig... Jag fortsatte också att ha undervisning på campusprogrammet.

Sju förutsättningar för framgångsrika distansstudier

Jag vill berätta om en viktig inspirationskälla när jag reflekterade över vad som kunde göra distansstudier framgångsrika. Jag var inspirerad av **John A Bååth** "Handbok för distansutbildare" (2001) förutom det samarbete jag hade haft några år med **Lars-Eric Uneståhl** och hans distanskurser, där jag var både examinator och tidvis även i viss mån administratör. **Bååth** menade att distansstuderande lär sig bäst och löper minst risk att bli dropouts:

1. Om de har möjlighet att verkligen förstå innehållet.
2. Om de på egen hand får göra åtminstone vissa upptäckter - eller snarare återupptäckter - inom kunskapsområdet.
3. Om innehållet motsvarar deras behov, deras tidigare erfarenheter och deras förkunskaper.
4. Om de får möjlighet att tillämpa sina kunskaper och färdigheter i praktiken.
5. Om de känner sig trygga - i säkra händer - i studiesituationen.
6. Om de får uppleva tillfredsställelse och framgång i sina studier.
7. Om de får uppleva mänsklig kontakt och förståelse i studiesituationen.

Det första Socionomprogrammet på distans, som startade höstterminen 2000 på Örebro universitet, kom att gå mot fem ortsbundna basgrupper på fem lärcentra i Dalarna och Hälsingland

med totalt cirka 30 studerande, Avesta, Borlänge, Leksand, Orsa och Motala.

Tanken bakom att använda *ortsbundna basgrupper* var att socionomprogrammet är en *akademisk professionsutbildning* där den avgörande pedagogiska grunden är de gemensamma diskussionerna, projektarbetena, reflektionerna och samtalen i sammanhållna studiegrupper. De studerande skulle inte bara lära sig teorier och vetenskaplig kunskap, de måste också få rika möjligheter att *reflektera, diskutera, testa och tillämpa* sina kunskaper i konkreta och relevanta sammanhang tillsammans med studiekamrater som är engagerade i samma projekt och studier. Det är inte möjligt, enligt min övertygelse, att ge en akademisk professionsutbildning av den typ som socionomprogrammet är, mot enskilda studerande som sitter vid sina individuella datorer, och hoppas att kvaliteten ska bibehållas.

Dessa studerande ska i sin yrkesutövning möta människor i de svåraste livssituationer man kan möta i arbetslivet, människor, barn och vuxna, familjer och grupper, som är utsatta, kränkta, utstötta; människor i kris, människor i yttersta utsatthet, vars livssituation måste utredas empatiskt och professionellt och där insatser måste baseras på professionella, teoretiskt och vetenskapligt kvalificerade, bedömningar och slutsatser. Den pedagogiska utmaningen är mycket stor och vi arbetade hårt för att utveckla och förbättra socionomprogrammet, ett arbete som även måste gälla distansprogrammen.

De studenter som deltog i distansprogrammen var ju män och kvinnor som hade familjer och arbete på hemorten och som inte skulle ha kunnat studera vid ett lärosäte långt hemifrån.

Jag reste då och då runt och träffade grupperna på de lärcentra de satt på. Dessa lärcentra var oftast fantastiskt trevliga och väl utrustade för distansstudierna. Men oftast satt jag i *Distansstudion* på universitetet med en stor skärm framför mig där jag såg grupperna på deras olika lärcentra.

Jag kunde då hålla föreläsningar för alla samtidigt och även genomföra seminarier med en grupp i taget. Framförallt reste jag ut till de olika lärcentra när det var dags för examinationer och slutseminarier, bland annat de seminarier där de presenterade sina examensuppsatser

En liten parentes... När den s.k. Covid-krisen kom och universitets lärare var tvungna att genomföra distansstudier hemifrån, så fick min dotter Anna användning för skärmen...

När skärmen var uppslagen i hennes kök var det en signal till familjen att hon arbetade.

Jag fick också möjlighet att genomföra två distansprogram mot *Högskolan i Gävle* och mot *Högskolan på Gotland* som var förlagd till Visby, med 30 studerande på båda ställena. Högskolorna hade tekniska möjligheter att ha alla studenter på plats vid föreläsningar. Jag reste även till Gävle och Visby vid behov.

Jag måste naturligtvis betona att jag inte gjort allt själv. Socionomutbildningen i Örebro omfattade då 140 poäng som

genomfördes på 3 1/2 år, d.v.s. sju terminer, med följande innehåll:

- Termin 1 Socialt arbete, A, 01-20 poäng
- Termin 2 Samhällsstrukturer ("makroterminen"), fyra 5-poängskurser
- Termin 3 Rättsvetenskap, 10 poäng, samt Fältförlagda studier, 10 p
- Termin 4 Socialpsykologi, 7 poäng, samt Psykologi, 13 poäng
- Termin 5 Socialt arbete B, 21-40 poäng inkl. 5-poängsuppsats
- Termin 6 Handledd studiepraktik, 20 poäng
- Termin 7 Socialt arbete C, 41-60 poäng inkl. 10-poängsuppsats

Det innebar att det "bara" var terminerna 1, 5 och 7 som jag var involverad i som undervisande och examinerande lärare samt att jag hade ansvaret för de fältförlagda studierna på termin 3 och den handledda praktiken på termin 6.

Lärare i juridik, sociologi, psykologi med mera genomförde sina respektive kurser, samma kurser som de genomförde på hemmaplan, men nu med hjälp av distanstekniken. Det var roligt och inspirerande att få visa dem hur man gjorde och kunde göra, hur man kunde använda tekniken med mera. Även de åkte ut till lärcentra och högskolorna vid behov och genomförde föreläsningar, seminarier och examinationer.

Även på distansutbildningen använde vi rikligt med *projektarbeten*, vilket innebär att de studerande fick gå ut på fältet, ut i samhället, och undersöka och söka kunskaper i anslutning till aktuella problemställningar och frågor, vanligtvis kopplade till kurslitteraturen. I de ortsbundna basgrupperna hade de studerande under åren handledning av undervisande lärare på universitetet. Studenterna undersökte olika sociala problem och arbetsätt på den egna hemorten.

Anonymiserade ärenden, "fall", användes mycket ofta för att ge tillämpningsmöjligheter och för att levandegöra och relevansgöra de teoretiska och vetenskapliga kunskaper som litteraturen förmedlade. Resultaten av studierna redovisades och diskuterades på videokonferenser men också i skrift, texter som skickades till examinerande lärare som läste och gav feedback.

I det första programmet fick de studerande mycket få *föreläsningar*, både av praktiska skäl och på grund av att vi tidsmässigt inte hann skapa någon form för föreläsningmöjligheter. Dessutom visade en ganska entydig forskning att föreläsningar tenderade att passivisera

de studerandes eget tänkande och aktiva kunskapssökande.

Föreläsningar är bättre än andra metoder för vissa studenter när det gäller att stimulera och skapa nyfikenhet, detta under förutsättning att föreläsaren verkligen har förmåga att vara intressant, entusiasmerande och nyfikenhetsskapande. Det är svårt att vara entusiasmerande på en inspelad föreläsning utan kontakt med de studerande. I övrigt är andra pedagogiska metoder bättre än eller lika bra som föreläsningar när det gäller exempelvis informationsförmedling. *Litteraturstudier, projektarbeten, studiebesök, samtal* och *intervjuer* är minst lika bra som föreläsningar och oftast även bättre ur förmedlingssynpunkt. Diskussioner i studiegrupper är en omvittnat utmärkt studieform för att stimulerande nyfikenheten och lärandet.

Eftersom distansprogrammets pedagogiska grundtanke var att stimulera de studerandes *aktiva kunskapssökande* bedömdes föreläsningar inledningsvis inte vara en viktig metod. Eftersom dessa kom att efterfrågas allt starkare under utbildningens gång från de studerandes sida, kom enskilda lärare under senare terminer att ”streama”, d.v.s. spela in föreläsningar på universitetets *MediaCenter* och skickade ut dem på CD-skivor till grupperna på Lärcentra. Detta fungerade mycket bra. I andra kurser hade föreläsningar som gavs på campusprogrammet spelats in på video, kopierats samt lånats ut till studiegrupperna på Lärcentra. Administrationen av detta var omfattande, ganska dyr och tidskrävande, i synnerhet som det under det första programmet inte fanns en institutionssekreterare som kunde hjälpa till med detta. Det hamnade på ansvariga lärare och i stor utsträckning på mig som programansvarig.

De två distansprogram som startade höstterminen 2002 gick parallellt med campusprogrammet, så vi hade större möjlighet att sända campusprogrammets föreläsningar som videokonferenser i realtid via flerpartsuppkopplingar både till Lärcentra och till Högskolan på Gotland, vilket visade sig vara en mycket komplicerad och dyr historia. Komplicerad eftersom tekniken inte alltid fungerade tillfredsställande till de studerandes förtret.

Jag skapade ”*Skrivbordet*” tillsammans med handledare på *Siljansutbildarna* i Mora vid ett par dagars besök där, det ”Skrivbord” som sen kom att utgöra grundstommen för de kommande årens distansstudier och även en förebild för de senare programmen.

Jag hade som nämnts kurs- och undervisningsansvar för kurserna

i socialt arbete. Arbetet underlättades till viss del eftersom jag samtidigt var kursansvarig för campusprogrammets kurser. Det innebar konkret att jag utvecklade distanskurserna utifrån campusprogrammets kursplaner, litteratur och i viss mån upplägning.

Under dessa veckor hade jag mycket omfattande kontakt med de studerande. Cirka 4-5 timmar om dagen gick åt till detta arbete. Jag hade i början utvecklat alltför krävande och omfattande examinationer och studieuppgifter och både de studerande och jag hade ett alltför omfattande arbete, något jag lärde av till de kommande programmen. Den lärdom jag fått av detta är att första gången distanskurser ges måste resurser avsättas för att experimentera, lära av andras erfarenheter och pröva nya idéer, samt att det måste finnas en administrativ resurs.

Studiehandledningar

En viktig del av skapandet av distanskurser var att utveckla och skriva *Studiehandledning*. Att skriva en studiehandledning innebär ”att undervisa före”, enligt en av distanspedagogikens fäder, **Hans Bååth**. Det gällde att tänka ut hela kursen in i minsta detalj och skriva ner instruktioner så att de studerande förstod dem, enkelt och entydigt.

Min intention vid planerandet och skrivandet var att *allt* de studerande behövde veta för att genomföra kursen skulle finnas i text. Detta lyckades över förväntan. Jag hade mycket få kontakter med studerande som undrade vad de skulle göra. I basgrupperna lyckades man med hjälp av studiehandledningen reda ut frågorna.

Att utveckla en heltäckande studiehandledning krävde enormt mycket tid, vare sig den skulle läggas på webben eller tryckas som pappersinformation. Feministiska forskare hade dessutom visat att en pappersvariant av studiehandledningen är mycket positiv för kvinnliga studerande i inledningsskedet, tills man vant sig vid att hitta information på datorn. Ofta berodde det också på att kvinnan i familjen oftast var den som var den sista som kom fram till datorn, sedan ungdomarna och ”mannen i huset” är färdiga med den. Det förenklade studierna för henne att ha tillgång till en pappersversion.

I både det första och de senare programmen gjorde jag pappershandledningar för den första terminen, men lade därefter endast ut dem på ”skrivbordet”, vilket fungerade utmärkt. Pappersvarianten blev dock mycket uppskattad.

Utarbetandet av studiehandledning tog väldigt mycket tid. Den första handledningen tog drygt två sommarveckor heltid samt korrigeringar och förbättringar under ytterligare ett antal timmar. Det blev inte mycket semester den sommaren. Gissningsvis tog detta arbete omkring 100 timmar enligt anteckningar jag sparat. Det kan jämföras med att skriva en rapport eller ett omfattande PM. Alla fakta, schematider, namn och detaljer måste kontrolleras om och om igen eftersom faktafel skapar onödiga problem och dessa tar ännu mer tid att lösa.

Omarbetningen inför det andra programmet tog drygt hälften av tiden enligt mina anteckningar. Det är svårt att beräkna arbetstiden eftersom det inte skedde kontinuerligt under dagar i sträck utan fick skötas samtidigt som andra planeringsuppgifter genomfördes. Det kan dock konstateras att det administrativa arbetet omkring distansprogrammet tog mer tid än jag anade, men min motivation var mycket stark.

Vårterminen år 2004 tog det första programmet sin examen. Jag reste då till den aktuella orten och genomförde en traditionell avslutningsceremoni med tal med mera. Jag fick senare mycket uppskattning för att jag hjälpte dessa kommuner att få utbildade socionomer, något som tidigare hade varit ett stort problem.

Under det första programmets första år hade jag ingen hjälp av sekreterare utan fick sköta alla administrativa uppgifter själv, vilket var oerhört krävande och tidsödande men också lärorikt. Senare fick en institutionssekreterare ansvaret för sekreteraruppgifter både på det första och de två senare distansprogrammen, även om det naturligtvis fortsatte att vara min uppgift att planera och ge direktiv. Sekreterarstödet blev avsevärt tidsbesparande och absolut nödvändigt.

Jag hade lovat studierektor att jag inte skulle gå i pension förrän sista distansprogrammet hade tagit examen, vilket skedde år 2008. Då var jag 67 år.

Timlärare igen...

Men inför terminsstarten hösten 2008 ringde den nye programansvarige **Munir Dag** och frågade om jag kunde tänka mig att ta en ”klass”. Rektor hade under året beslutat att öka antalet studieplatser på socionomprogrammet och nu stod ämnesgruppen utan lärare till den nya gruppen. Ja, vad tror ni? Naturligtvis tackade jag JA...

Uppdraget innebar att jag också handledde C-uppsatser, höll seminarier med mera. Kort kan jag säga att jag definitivt gick i pension när jag skulle fylla 74 år, år 2014.

Jag fortsatte dock examinera kursdeltagarna i distanskurserna i Mental träning tills jag år 2021 skulle fylla 80 år, men då fick jag en ersättare och fick verkligen bli pensionär. Sen dess har jag i princip legat på sängen och läst böcker och suttit vid datorn och skrivit artiklar, som jag publicerar på min *Boksida* på *Hemsidan*. Mer om detta i nästa kapitel.

Facebook

Men på sätt och vis fortsätter jag ”undervisa” på distans. Jag har en sida på *Facebook* sen några år, där jag lägger ut information, artiklar, nyheter med mera som jag tycker är viktiga att förmedla, förutom länkar till mina egna artiklar som jag publicerar på min *Boksida*. Där ligger drygt 300 artiklar om diverse ämnen, hälsa, världspolitiken, klimatfrågorna, chemtrails, d.v.s. geoengineering, UFO och rymdforskning, månlandningen, Estoniakatastrofen, det s.k. Palmemordet och andra mord, andra världskriget, nazismen, attacken mot tvillingtornen 911, riskerna med strålning, sädesformationer, destruktiva sekter och mycket mera.

I skrivande stund, den 3 juli 2024 har jag exakt 2,850 ”studenter” eller s.k. ”vänner” på *Facebook*... Det har blivit lite för mycket, men jag fortsätter så länge det är roligt. ”Nättrollen” får sig lite extra undervisningen. Jag vet inte om det hjälper... Jag behöver ju inte examinera dem.

Den största frågan i skrivande stund är: ”*När kommer Trump tillbaka?*” Studierna fortsätter...

”*Visdom börjar med förundran.*”
Sokrates (469-399 f.Kr.)

“Sanningen ska göra dig fri –
men först...
kommer den att göra dig jävligt förbannad!”

Gloria Steinem

10

Sanningssökare och skribent

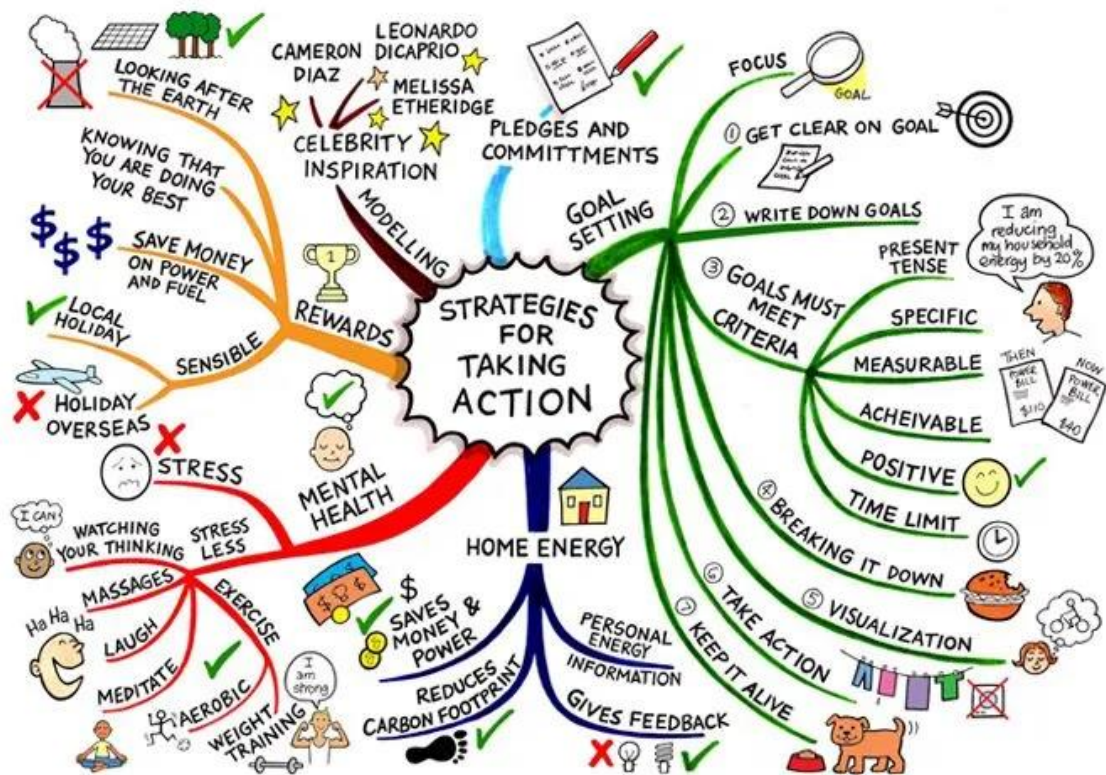
Som jag nämnde tidigare gick jag formellt i pension år 2008, men fortsatte som timlärare och handledare på universitet fram till 2014, när jag var 73 år. Dessutom fortsatte jag examinera studenterna i distanskurserna i Mental träning tills jag fyllde 80 år 2021. Då var det äntligen dags att verkligen bli pensionär – vad man nu menar med det. Lugn och ro kanske... Jag ska fylla 83 år om ett par månader, och jag vet inte om jag kan kalla min vardag för ”lugn och ro”, men jag bestämmer ju över mig själv... för det mesta... jag har ju en dotter...

Skrev minnesanteckningar

Under alla år som jag undervisade läste jag naturligtvis massor med litteratur, både kurslitteraturen och forskning och inspirerande bredvidläsning. Eftersom jag alltid haft – och har – dåligt minne och eftersom jag inte hade lust att läsa om samma bok år efter år, så började jag snabbt att skriva minnesanteckningar om innehållet i kurslitteraturen och mina reflektioner om den. Så inför en föreläsning eller lektion eller seminarium kunde jag nu bara snabbskumma mina texter.

Jag gick dessutom en kurs om ”*Mind maps*”, d.v.s. att göra tankekartor, så om minnesanteckningarna kunde göras så enkelt så gjorde jag det. Jag minns att det som var bland det mest smärtsamma när jag rensade ut mitt kontor på universitetet när jag lämnade det, var att kasta alla vackra Mind maps. Jag hade ett par fulla pärmar. Jag hade gjort dem med olikfärgade pennor och små teckningar så de var vackra att titta på. Det var små konstverk. Men jag hade ju ingen användning för dem längre. Så jag kan inte visa nån av mina egna nu,

men jag hittade en på nätet som liknar dem jag gjorde, fast mina var på svenska.

Jag minns att när jag gjorde Mind maps under föreläsningarna på forskarkurserna i Göteborg så kunde jag ha flera kurskamrater som stod bakom ryggen på mig och tittade på vad jag gjorde. Jag satt med olikfärgade pennor i vänster hand och tecknade med höger.

Minnesanteckningarna blev artiklar

När jag gått i pension hade jag fortfarande behov av att skriva minnesanteckningar när jag läst böcker, men nu valde jag att utveckla dem och började kalla dem för "artiklar". Nu började jag dessutom associera och referera till andra böcker och artiklar och jag började vara noga med att lägga referenser i fotnoter och dessutom lägga in relevanta bilder och foton i texterna.

Min hemsida – "Mitt Hem på Nätet"

År 2002 hjälpte min bror **Janne** mig att bygga min *Hemsida* - <https://www.piahellertz.com/>. Jösses, det är över 20 år sedan...

Min son **Magnus** hade en hemsida som han kallade "Mitt Hem på Nätet" så det knyckte jag...

På Hemsidan gjorde Janne länkar till några andra sidor som han

skapade, exempelvis till min mammas och mina tavlor, och mycket mera. Den viktigaste sidan är min *Boksida* - <https://www.piahellertz.com/Bocker.htm> - Där har jag sen över 20 års tid publicerat de artiklar jag kommit att skriva. Det ligger drygt 300 artiklar där, förutom en handfull som jag översatt från engelska.

På G	Läst men ännu ej skrivit den kanske inte blir skrivit :D	På G	Läst men ännu ej skrivit den kanske inte blir skrivit :D
	Innehållsförteckning: Referenslista (2019) Vill du läsa boken på skärmen? Klicka HÄR! Boken finns nu också som ljudbok		ATT LEKA GUD - Om klimatdebatten, geoengineering och en ny världsordning. (Sept. 2015) Klicka på boken! Referenslista i boken <i>Att leka Gud</i> Info om boken
	<i>Den trettonde stammen</i> av Arthur Koestler (1976, 1992 på svenska)		<i>The Threat</i> - Revealing the Secret Alien Agenda (1999) av David M. Jacobs
	<i>The Ascension Mysteries</i> - Revealing the Cosmic Battle Between Good and Evil av David Wilcock (2016)		<i>Antarctica's Hidden History</i> - Corporate Foundations of Secret Space Programs av Dr Michael Salla (2018)
	<i>Inställd apokalyps</i> - Därför skadar miljökravismen oss alla av Michael Shellenberger (2020)		<i>En port till andra världen</i> av Aldous Huxley (1954) (på svenska 2020)
Nyskrivna artiklar		Nyskrivna artiklar	
	<i>Illuminatororden - Det hemliga sällskapet som tog över världen</i> av Jim Marrs (2019)		<i>The International Satanic Network Exposed - Survivors Reveal Names of Presidents, Prime Ministers and Royals</i> - Makia Freeman (2023)
	<i>"Pandemin". Lakemedelsindustrin och det Militärindustriella komplexet</i> Pia Hellertz (2022)		<i>Historien om Committee of 300</i> Om boken "Conspirators' Hierarchy: The Story of the Committee of 300" (1991) av John Coleman
	<i>"Kungen av planter"</i> - (om lampplantans otroliga egenskaper) - av Anders Carlsson & Ann Sofie Jakobsson		<i>KID by the Side of the Road</i> Juan O Savin

Jag är så oändligt tacksam för att Janne hjälpte mig skapa detta. Det har gett mig en meningsfull sysselsättning på gamla dar. Jag skriver numera bara artiklar om de böcker jag vill inspirera andra att läsa. Jag varken hinner eller har lust att skriva om alla böcker jag läser. Den främsta anledningen att jag fortsätter skriva är att jag vill minnas VAD jag läst – men också ATT jag läst. På senare tid har det hänt några gånger att jag köpt en spännande bok, som sen visar sig redan står i bokhyllan. Det värsta var våren 2023 när jag både köpt en mycket spännande bok och dessutom skrev en artikel om den – och när jag skulle publicera den på Boksidan så låg det redan en artikel som jag skrivit om boken där. Så numera måste jag kolla både på Boksidan och i bokhyllan om jag redan har boken jag blivit nyfiken på. Det är väl åldern som skojar med mig...

Vill passa på och nämna att det inte längre är så lätt att hitta böcker i mina hyllor. Jag fick hjälp av min yngsta dotterdotter med

kompis att plocka upp böckerna ur kartongerna och stoppa in dem i hyllorna när jag flyttade in för snart 3 år sedan. De hade fått vissa instruktioner så de gjorde så gott de kunde...

Men nu har min dotter lovat hjälpa mig att få lite ordning, så jag hittar... Och dessutom kan vi passa på och sortera bort, börja döstäda lite... Hon brukar hämta böcker från *boskåp* som lär stå lite varstans, där man både kan ta och lämna in böcker. Fantastisk idé... Jag hoppas kunna förmedla många böcker till dessa bokskåp.

Jan Gillberg och DSM

Den 8 juni 2013, när jag var 72 år, får jag ett mejl från en okänd man, **Jan Gillberg**. Han berättar att han driver en tidskrift som heter *DSM*, vilket står för *Debatt, Sanningssökande, Mediekritik*. Han hade hittat en artikel på nätet som jag skrivit om **Daniel Estulins** bok "*Den sanna historien om Bilderberggruppen*" och undrar om han får publicera den i DSM. Naturligtvis fick han det...

Jag kom efter det att få publicera mina artiklar i vartenda nummer av DSM under åren 2013-2018, vilket blev totalt 49 egna artiklar samt tre som jag översatte under de dryga fem år jag fick publicera i DSM. För det mesta kunde han publicera två artiklar av samma författare i samma nummer, men någon enstaka gång blev det tre. Om han tog in en tredje artikel så fick man en pseudonym, eftersom han tyckte att samma författare endast skulle få bidra med två. Han hade samma regel för sig själv.

DSMs nisch var: "*Att säga det som sällan sägs, men som borde sägas... behöver sägas.*"

Det blev inledningen till en tioårig varm vänskap. Den 18 juni 2023 dog Jan efter en olycka. Han ramlade på tomten och slog sig svårt. Han skulle fylla 88 år en månad senare. Han hade då en längre tid längtat efter att få dö. Han orkade inget längre. Hans ögon och öron hade försämrats så han hittade inget meningsfullt att använda dagarna till.

Vi kom att utveckla en tradition i slutet av tidningsutgivningen. Under åren 2017-2023 ringde jag till honom varenda kväll kl. 18.30. Vi diskuterade innehåll i DSM och samhällsfrågor med mycket mera. När livet blev tomt för honom behövde han mer kontakt. Eftersom jag intresserade mig för döden och reinkarnationen och dessutom skrev en bok om döden år 2019, *"Döden är Livets största överraskning"*, så pratade vi mycket ofta om det, vilket ledde till att han så småningom började acceptera döden som nåt spännande, något att se fram emot istället för något skrämmande. Jag berättade bland annat för honom om min bror **Janne** som gick och la sig för att vila på eftermiddagen som vanligt, men som en eftermiddag inte vaknade. Han hade ju en massa krämpor och mediciner. Vi brukade kalla det för "drömdöden" och vi var eniga om att vi också ville dö så.

En intressant upplevelse var när hans bästa vän **Måns**, som hjälpt honom med allt möjligt under många år dog helt oväntat i sjukdom. Jan sörjde honom mycket djupt. En kväll berättade Jan att Måns hade visat sig för honom. *"Det var som om han stod där"*, berättade Jan. Jag tror att detta blev en tröst för Jan.

Det blev naturligtvis mycket givande samtalsstunder för mig. Jan

var ju oerhört kunnig och jag lärde mig mycket. Han hade varit politiskt aktiv inom Moderaterna under många år och var en tid partiledare för ungmoderaterna. En gång bestämde han sig för att försöka bli inröstad i Riksdagen. Då hade han låtit göra en stor banderoll där det stod "Rösta på Jan Gillberg" och nåt mer som jag glömt. Sen hyrde han ett litet flygplan som fick flyga över Stockholm med banderollen efter sig. Jag minns inte hur många röster som saknades för att han skulle ha kommit in, men det var inte många.

Jan visste att jag inte skulle ringa på lördagskvällen eftersom jag då åt middag med **Anna** och hennes familj. Våra samtal började i princip alltid med att vi enades om vilken veckodag och vilket datum det var. Vi hade samma problem att hålla kolla på det. Sen handlade samtalen om allt möjligt och omöjligt. De avslutades alltid klockan 19.00 med att vi utbytte information om vad vi skulle äta till kvällsmat.

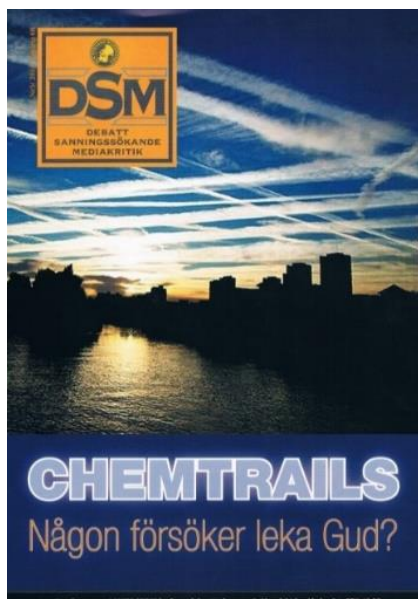
Några enstaka gånger missade han att det var lördag och då ringde han och var orolig – jag satt hemma hos Anna och åt. Då ursäktade han sig. Han kunde bli så orolig att han kände sig sjuk. En gång ringde han både mig och Anna. Ingen av oss svarade. Då hade han lyckats hitta **Jacks**, ett av barnbarnens telefonnummer och ringde honom för att höra vart jag tagit vägen. Hela familjen hade varit på bio och var på väg ut när Jan ringde...

Angående den högra bilden... Jag fick en liten chock när jag fick veta att Jan skrivit sina böcker och 100-tals artiklar med bara *ett enda finger, pek fingret*. Jag skriver med tio fingrar och tycker ibland att det

går för långsamt. Jan sa vid nåt tillfälle att han ångrat att han aldrig gick skrivmaskinskurs som ung.

DSM startade som en tidskrift som utgavs av *Svenska reklamförbundet* från juni 1945. Svenska reklamförbundet bytte år 1968 namn till *Sveriges Marknadsförbund*. Tidskriftens förkortning stod då för "*Den Svenska Marknaden*". Tidskriften var religiöst och partipolitiskt obunden. Den kom under de första åren jag medverkade ut med 6 nummer per år, för att ett par år senare minska till 4 nummer. Främsta anledningen var att Jan Gillberg blev äldre och inte orkade längre i samma utsträckning. När han tog kontakt med mig 2013 var han 78 år. Han dog en månad innan han skulle fylla 88 år.

En gång fick min artikel också bli framsida på tidskriften. Jag hade skrivit om de giftiga kemikaliestrimmor, "chemtrails", som flygplanen sprutar ut. Jag hade då skrivit boken "*Att leka Gud – Om klimatdebatten, geoengineering och en ny världsordning*" som Jan publicerade på sitt förlag *DeSaMek* år 2015 och som jag berättar mer om i nästa kapitel.

Mycket stor inspirationskälla

Under dessa år inspirerade han mig till att studera samhällsfrågor och flera samhällseliga mysterier som jag nog aldrig skulle ha engagerat mig i utan kontakten med Jan, exempelvis det s.k. "mordet" på **Olof Palme**, den s.k. "olyckan" med *Estonia*, "själv mordet" på **Ivar Kreuger** och mycket mer. Han granskade och kritiserade välfärds-

samhället, samhällsekonomin och bankernas roll samt mediernas roll i samhället, den s.k. ”värstingjournalistiken”.

DSM tog även upp enskilda människoöden. Han var verkligen en grävande sanningssökare. Han nöjde sig inte bara med att läsa och skriva om ett tema. Han kontaktade personer som var involverade i de olika områdena och fick ”insiders” information. Jag hade nog som sagt aldrig gett mig i kast med dessa teman utan samtalen med Jan Gillberg. Idag är jag innerligt tacksam för det. Mina ögon blev ”vidöppna”...

De två teman som kom att intressera mig djupast var ”mordet” på Olof Palme samt Estoniakatastrofen som jag vill berätta lite mer om.

”Teatermordet” på Olof Palme

Den 28 februari 1986 påstås att vår statsminister **Olof Palme** blev skjuten på Sveavägen i Stockholm. Hela Sverige och världen var övertygade om att det hänt. Advokaten **Hans Liljeson** var vid den tiden juridisk rådgivare till *Svenska Ambassaden* i Paris och ambassadör **Carl Lidbom**. Liljeson åt lunch med Lidbom några dagar efter ”mordet”. Eftersom han var nyfiken på det som hänt i Stockholm ställde han frågor. Lidbom svarade så konstigt så Hans tyckte att det lät mystiskt och bestämde sig för att börja undersöka. Han kom så småningom att skriva den mycket läsvärda boken, ”*Palmemordets hemliga scenario - Dubbelspel och statskupp*” (2009). Han kände till Jan Gillbergs förlag *DeSaMek* och kontaktade honom för att fråga om Jan kunde tänka sig att publicera boken, vilket Jan naturligtvis ville.

Här besöker Hans Liljeson Jan i Gränna

Hans hade kommit fram till att mordet på Sveavägen egentligen inte var ett mord. Jag fick ett ex av boken år 2013 av Jan när jag besökte honom i Gränna första gången och blev också enormt engagerad. Jag träffade Hans hos Jan några gånger.

Jag minns att jag vid ett av våra möten i Gränna frågade Hans om han redan när han började skriva boken förstod att det inte var ett mord, men han berättade att det nog hade tagit halva boken innan han hade förstått det helt och fullt.

Jan och Hans blev goda vänner och hade en hel del kontakt. Jan skrev flera artiklar om ”Palmemordet” i DSM. Även jag fick bidra med ett par artiklar, i DSM nr 6/2013, *Olof Palme – Vadan? Varthän?* Del 1, samt Del 2 med samma titel i nr 1/2014. Båda artiklarna ligger på min Boksida.

DSM nr 1/2018.

Även Hans och jag blev goda vänner, men vi hade mest telefonkontakt. Hans lämnade också den fysiska världen år 2023 inte långt efter Jan.

Claes Hedberg

Den person som kom att fördjupa ”grävandet” om ”mordet” är **Claes Hedberg**. Han fick också Hans Liljesons bok av Jan år 2013 och har sen dess ägnat största delen av sin vakna tid åt att undersöka vad som hände på Sveavägen och varför. Han har gjort ett helt fantastiskt grävande arbete.

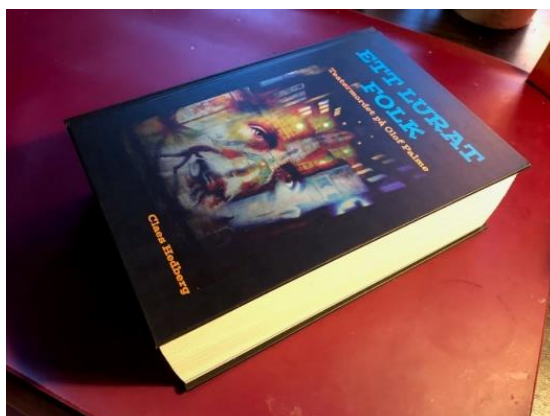
Claes Hedberg

Jan Gillberg och Claes

Claes och jag blev också mycket goda vänner. När vi känt varandra några år upptäckte jag att han var son till en av mina bästa vänner från längesedan i Örebro. Ibland är världen väldigt liten...

Jag korrekturläste Claes' första bok *"En oväntad vändning - den hittills dolda sanningen om det som kallas 'Mordet på Palme'"* (2017). Boken ledde till att Claes fick hålla föredrag för *Rotaryklubbar* med flera. I ett fall spelades Claes' föredrag in och publicerades på *Youtube*, vilket ledde till att många blev nyfikna och köpte boken. Nu spreds teorin om "teatermordet". Dessutom tog personer som hade intressant information och/eller vissa egna erfarenheter kontakt med Claes och förmedlade det de visste. Flera kontakter menar att Claes' teori och slutsatser är de mest sannolika. Det i sin tur ledde till att han senare skrev boken *"Ett lurat folk – Teatermordet på Olof Palme"* (2022), en enormt spännande tegelsten på 738 sidor plus 30 bildsidor.

Jag fick ”förmånen” att korrekturläsa även den boken. Claes berättade att några läsare senare hade sett stavfel. Trist men det är inte lätt att korrekturläsa ett manus som är så enormt spännande. Och ändå läste jag ”*Ett lurat folk*” tre gånger...

Claes fortsätter hålla föredrag och han har blivit intervjuad på flera plattformar och bloggar på nätet, bland annat i *Swebbtv*. Och han får in nya tips. På försommaren deltog han också i ett TV4-program, ”*Niklas och verkligheten*”, men där var syftet snarare att förlöjliga eftersom **Niklas Källner** som gjort programmet tog upp flera ”*konspirations-teoretiska*” teman, som exempelvis ”*platta jorden*” m.m. Jag skulle ha blivit förvånad om TV hade gjort ett seriöst program, så jag är bara nöjd över att inslaget med Claes inte var alltför förlöjligande.

Jag vill passa på och skvallra att Claes skrivit sina böcker med TVÅ fingrar 😊. Dessutom är han inte så skicklig på datorns alla finesser, så när han skulle göra nytt stycke så tryckte han bara några steg på tangenten och kollade att det blev ungefär lika långt in som tidigare. Så jag fick sitta och flytta tillbaka och använda tabulatoren när jag korrigerade. Ett sånt brinnande intresse för ett tema är ofattbart för mig, som föredrar att ”flyga från blomma till blomma”. Claes blev verkligen en viktig förebild för mig. Ge aldrig upp! Kämpa! Även om det verkar omöjligt! Ja, även om du blir hånad och mordhotad, vilket Claes blivit. Mäktiga krafter vill inte att sanningen om ”mordet” ska komma fram. **Hans Holmér** som då var länspolismästare i Stockholm och som utsåg sig själv till spaningsledare för ”mordet”, uttalande år 1986: ”*Om sanningen om Palmemordet kommer fram, kommer den att skaka Sverige i dess grundvalar.*”

Jag kan nämna att Claes i sina studier funnit att fler än 50 personer har dött på osannolika sätt. De var alla på olika sätt involverade i avslöjanden av det falska ”mordet”. Claes har själv blivit utsatt på många sätt. Nån har krånglat med bildäcken, nån har sprutat in gas i bilen med syfte att döva honom så han skulle utsättas för en olycka, nån/några har varit inne i hans lägenhet vid några tillfällen och dels tagit bort texter från datorn, dels satt in en vattenflaska i kylskåpet som visade sig innehålla gift med mycket mera. Det är ett under att han överlevt. Det underbara är att han funnit kärleken på gamla dar. Han fyllde 74 år nyligen – juni 2024...

Hur vågar då Claes Hedberg kämpa för den sanning han menar

måste avslöjas och nå ut till svenska folket? Jag frågade Claes:

- *Är sanningen värd att dö för?*

Svaret kom omedelbart!

- *Ja! Någon måste vara riddare för alla dem som redan dött för att de grävt efter sanningen eller suttit inne med information som skulle kunna avslöja de invigda. Den som är feg dör många gånger - den som är modig dör bara en gång!*

Den 8 juli i år var Claes "Sommarpratare" i *Swebbtv* igen förutom att han intervjuats i flera plattformar på nätet. Hans teorier sprider sig och får allt fler anhängare. Hur kommer svenska politiker med flera att hantera det, när det visar sig vara Sanningen?

Estoniakatastrofen

Ett annat ämne som Jan Gillberg inspirerade mig att studera var den ohyggliga katastrofen när passagerarfärjan *Estonia* gick under den 28 september 1994. Precis som med "Palmemordet" accepterade jag den officiella berättelsen om katastrofen helt och hållet. Det var först när jag år 2013 läste Jans bok "*ESTONIAS undergång*" (2006) som jag började ana att något inte stod rätt till. Så nu började jag också att "gräva" och läste en hel del böcker och artiklar, vilket ledde till att jag själv kom att skriva några artiklar. Ett par av dem publicerades på bloggen *Humanism & Kunskap*. De övriga publicerade jag på min Boksida.

989 personer var ombord enligt den officiella siffran, varav 803 passagerare. 137 människor lyckades rädda sig medan 94 påträffades döda och fördes i land. Antalet saknade döda är 758 och av dem kom 551 från Sverige. Men det finns uppgifter om att det dessutom fanns mellan 148 och 174 illegala flyktingar ombord, instängda i ett lastfordon enligt Jan Gillberg och andra författare. Det var människor på flykt i hopp om ett tryggare liv och som sen är totalt bortglömda. Det blev en av de uppgifter som rörde, berörde och upprörde mig mest under läsningen. Jag fortsatte grävandet och skrev ytterligare några artiklar. Ännu idag har sanningen inte offentliggjorts, även om det finns andra som "gräver".

Det finns en anhöriggrupp som under alla år krävt nya utredningar och anhöriga har krävt att de omkomna ska hämtas upp så de får begrava sina nära och kära, men inget händer. Här är inte läge att ta

upp detaljer, men jag har genom mina studier och mitt skrivande velat göra vad jag kan för att stödja dem som kämpar för att sanningen ska komma fram och att de anhöriga ska få igenom sina krav.

Det som avslöjats av ”grävande” författare genom åren är mycket omskakande och avslöjande. Men det stora ”puzzlet” har inte lagts i skrivande stund. Man har avslöjat att det fanns ett hål under vattenlinjen, exempelvis via en dokumentär som sändes på TV, men någon fastlagd teori om hur hålet uppstått har inte fastslagits. Än så länge förnekas det att det smugglades militär utrustning från det förfallna Sovjet på färjan. Det är olagligt att frakta militär utrustning på en passagerarfärja. Dessutom har ingen antytt något om smugglingen av flyktingar, men det är sannolikt inte huvudproblemet. Det återstår att se om vi fått klarhet innan jag sätter punkt på denna text...

Jag insåg också liksom Jan Gillberg att det finns politiska beröringspunkter mellan ”teatermordet” på Palme och Estoniakatastrofen. I september i år är det 30 år sedan katastrofen skedde. Jag känner personer som fortsätter driva frågan om avslöjande på lite olika sätt.

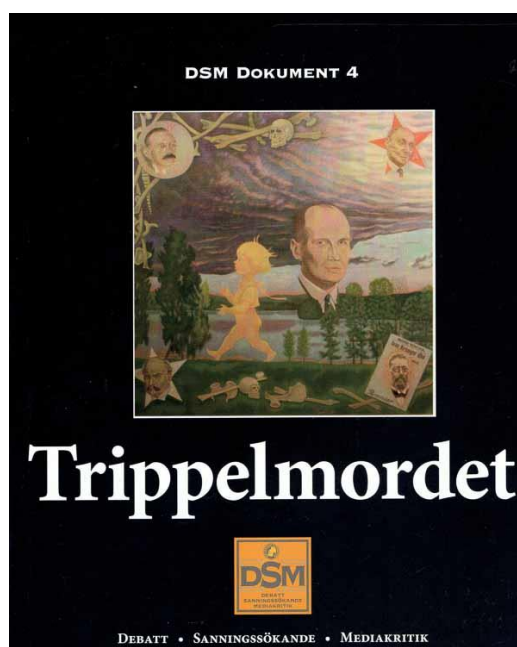
Det tragiska är ju att många av de politiker och beslutsfattare som vet sanningen både om ”Palmemordet” och om Estoniakatastrofen blivit gamla och flera har dött av ålder. Sanningen riskerar att följa dem i graven. Claes Hedberg har i sina böcker väddjat till några av de maktpersoner som med stor sannolikhet var inblandade, att de skulle avslöja innan det är för sent.

*"En man gör vad han måste
- trots personliga konsekvenser,
trots hinder och faror och påtryckningar -
och det är grunden för all mänsklig moral."*

John F Kennedy

Morden på Ivar Kreuger och Anna Lindh

Ett par andra mord som Jan Gillberg engagerat sig i och skrivit en hel del om och som jag också kom att bli intresserad av var dels mordet på "tändstickskungen" **Ivar Kreuger**, som officiellt påstods vara ett självmord och som behandlades i massmedia som ett sånt. Jan skrev en mycket innehållsrik och intressant bok med titeln "*Trippelmordet*" (2007) som handlar om det trefaldiga mordet på Ivar Kreuger: det *fysiska* mordet, *karaktärsmordet* och *rånmordet*. Det är en mycket ingående analys av det som hände.

Jan skrev i sin bok att "*ingen annan svensk har varit först så hyllad och beundrad, sedan så skamligt förtalad och beljugen. Han var en visionernas man och hade förmåga att förverkliga sina visioner. En entreprenör i megaklass.*"

De som arrangerade mordet ökade sina redan stora förmögenheter och fick tillgång till Kreugers enormt stora marknader.

Jag skrev artiklar både om Jan Gillbergs bok och en bok som en annan Kreugerexpert, **Lars-Jonas Ångström**, skrivit. De ligger på min Boksida.

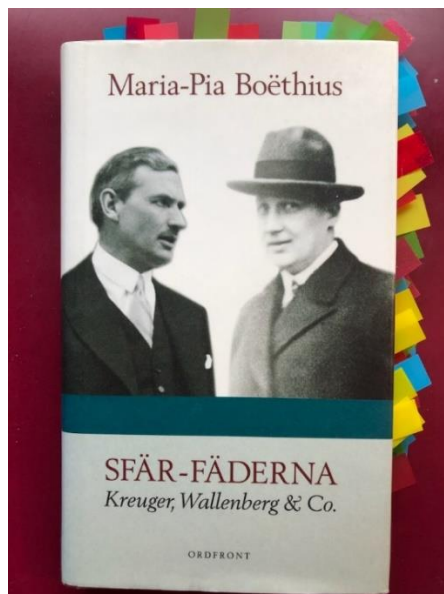
En hjärtnipande historia handlar om Kreugers gravsten. Jan fick veta att det inte fanns någon gravsten på Kreugers grav, så han åkte dit tillsammans med journalisten och författaren **Maria-Pia Boëthius** för att kolla. Och det stämde... Då kontaktade han en familjemedlem till

Kreuger och tog upp detta – vilket ledde till att en gravsten restes på graven.

Maria-Pia skrev en mycket intressant och avslöjande bok, ”*SFÄR-FÄDERNA – Kreuger, Wallenberg & Co*” (1998). Trots att det kanske är lite utanför mina memoarer vill jag gärna ta ett citat från baksidan på Maria-Pias bok:

”I inget annat land i västvärlden har en familj en så dominerande makt som familjen Wallenberg har i Sverige. Maria-Pia Boëthius har gått tillbaka ända till 1800-talet för att rulla upp hur den Wallenbergiska sfären har skapat sin unika maktställning.

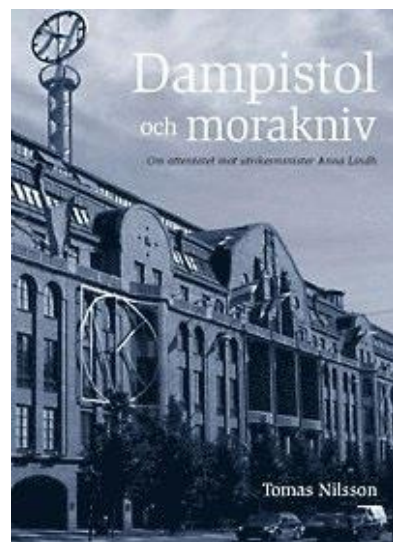
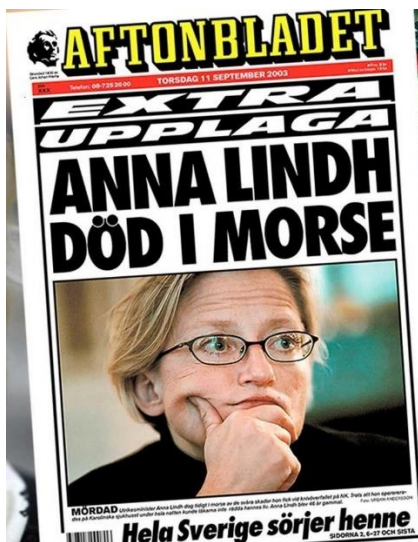
Den bröts på 20-talet av Ivar Kreuger, Sveriges stolthet, en Bill Gates och George Soros förenad i en och samma person. Kreuger gjorde lilla Sverige till en ekonomisk stormakt. Men han utmanades i en maktkamp av häradshövdingen Marcus Wallenberg – en av sfärens fäder – och Kreuger gick slagen ur striden.”

Wallenbergs motto är ”*Esse, non videre*”, att verka utan att synas. Men under de senaste månaderna har några grävande sanningssökare avslöjat deras ofattbara makt och verksamhet, det var därför jag ville ta med ovanstående citat. Kanske blir det ämne för kommande djupstudier? Jag skrev tyvärr aldrig någon artikel om Maria-Pias bok...

Mordet på Ivar Kreuger tog Jan extra hårt och han hade föresatt sig att genomföra ett par projekt med anknytning till detta, men han lyckades inte hinna med det och jag hade ingen möjlighet att hjälpa honom med det.

När det gäller mordet på **Anna Lindh** i september år 2003 så var det intressanta temat att Jan kom i kontakt med en författare, **Tomas Nilsson**, som grävt angående det mordet och som kommit fram till att fel mördare sitter fängslad. Jag grävde ganska ytligt i frågan, eftersom jag insåg att jag inte hade kunskaper och möjligheter att undersöka djupare. Jag bara skrev en artikel om boken "*Dampistol och morakniv - Om attentatet mot utrikesminister Anna Lindh*" av Tomas Nilsson (2009) som ligger på min Boksida.

Tack vare Tomas Nilssons detaljerade beskrivning, som han baserar på förundersökningsprotokoll, utredningsprotokoll, vittnesförhörprotokoll och mycket mera, så har vi fått en saklig faktagrund att utgå ifrån när det gäller att försöka förstå mordet på Anna Lindh. På 50 sidor bilagor redovisar författaren noggrant förhören om kepsen, om byxorna och om klädesplaggen på överkroppen. Det är så skickligt och noggrant gjort att jag drar slutsatsen att detta borde vara modellen för hur en seriös och professionellt genomförd polisutredning borde gå till.

Det finns kamerabilder från mordet. Det är bara ett problem med dessa bilder. De stämmer inte med alla de vittnesuppgifter som kommit fram om hur den faktiske attentatsmannen såg ut. Han hade helt andra kläder och en helt annan typ av keps. När NK-mannen som påstods ha mördat Anna Lindh enligt kamerabilderna befann sig på ett våningsplan, iaktogs attentatsmannen på ett annat plan enligt vittnen. Tomas Nilsson redovisar mycket övertygande för att **Mijailo Mijailovic**, som fick livstids fängelse, omöjligt kan vara mördaren.

Jag kan undra ibland hur den dömda Mijailo orkar sitta fängslad år efter år - oskyldig. Men vad har han för alternativ om det är mäktiga krafter som ligger bakom mordet?

Vid något tillfälle lär Mihailovic ha berättat att han är oskyldig, men detta tystnade snabbt och jag undrar naturligtvis - blev han hotad eller mutad eller vad hände? Den officiella berättelsen är att Mijailo Mijailovic dömdes till livstids fängelse för mord i tingsrätten, men att domen överklagades och Svea hovrätt dömd honom i stället till slutna rättspsykiatrisk vård med särskild utskrivningsprövning. Rätten förlitade sig framför allt på rättsliga rådets bedömning - att Mijailovic led av psykotiskt syndrom eller en ”*personlighetsstörning av borderlinekaraktär*”. Jag citerar ur en artikel i *Aftonbladet* från den 9 september 2019:

”Kriminalvårdens rapporter beskriver hur Mijailovic vändades över sin säkerhet och kunde inte bestämma sig för om han ville vara kvar på Kumlaanstaltens psykiatriska avdelning, eller om han skulle önska att bli placerad på Halls observationsavdelning.

- Han var orolig för om han skulle placeras bland andra som hade svårt att acceptera brottet han hade begått, men till slut stannade han på Kumla, ett tag åtminstone, säger en källa på Kumlaanstalten.

Enligt kriminalvårdslagen är besluten över var dömda brottslingar placeras vanligtvis offentliga. Däremot är det sekretessbelagt var de befinner sig för stunden, då lagen måste ta hänsyn till den intagnes personliga integritet och säkerhet.

Mijailovic har dock gett sig till känna många gånger under åren genom sin kontakt med myndigheter och domstolar. Han har bland annat krävt att få bli av med sitt svenska medborgarskap, anmält läkare för bristfällig vård och av sagt sig sin advokat.”

När jag nu Googlar ser jag att Mijailovic nu av sagt sig svenskt medborgarskap och att han en tid ansökt om att få flytta hem till Serbien. Hans föräldrar är nu döda och det finns kvarlåtenskap där. Eftersom han inte längre är i stånd att ta hand om sig själv eller sin egendom så har en tidigare åklagare utsetts till att vara hans förvaltare, enligt artikel i *Dagens Juridik* den 12 april 2023.

Att Anna Lindh mördades hade stora politiska orsaker. Jag citerar mig själv ur min artikel om Tomas Nilssons bok som ligger på min Boksida:

”Tomas Nilsson menar att Sverige efter mordet underordnat sig USA i utrikespolitiken ’och helt slutit upp på dess sida i det s.k. kriget mot terrorismen’ (sid. 254). Den nye Säpochefen Klas Bergenstrand som tillsattes några månader efter mordet, ville att buggning skulle bli tillåten, liksom teleavlyssning ’i förebyggande syfte utan att det fanns någon konkret brottsmisstanke’ (sid. 254). Från 1 oktober 2004 utökades polisens möjligheter att använda hemlig teleavlyssning och hemlig teleövervakning. Polisen får använda s.k. överskottsinformation, som de fått vid teleavlyssning, för att utreda andra brott. Svensk polis kan från och med den 1 juli 2005 hjälpa utländsk polis med både hemlig telefonavlyssning och hemlig telekontroll inom Sveriges gränser. Från november 2005 har polisen fått utökade möjligheter att ta DNA-prov. Säpos personskyddsverksamhet har utökats. Långa fängelsestraff har utdömts för personer som åtalats för terrorism. En ny skärpt terroristlag har börjat gälla. Tomas Nilsson redogör ingående för dessa politiska förändringar, som alla skett efter mordet på Anna Lindh.”

Jag har ju kontaktuppgifterna till Tomas Nilsson så jag skulle faktiskt kunna kontakta honom och kolla vad han vet, fast jag tror jag struntar i det. Jag orkar ändå inte göra något åt informationen.

Vi ser i alla fall nu att vi svenskar har blivit mycket positiva till kameraövervakning och andra typer av personlig kontroll, vilket mordet på Anna Lindh bäddade för. Lagstiftningen om ökad kontroll fortsätter, men i smyg, så de allra flesta inte ser och förstår. Jag nämner bara DCA-avtalet, utan fler kommentarer... Förresten vill jag också nämna att den 1 juli kriminaliserades forskning och nyhetsrapporter om den s.k. ”förintelsen”. Sverige har varit ett av få länder i Europa där detta inte varit kriminellt, men nu... Tystnadskulturen förstärks...

Crusse-grisen

En historia som Jan Gillberg gärna berättar om var när han och hans sekreterare **Vija** lyckades påverka världsläget. Sovjetledaren **Nikita Chrusjtjov** skulle komma till Sverige på besök år 1964. Jan och hans sekreterare beslöt att göra något åt det. De köpte en gris som fick bo i Vijas badkar natten före Chrusjtjovs resa på Stockholms gator. När det var dags målades Chrusjtjovs ansikte på grisens sida, förutom att den oljades in. Sen släpptes den ut på *Lejonbacken* vid slottet när

Chrusjtjov åkte förbi. Det ledde till att poliserna jagade grisen, men eftersom den var inoljad så fick de inte fast den. Det hela filmades och spreds internationellt. Kort därefter fick Chrusjtjov lämna sin ledarroll eftersom man inte ville ha en ledare som världen skrattade åt. Det är bara att konstatera att det finns många sätt att påverka politiken...

Det roliga var också att efter några veckor fick Vija en utbetalning från polisen som ersättning för att de slaktat hennes gris.

Att vara sanningssökare

Det är en intellektuell och tålmodig utmaning att försöka bedöma vad som är sant och vad som är *"fake news"*, ett begrepp som blev populärt när den nyblivne presidenten **Donald Trump** använde det år 2016. Det är ju logiskt att de som inte vill bli avslöjade sprider information som hånar och förlöjligar sanningförmedlarna och förmedlar nyheter som sprider en annan "sanning".

Jag kan bara som en liten bisats berätta att Trump vann valet 2020, men att de s.k. "demokraterna" använde teknik för att manipulera valet, vilket börjar avslöjas i skrivande stund. Skådespelet fortsätter och under tiden avslöjas "demokraternas" och Maktelitens agenda successivt för det amerikanska folket och för mänskligheten. Under sommaren 2024 kommer mycket att avslöjas...

Det finns en process som kallas *"kognitiv dissonans"*. Det är ett begrepp som skapades år 1957 av den amerikanske psykologen **Leon Festinger** (1919-1989) för att beteckna bristande överensstämmelse

mellan värderingar, attityd, tankar och uppfattningar hos någon som får information som inte stämmer med den egna övertygelsen. Men att människor ännu inte är mottagliga för att ta emot information innebär ju inte att vi ska låta bli att informera, enligt min uppfattning. Tvärtom – det blir viktigare och viktigare att förmedla information. Plötsligt kanske fröet börja gro.

Processen ”*kognitiv dissonans*” som människor går igenom när de möter nya fakta, nya tankar och idéer ser enligt Festinger ut så här:

Steg 1: Förnekelse – ”det där tror jag inte på”, ”så där kan det inte vara” osv

Steg 2: Om man börjar ana att det ligger något i det, så blir man arg, förbannad, rädd, orolig...

Steg 3: Man börjar förhandla. De två världsbilderna, det gamla och det nya, måste nu mötas och ”förhandling” mellan dem måste ske.

Steg 4: Wow, man har börjat inse att det nya är sant...

Steg 5: Man vet nu att det nya är Sanningen. Man accepterar...

Denna process är ofta plågsam, till och med fysiskt smärtsam. Fråga mig – jag har gått igenom den flera gånger genom åren inom olika områden. Jag menar dock att jag numera är vidöppen för riskerna... Ett av de områden som återkommit då och då och som fortfarande skapar problem för mig är frågan om *Månlandningen*.

Månlandningen

Totalt övertygad av två ”experter” trodde jag att vi aldrig landade på Månen, utan att det var ett gigantiskt bedrägeri. Jag har skrivit några artiklar om det som ligger på *Boksidan*. Hindren var för stora för att övervinnas enligt dem.

Jag hade dock under mycket lång tid varit intresserad av UFO, utomjordingar, rymdforskningen, liv på andra planeter med mycket mera och läste många böcker. Plötsligt insåg jag att *ingen* av de författare jag läst ifrågasatte Månlandningen. Naturligtvis inte heller Apolloastronauterna själva i de böcker de skrivit och som jag läst. Så till slut började jag granska de argument mina ”experter” fört fram. Och de höll inte... Jag berättar om detta i en artikel på 40 sidor som ligger på min Boksida, ”*Månlandningen – har vi landat eller inte?*” (2018).

Så jag blev ”pånyttfödd”. Numera är jag övertygad om att Apolloprogrammet till Månen genomfördes. Men åter igen börjar kritiker föra fram argument mot landningen. Vissa källor säger att NASA ljugit. De flesta argumenten känner jag igen sen tidigare, men jag läser... Än så länge håller de argument som gjorde mig övertygad.

Alldeles nyligen, i maj 2024, får jag ta del av en kort intressant berättelse om hur ett *medium*, d.v.s. en medial person som kan ha kontakt med de döda, fick kontakt med **Edgar Mitchell**, ”den sjätte mannen” som åkte med Apollo 14 och som gick på Månen. Den nu döde Mitchell säger att det allra största han fick vara med om i livet var när han ”gick på Månen”. Jag har svårt att tro att en död man ljuger. Men... Jag har just lyssnat på en annan medial person som kan ”läsa” kristallkula och Tarotkort. Hon heter **Izabel** och verkar vara mycket skicklig. Men i sin analys av Månen menar hon att vi aldrig var där. Hon måste ha ”läst” fel... 😊

I skrivande stund, den 4 juli 2024, får jag ett mail med följande information:

”The Manipulation of Space Exploration: Månlandningen, en ledstjärna för mänsklig prestation, var också en iscensatt berättelse. Den verkliga tekniken som återvunnits från utomjordiska källor var mycket mer avancerad. Rockefeller och deras kohorter hade redan etablerat kommunikation med främmande civilisationer i början av 1900-talet.

Rymdkapplöpingen var en allmän distraktion; bakom stängda dörrar förmedlade de affärer med främmande enheter som tillät dem att dominera 1900-talets framväxande teknologier, i utbyte mot okontrollerade bortföranderättigheter och mänskliga experiment gömda av hemliga projekt.”

Jösses, undrar om jag hinner få mer begriplig info innan jag sätter punkt för dessa memoarer. Jag ville ta med det bara för att läsare skulle förstå vilka utmaningar jag ständigt ställts inför under mitt liv, åtminstone de senaste decennierna...

En intressant teori som har en hel del anhängare är ”*flat earth*”-teorin, d.v.s. att Jorden är platt och att ingenting finns utanför det energifält som omger oss. Ingen rymd, inga planeter m.m. Men den diskussionen går jag inte ens in i. Jag orkar inte börja ifrågasätta den

världsbild jag upplevt som Sanning de senaste 50 åren.

Naturligtvis har temat ”chemtrails”, Covid-19, vacciner, gifter i grödor och kläder, frågan om världen styrs av en ond Maktelit, som vissa källor kallar ”*Reptilfolket*” och många, många fler ämnen varit föremål för debatt under de senaste åren. Jag hänger med, men blir efter nåt år ganska trött på argumenten, som ofta inte ens är argument baserade på fakta utan enbart förlöjliganden, hån och karaktärsbord.

På Facebook har jag blockerat några ”nättroll” genom åren. Men jag blockerar inte personer som lägger in sakliga, kunniga motargument, tvärtom. Jag blir inspirerad av dem. Det är när de går över ”respektgränsen” som jag blockerar.

Nu är det dags för att gå över till nästa kapitel... om att jag blev författare också.

”Det outforskade livet är inte värt att leva!”

Sokrates

*"Om du inte kan förklara det enkelt,
förstår du det inte tillräckligt bra."
Albert Einstein*

11

Blev författare också...

När jag var i 16-17-årsåldern så drömde jag om att få bli författare... Jag läste ju jämt, alltid skönlitteratur. Jag berättade inledningsvis att jag bara låg inne och läste när jag bodde på barnhemmet istället för att vara ute och leka. Visst har det funnits perioder när jag inte läst särskilt mycket, men... Jag önskar att jag hade haft ett bra minne, men det är inte många böcker jag minns, vare sig titel, författare eller innehåll... Det var ju mest romaner och noveller under de första decennierna. Under studietiden blev det ju kurslitteratur och inspirerande bredvidläsningslitteratur kopplad till kurs- och forskningsämnet.

Mitt arbetsrum på universitetet var belamrat med böcker. Jag köpte alltid de böcker jag ville och behövde läsa. Och har fortsatt med det... Jag minns inte att jag lånat böcker på bibliotek. Jag ville ju anteckna, stryka under m.m.

När jag ändå är inne på detta så minns jag att jag besökte mina

gamla kollegor en tid efter det jag lämnat mitt arbete. När jag tömde mitt rum så fick jag tillåtelse att flytta över alla böckerna till ett mötesrum i ämnets korridor, ett stort, trevligt hörnrum. Det var underbart att få skapa ett ”*Piabibliotek*” där. Jag inspirerades av en psykologilärare vars böcker blev ett slags ”ämnesbibliotek” i psykologi efter hans pension. Men... när jag några veckor senare besökte korridoren och mötesrummet såg jag att alla mina böcker var borttagna och hyllorna var tömda – och böckerna låg slängda i en stor container som stod i korridoren. Jag blev så ledsen så jag bara gick därifrån. Jag tror inte jag sa något till nån... Minns inte ens om jag träffade nån av kollegorna...

Tillbaka till mitt eget författarskap...

Åren gick... Jag blev inte inspirerad till att skriva nån bok själv, förrän...

Martinus kosmologi

När jag var som mest inspirerad av mina Martinusstudier från år 1978 och framåt skrev jag ibland artiklar till den tidskrift som gavs ut för de som var intresserade av *Martinus kosmologi*. Den hette *Ny Kultur*. Med åren blev det ganska många artiklar. Redaktören för *Ny Kultur* **Max Käck** inspirerade mig att fortsätta skriva. Han var samtidigt den person som hjälpte mig mest och bäst att förstå Martinus’ ibland svårbegripliga texter, både i föredrag och i samtal. Utan hans undervisning och förklaringar undrar jag hur jag hade gjort...

Max Käck

Jag minns inte längre vem eller vad som inspirerade mig till att samla artiklarna och ge ut dem i bokform. Jag minns att det var någon och det var inte Max. Sannolikt var det min mångårige vän **Willy Elvin** som drev *Universitetsbokhandeln* och som sedermera skapade och under många år drev företaget *LäroMedia* som bland annat distribuerat litteraturen till skolor och utbildningar...

I vilket fall så valde Max att skriva förordet till min bok ”’*Världslärare*’ eller ’*Falsk profet*’ – *En kärleksfull granskning av Martinus kosmologi*” som publicerades år 2002 på *Världsbilds förlag* som i huvudsak ger ut litteratur kopplad till Martinus’ verk. I sitt förord skrev Max:

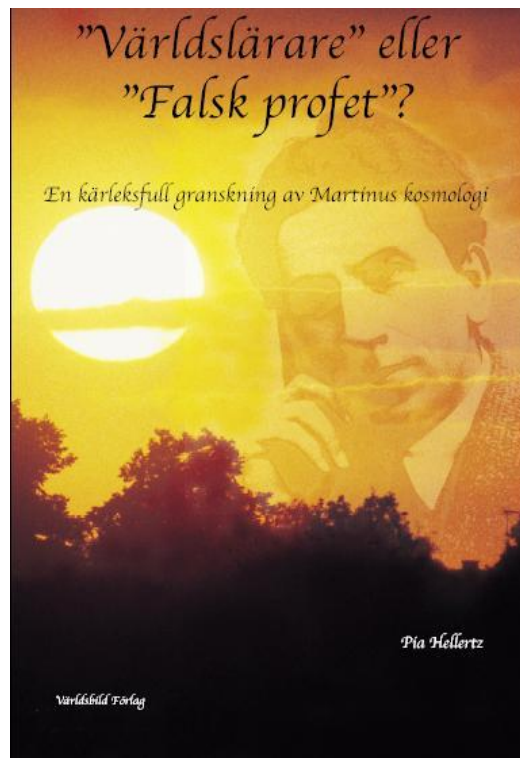
”Att förhålla sig självständigt och med kritisk distans till ett så märkligt och mäktigt verk som Martinus Tredje testamentet, är ingen lätt sak. Med sitt universella anspråk och sin omutliga logik riskerar hans texter att bli ett alltför starkt ljus i den sökande människans trevande försök att hitta en egen moralisk livshållning och en förståelse av livets gåta. Icke desto mindre var det just denna intellektuellt hederliga och positivt ifrågasättande hållning som var ambitionen för tidskriften *Ny Kultur*, för vilken jag var redaktör 1990 – 1998.

Några av höjdpunkterna i detta stimulerande arbete var när jag mottog texter av Pia Hellertz. Med sin frejdliga nyfikenhet och kunskapslystnad, och med sin oräddhet att kasta sig in i skrivprojekt över både svåra och kontroversiella ämnen, var hennes bidrag under en lång tid av *Ny Kulturs* existens en viktig stöttepelare. Att skriva om ämnen som sekterism bland Martinusintresserade eller pedagogiken i Martinus verk är inte bara att ta i heta potatisar, det är även att röja ny mark för arbetet omkring Tredje testamentet. Dessa artiklar finns nu med i denna bok tillsammans med andra texter av samma författare. Naturligtvis kan inte de frågor som här berörs behandlas uttömmande på ett så begränsat omfång, det är snarare fråga om impulser till fortgående diskussioner och studier. Men det är enligt min mening just en sådan ständigt pågående dialog, dels med källmaterialet – Martinus verk – och dels mellan intresserade sökare som i detta verk funnit sin kraftkälla, som behövs för att på bästa sätt stimulera den intellektuella och humana utveckling som samma verk skildrar.

Det var därför en glädjande nyhet för mig när jag fick veta att Pia Hellertz tänkte sammanställa sina viktigaste artiklar i bokform. Det är

ingen tvekan om att dessa är ett viktigt bidrag till den sekundärlitteratur som håller på att växa fram omkring Tredje testamentet och att de på grund av sina ämnesval kan fungera som en utmärkt inkörsväg till Martinus tankevärld. Max Käck”

Ingen kunde bli gladare än jag över dessa ord. Det blev min första bok. Jag vill berätta att jag skrev till Martinus Institutet i Köpenhamn och frågade om jag fick använda Martinus ansikte på det här sättet på framsidan av min bok och de gav godkänt.

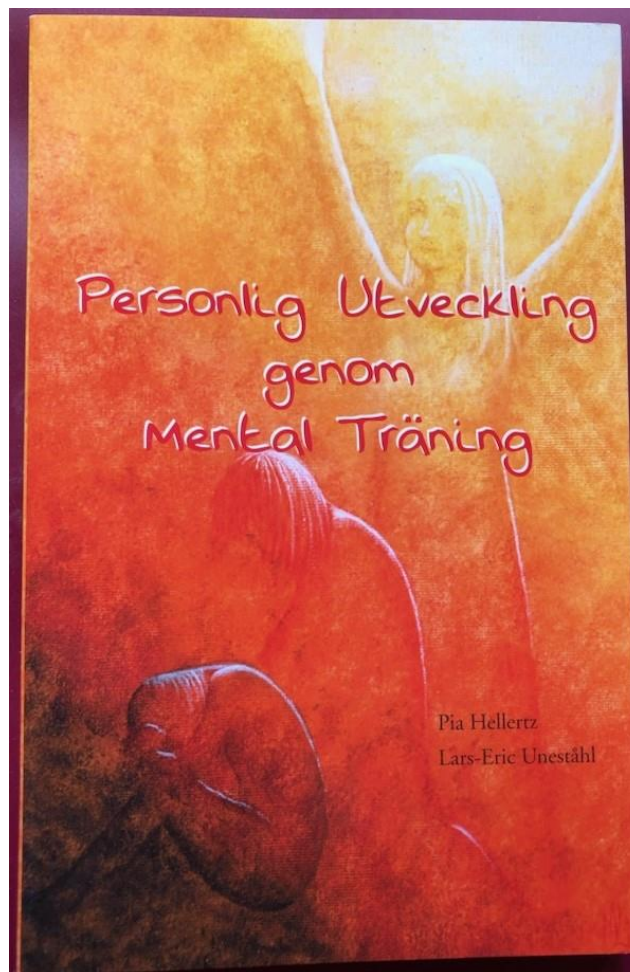
Mental träning

Som jag berättat tidigare har jag under många år samarbetat med **Lars-Eric Uneståhl** omkring hans distansutbildningar i *Mental träning*. Jag lärde ju känna honom när han var min psykologilärare på Socionomprogrammet och fick sen möjlighet att samarbeta med honom omkring olika uppgifter under flera decennier.

Jag startade arbetet som examinator för distansutbildningarna på Högskolan den 1 januari 1988 och avslutade år 2021 när jag fyllde 80 år. Dock hade jag några års paus under min forskningstid då ett par vänner till Lars-Eric tog över examinationsuppgiften. Min uppgift i huvudsak var att läsa och kommentera kursdeltagarnas skriftliga dokumentation. För mig blev det totalt cirka 25 år som examinator.

Jag blev så fascinerad över de livsöden kursdeltagarna förmedlade och deras berättelser om hur deras Mentala träning hade påverkat deras liv, så jag beslöt att skriva en bok om detta. Den kom att heta ”*Personlig Utveckling genom Mental Träning!*” och den publicerades år 2002 på *Veje International AB*, som var Lars-Erics förlag. Boken kom att bli kursbok för kursdeltagarna i många år. Jag skrev Lars-Eric som medförfattare eftersom det är han som skapat Mental träning och kurserna om den.

Vid ett tillfälle när jag sökte på mitt namn på nätet hittade jag en sida över författare. Där hittade jag mitt namn. Jag fanns med på en lista över *författare*. Wow, jag hade äntligen blivit författare. Jag läste också att man får kalla sig författare när man skrivit TVÅ böcker, så det räcker inte med en.

Omslaget till boken är en akrylmålning gjord på linneduk, målad år 2000 av en PUMT-studerande, Maria Lannerbro Norell, från Falun. Den heter ”Pånyttfödd” och är en underbar symbolisk bild av de processer som de allra flesta kursdeltagare berättar om i sina PM.

Färdighetsbaserat lärande

Under min tid på universitetet blev jag, som jag berättat tidigare, alltmer intresserad av *pedagogik* och *didaktik*, d.v.s. hur man skapar den ultimata undervisningsformen för att underlätta för de studerandes lärande. De flesta av de rapporter och PM jag skrev under dessa år handlade om det temat utifrån olika perspektiv. Och jag har sparat... I hyllan står det flera fulla tidskriftssamlare med texter. Färgerna avslöjar att jag ville att rapporterna skulle vara vackra också...

Jag hade förmånen att få bli den första kvinnan som fick *Högskolans pedagogiska pris* på Högskolan i Örebro efter omröstning bland studenterna år 1992. Om jag minns rätt fick jag också 20,000 kronor. De gav mig möjligheter senare att resa...

Jag hade i samband med mina pedagogiska studier fått kännedom om ett lärosäte i USA som utvecklat en mycket speciell pedagogik. Mitt första besök på *Alverno College* i Milwaukee, Wisconsin, USA, genomfördes år 2000 under fem dagar tillsammans med 24 andra universitetslärare från olika lärosäten i Sverige som också hade fått pedagogiska priser på sina lärosäten. Vi fick då lära oss om ”*Ability-Based Learning*” första gången.

Levande pedagogers sällskap, som jag var medlem i, förlade sitt årliga internationella symposium dit detta år med ekonomiskt stöd av *Rådet för högskoleutbildning*. Jag vill nämna att jag under dessa år då jag var medlem i sällskapet fick följa med på dessa enormt intressanta resor till spännande lärosäten, exempelvis till *Roskilde University* i Danmark där man arbetade med *tvärvetenskapliga projektstudier*, till *Maastricht University*, som var det universitet som startade *Problem-baserat lärande, PBL*, i Europa, med flera.

Jag har aldrig varit mycket för att resa, men jag älskade att besöka universitet och andra lärosäten. Som en parentes kan jag nämna ett besök på universitetet i St Petersburg i Ryssland. Jag tror det var en resa som Lars-Eric Uneståhls anordnade för kursdeltagare. Han har arrangerat årliga resor till många spännande mål. Jag deltog i några.

Det fascinerande med besöket på universitetet i St Petersburg var dels formen på föreläsningssalen där föreläsaren stod på golvet längst ner och studenterna satt på ”våningar”, som på en idrottsarena. Det kallas ”*auditorium*”. Jag gick in och satte mig och såg att det var stenkänkar och att sätena var nerslitna så man kunde se var studenter suttit och lyssnat sen början av 1700-talet.

I april-maj 2002 åkte jag tillbaka till Alverno tack vare ett resestipendium från *Levande pedagogers sällskap* och *Rådet för Högskoleutbildning*. Det var meningen att jag och min kollega och vän från Örebro universitet, **Ann-Cathrin Åquist** skulle åkt hösten 2001, men då hade attacken mot *Twin Towers* i New York den 11 september, 9/11, inträffat så vi valde att inte åka till ett land och ett lärosäte i sorg.

Jag åkte istället ensam år 2002 och stannade 10 dagar. Jag fick bo i ett studentrum på lärosätet och jag utnyttjade tiden maximalt med att delta i lektioner, seminarier, projektarbeten, examinationer, i alla undervisningssammanhang. Lärarkåren var enormt generösa med att låta mig delta. Jag fick samtala med ett femtontal lärare, dekan,

professorer, docenter och lärare inom olika ämnesområden, från kemi, fysik och matematik till pedagogik, sociologi, omvårdnad och humaniora.

Jag fick glädjande nog också tillfälle att intervju personer som funnits med sedan "*Ability-Based Learning*" startade på 60-talet eller som tidigt anställdes och därmed hade en djup inblick i processen och historien, Syster **Joel Read**, president på Alverno, Syster **Austin Doherty**, Syster **Georgine Loacker** samt **Tim Riordan**, dekan för *Academic Affairs*.

Jag fick bli fotograferad tillsammans med Austin Doherty, Georgin Loacker och Joel Read vid mitt besök 2002.

Lärosätet startade på tidigt 1900-tal som en skola för *Fransiskanska Skolsystrar*, d.v.s. de var nunnor. Joel Read berättade att skolsystrarnas mission var att undervisa. Hon var med och startade lärosätet. De tre nunnorna jag nämnde var helt fantastiska kvinnor och de blev viktiga förebilder för mig. Jag vill berätta en händelse som

gjorde starkt intryck på mig. När jag var där första gången med andra svenska lärare, var de alla tre i 70-årsåldern. De höll en föreläsning för oss besökare från Sverige. Efter en stund började tekniken krångla och jag trodde att de nu skulle ropa på hjälp från nån ung teknisk man. Men icke... De fixade problemet själva – och fortsatte föreläsningen. Det var ett förhållningssätt jag såg om och om igen hos dem. Man fixar det själv så långt som möjligt...

Jag minns att jag i det längsta undviker information från Alverno eftersom jag inte ville läsa att nunnorna dött. Till slut blev jag tvungen att inse... Idag finns de inte längre i den fysiska världen.

Det som fängslade mig mest i Alvernos pedagogiska modell är att de funnit ett sätt att *integrera teori och praktik* och att skapa den verklighetsförankring och de möjligheter till självkänedom och personliga utveckling som de studerande vid svenska socionomutbildningar efterlyste.

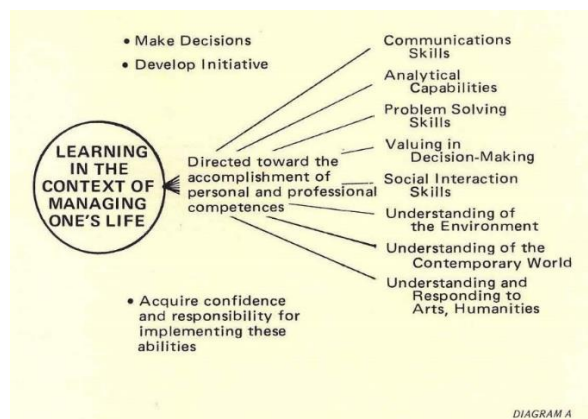
Jag kan nämna att det inte genomfördes några föreläsningar alls på Alverno. Jag frågade **Tim Riordan** om det och han svarande: "*Vi vill utbilda aktiva, kritiskt och självständigt tänkande personer. Det kan vi inte göra om vi tvingar dem att sitta passivt och lyssna!*"

Här hade en enad lärarkår med stöd av administrativ personal och inspirerad av collegeledningen, sedan flera decennier tillbaka, lyckats hitta en gemensam pedagogisk plattform. Alla talade samma språk. Alla strävade åt samma håll. Alla hade en gemensam vision.

De studerande som bara var kvinnor, kom från alla samhällsklasser och en stor andel kom från etniska minoritetsgrupper i Milwaukeeområdet. En mycket stor andel var "klassresenärer", d.v.s. den första i sin familj eller släkt som studerade på högre utbildning. En mycket liten andel var internationella studerande. Alverno tog in alla kvinnliga sökande som var behöriga och behörighetsnivån var satt ganska lågt, vilket innebar att Alverno hade tagit på sig stora pedagogiska utmaningar. Det fantastiska var att Alverno trots dessa rankades på samma kvalitetsnivå som *Harvard University* och *University of Chicago*.

Mina besök ledde till att jag beslöt mig för att skriva en bok om "Ability-Based Learning" som kom att publiceras år 2004 med titeln "*Färdighetsbaserat lärande enligt Alvernomodellen*". Jag vill kort nämna de färdigheter Alverno fokuserade på:

- *Kommunikation*, vilket innefattar skrivande, läsande, lyssnande, språkanalys, mediakunskap, teknologi, samt förmåga att muntligt framföra sitt budskap, m.m.
- *Analys*, vilket innebär kritisk granskning, utvärdering och värdering m.m.
- *Problemlösning*, vilket omfattar återkommande träning i att formulera problem, analysera, välja strategier, implementera strategierna och utvärdera.
- *Värderingar i beslutsfattande*, vilket bland annat innebär etiska analyser, granskning av egna värderingar och självkänedom.
- *Social interaktion*, vilket bland annat innebär att träna och få feedback på social interaktion i mindre och större grupper, i projektarbeten och i en-till-en-diskussioner.
- *Globala perspektiv*, vilket innebär att bli medveten om multipla perspektiv, kulturella, etniska, internationella perspektiv och frågeställningar.
- *Effektivt medborgarskap*, vilket bland annat innebär att delta i politiska eller andra intresse- och stödgrupper på campus och/eller sådana aktiviteter i kommunen.
- *Estetisk mottaglighet*, vilket innebär att uppleva, värdera, bedöma och i viss mån utöva kultur, konst, musik o.s.v.

Alla kurser och program på Alverno College skulle inkludera medvetenhet om och en gedigen och återkommande träning i samtliga dessa åtta "abilities", färdigheter, där resultaten, prestationerna, sedan utvärderades. "The Proof is the Performance". De studerande måste i praktiken visa att man faktiskt behärskar de olika kompetenserna.

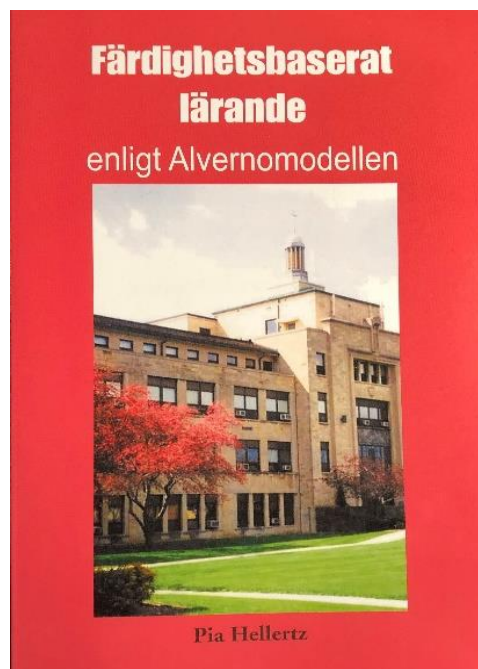
Alverno hade vid den här tiden 66 olika program och utbildningar, allt från sjuksköterskeutbildning och lärarutbildning till

teknologiska och affärsutbildningar. Under de år som gått sen starten har dessa "abilities" bestått även om de i sina detaljer utvecklats och förändrats allt eftersom det omgivande samhället och tekniken utvecklats. Till exempel hade kommunikation via media och dator tillkommit och utvecklats. Jag vet ju inte hur det ser ut idag, över 20 år senare.

Efter det att jag publicerat boken har jag inte följt utvecklingen på Alverno, men ett år besökte Tim Riordan Sverige och Örebro universitet och jag fick vara värd för hans besök. Om jag minns rätt så höll han också en öppen föreläsning på universitetet.

Jag hittade en bild från Tims besök. Vi bjöd honom på Slottskällarens restaurang på kväll och hade utsikt mot slottet vilket Tim uppskattade mycket. Ann-Chatrine Åquist, Tim Riordan, jag och Katarina Bartholdsson.

Paradigmskifte på gång

När jag föreläste för de blivande socionomerna brukade jag ha en föreläsning om de ideologiska förändringar som skett och sker. Förenklat handlar det om det gamla ”*organiska paradigmet*” när gudar, religion och tro styrde allt. Men under 1500-talet började forskarna studera världen. De vägde och mätte och skrev om de ”sanningar” de upptäckt. Det kallas det ”*naturvetenskapliga paradigmet*”. Det enda som gällde var just det som gick att mäta och väga, se på med våra ögon och ta på med våra händer. Allt vilade på en *materialistisk* världsbild. Inget existerade utanför materien. Jag kan kort konstatera att ideologier som *socialismen* och *kommunismen* vilar på detta paradig.

Men på slutet av 1800-talet och framförallt under 1900- och 2000-talet har forskare börjat studera även de psykiska, de immateriella fenomenen. Framförallt är det dels kvantfysikens men också parapsykologins forskningsområden. Ett ”*holistiskt*” och så småningom även ett nytt ”*organiskt*” paradig började framträda och det utvecklas alltmer. ”Gud” fick nya möjligheter att ”synas”...

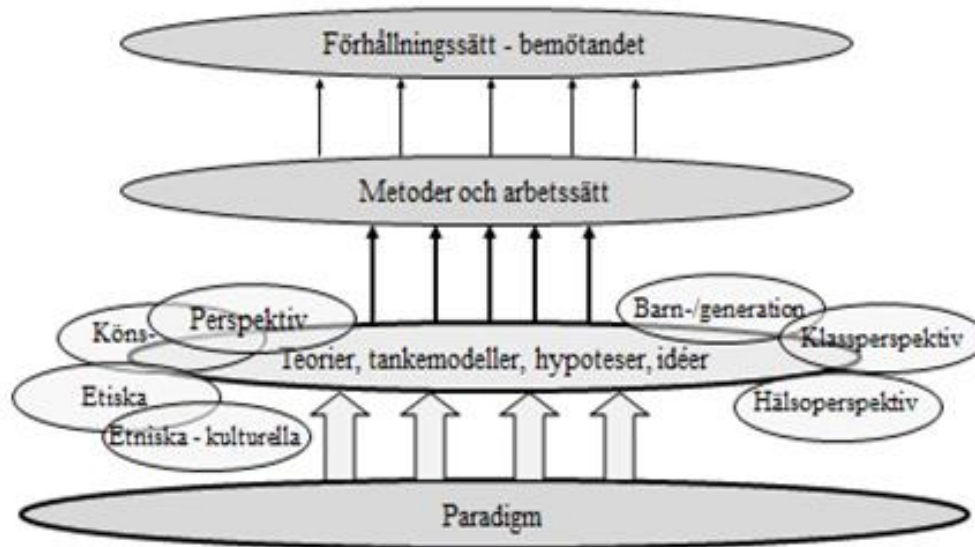
Figur 5 - Paradigmskiften under överblickbar tid

De streckade gränserna visar att det inte är vattentäta skott mellan paradigmen.

Paradigmet styr sedan vad vi ser och det ligger som grund för formuleringen av teorier och arbetssätt. Det handlade om att bli ”*paradigmmedveten*”.

Figur 2 – Paradigmet styr teorier och modeller

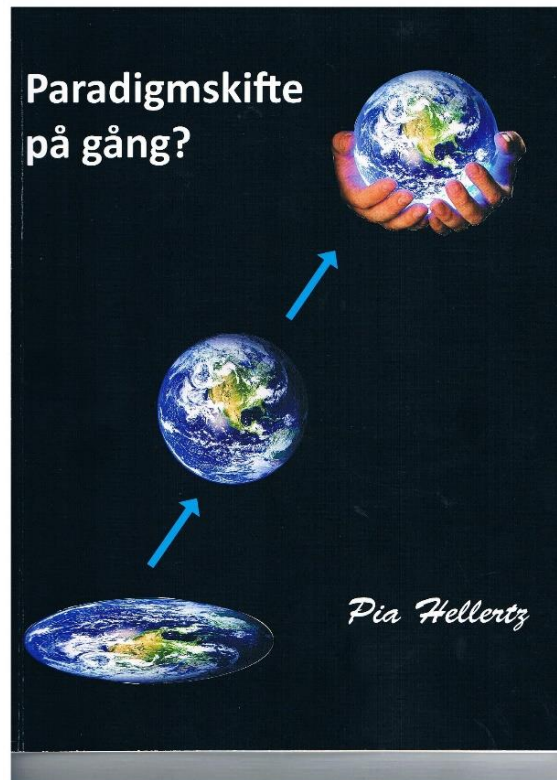

Jag minns en gång när jag startade det första Socionomprogrammet på distans mot *Högskolan i Visby*. I den första delkursen höll jag en föreläsning om paradigmatteorin. På rasten gick jag ut på gården. Då kom en manlig student ut till mig och berättade att han egentligen inte var intresserad av att gå Socionomprogrammet utan han hade sökt ”på skoj” eftersom det inte fanns något annat intressant just då på Högskolan i Visby. Han hade tänkt hoppa av men berättade att efter min paradigmatföreläsning så bestämde han sig för att gå kvar. Kan man få en mer fantastisk återkoppling? Han tog sin socionomexamen sju terminer senare.

Lars-Eric Uneståhl bad mig en gång att hålla en föreläsning på ett vårmöte på *Skandinaviska Ledarhögskolan*, så jag valde att föreläsa om paradigmatteorin, vilket ledde till att han bad mig skriva en artikel som kunde ingå som kurslitteratur i distanskurserna om Mental träning – vilket jag gjorde. När han läst den bad han mig utveckla artikeln och skriva en bok – vilket jag gjorde. Den kom att heta ”*Paradigmatkifte på gång?*” (2012) och har sen dess ingått som kurslitteratur i distanskursen i Mental träning. Personligen tycker jag nog att det är den bästa av de böcker jag skrivit, med viss konkurrens av den sista, d.v.s. boken om döden.

Det var Lars-Erics son **Staffan** som skapade titelbladet... Jag blev så imponerad av hans sätt att tänka, d.v.s. utvecklingssynen på Jorden

från en platt Jord till den runda Jord de flesta av oss har anammat idag och mot en kärleksfull, omhändertagande Jord. Men det finns en rörelse som fortfarande menar att jorden är platt, "Flat Earth".

Historieboken

Ett par år senare bad Lars-Eric mig att skriva en bok om den *Mentala träningens historia*. Jag minns att jag blev ordentligt skakad och sa att "det måste ju du göra". Men han sa NEJ så starkt så jag insåg att han faktiskt inte ville. Jag minns hur min hjärna började arbeta. "Vem skulle då kunna skriva den?" Jag testade alla namn som dök upp och insåg efter en stund att det nog var jag som måste göra det. Det var bara att sätta igång...

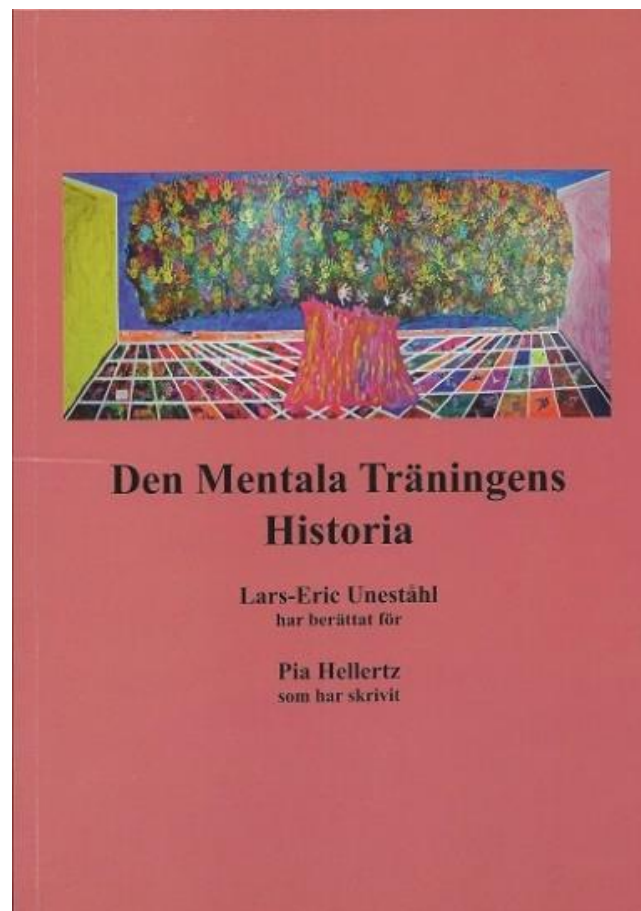
Eftersom jag är en "sparare", som sparar alla dokument i pärmar och tidskriftssamlare och lådor med mera, ifall jag skulle komma att behöva... så hade jag naturligtvis sparat allt, vilket underlättade.

Det innebär ganska mycket jobb eftersom jag har börjat "dösta" lite. Det mesta jag sparat har jag inte haft något behov av... Men man kan ju aldrig veta...

Det innebar ju att jag sparat dokument och kassetter och videor under de många år jag hade arbetat med distansutbildningarna. De

kom till nytta nu. Dessutom ägnade jag några timmar under sommaren 2014 åt att intervjua Lars-Eric och ställa de frågor jag inte hade några dokument om. Under dessa intervjuer fick jag veta att Lars-Eric hade en son som jag inte hört talas om. Lars-Eric har varit gift 3 gånger och med denne okände son har han 7 barn...

Bland de många egenheterna som Lars-Eric har kan nämnas att han har två "heliga tal", 7 och 3, alltsedan han studerade teologi. 7 är *Gamla Testamentets* tal, *Vishetens sju pelare*, och 3 är *Nya Testamentets – Fadern, Sonen och Den Helige Ande*. Lars-Eric är uppväxt i en pastorsfamilj. Han har ofta delat in det han skriver om i tre eller sju delar. Hans teorier och metoder bygger ofta på dessa tal. Så jag bestämde mig för att boken jag skulle skriva skulle få 37 kapitel. Dessutom "råkade" den bli på 368 sidor, så om man räknar titelblad och baksida så blir det 370 sidor. *Skandinaviska högskolan, SLH*, har sen kommit att kalla boken för "*SLHs bibel*".

Klimatet och en ny världsordning

När jag hade samarbetat ett par år med **Jan Gillberg**, *DSMs* skapare och redaktör som jag berättat om i tidigare kapitel, hade jag på allvar börjat intressera mig för ”världsproblemen”. Jag läste böcker och artiklar och lyssnade på föredrag på nätet om diverse ämnen. Jag började förstå att en liten grupp mäktiga personer styrde det som hände i världen. De ingick i olika maktgrupper som kunde heta *Illuminati*, *Frimurarna*, *Romklubben*, *Bilderberggruppen*, *Sionisterna*, *Deep State*, *Makteliten*, med mera. Det är för det mesta samma personer i de olika grupperna. Dessa grupper hade och har en mycket mörk agenda. Deras intention var – och är - att få total makt över mänskligheten, *New World Order*, och att även reducera antalet människor på planeten.

Om detta berättas bland annat på *Georgia Guidestones*, ett granitmonument som invigdes den 22 mars 1980 i Elbert County, Georgia, USA, men som raserades på morgonen 6 juli 2022 av en kraftig sprängladdning av okända gärningsmän. Det var fyra höga stenar. På varje sida var 10 ”budord” inristade på åtta olika språk. Det första löd:

1. Håll människans population under 500 000 000 i ständig balans med naturen.

Det skulle år 1980 betyda att man måste döda åtta av nio människor, räknade författaren **James Delingpole** ut, vilket jag berättar om i min bok ”*Att leka Gud*”. Idag skulle det innebära att tretton av fjorton av oss måste dödas. Många författare berättar att det är just det som nu pågår med exempelvis gifter i mat och kläder, chemtrails, vacciner och mycket, mycket mera.

Makteliten vill ersätta kristendomen med *satanismen*. De har publicerat ett antal listor som påminner om varandra. Några källor berättar att Makteliten måste berätta vad de planerar att göra för att undvika *karmalagen*. Om vi inte reagerar så hamnar karma på oss. Så de berättar i filmer och artiklar och böcker m.m.

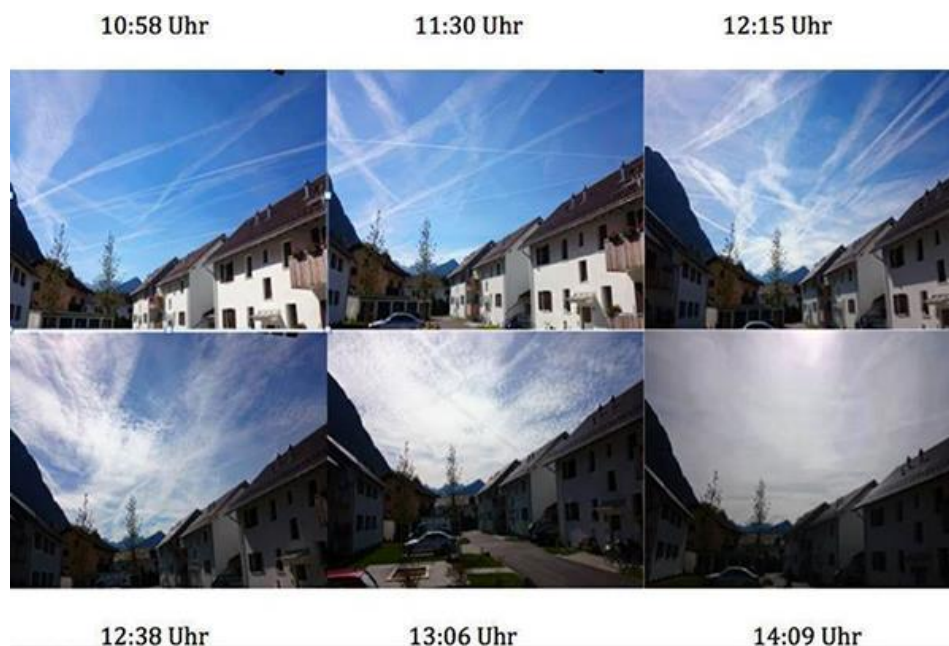
Jag väljer *Frankfurtskolans* lista:

1. Att skapa rasistiska brott
2. Kontinuerlig förändring för att skapa förvirring
3. Undervisning av sex och homosexualitet för barn

4. Undergrävande av skolans och lärarnas auktoritet
5. Enorm invandring för att förstöra den nationella identiteten
6. Främjande av överdriven alkoholanvändning
7. Att tömma kyrkorna
8. Ett opålitligt rättssystem till nackdel för brottsoffer
9. Skapa beroende av staten och statliga förmåner
10. Kontrollera och fördumma media
11. Uppmuntra familjens sönderfall⁵

Det finns inte utrymme här att gå in på detaljer, men dessa intressen ledde bland annat till att jag började skriva artiklar om de böcker jag läste och som jag ville inspirera andra att läsa. Jag fick jag publicera många i *DSM*, totalt 49 egna samt 3 översatta, men även några enstaka i *NewsVoice*, *Nya Tider* och *Contra*. Jag publicerade alla på min *Boksida* på *Hemsidan*. Där ligger nu över 300 artiklar.

När jag studerade det s.k. ”*klimatehotet*” och insåg att det byggde på lögn och statistikförvrängning och samtidigt studerade temat ”*chemtrails*”, d.v.s. de kemikaliestrimmor som flygplan sprider ut på vår himmel i de flesta länder i världen, så kände jag starkt att jag ville skriva en bok om detta.

⁵ “*Our Cultural Decline Follows (Communist) Blueprint*” - Timothy Mathew's May 13, 2017.

Det ledde till boken *”Att leka Gud – Om klimatdebatten, geoengineering och en ny världsordning”* (2015). **Jan Gillberg** publicerade den på sitt förlag *DeSaMek Publishing AB*. Geoengineering är det akademiska begreppet för ”chemtrails”.

Det officiella syftet med kemikaliestrimmorna är att kyla ner Jorden och skydda den från Solens varma strålar, som enligt ”klimatalarmisterna” värmer upp Jorden och skapar en ”katastrofsituation”.

Det finns ett antal svenska forskare som publicerat kritiska böcker och artiklar för att avslöja lögnerna bakom *”den globala uppvärmningen”* men de får inte utrymme i vanliga media, utan är hänvisade till egna plattformar på nätet och till alternativa media, vilket jag ganska snabbt upptäckte och har prenumererat på exempelvis *KLIMATSANS*, *Dane Wigingtons* blogg, *Bakom kulisserna*, med flera i många år.

De sanna forskarna avslöjade lögnerna som spreds av de s.k. ”klimatexperterna” inom *IPCC, Intergovernmental Panel on Climate Change*. Sverige har haft ett antal internationellt kända klimatforskare, men de har inte fått utrymme i massmedia. Verkliga klimatexperter har avslöjat att medlemmarna i IPCC i huvudsak är politiker som har som syfte att skrämja världen med klimathotet. Och eftersom de flesta människor, både i Sverige och i andra länder, bara lyssnar på mainstreammedia, MSM, d.v.s. de stats- eller privatägda medierna TV, radio och massmedia, så låter vi oss luras av hotet och blir skrämjda och lydiga.

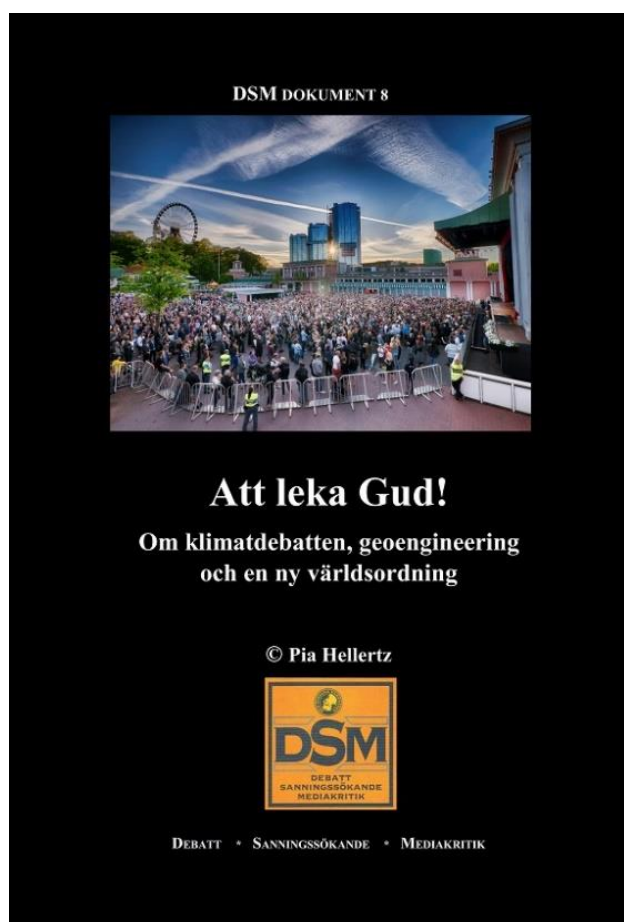
Jag vill bara kort nämna att de futtiga knappa 2 grader som det blivit varmare under 1900-talet enligt dessa forskare är en återhämtning från *”den lilla istiden”* som kännetecknade en stor del av 1800-talet. Ett par solforskare menar att vi istället är på väg in i en ny liten istid, att det är på väg att bli kallare. Det är solen som påverkar klimatet. Nåja, det kommer att avslöjas snart...

”Chemtrails” är giftiga för människor, djur och växter. De innehåller *aluminium, barium, strontium* med mera. Skillnaden mellan ”contrails” och ”chemtrails” är att de förstnämnda är frusen vattenånga och upplöses snabbt, medan ”chemtrails” hänger kvar och sprider ut sig över himlen, vilket jag visade i en bild ovan.

Nu börjar dock sanningar komma fram. En ex-militär meteorolog erkänner live på main stream media, att de sprejar chemtrails och vad de innehåller. Även några piloter har nyligen berättat.

En annan metod som jag berättar om i boken är begränsningen av *koldioxidutsläppen*. Man har fått alla att tro att mänskliga utsläpp av koldioxid får jorden att värmas upp genom den så kallade ”*växthus-effekten*”. Koldioxiden är växternas nödvändiga näringskälla. De ”konsumerar” koldioxiden och skapar det syre vi människor och djur andas in. Sen andas vi ut koldioxid som växterna behöver för att överleva. Genom att begränsa koldioxiden i atmosfären skapar man enorma problem för växtligheten, och därmed för djuren och mänskligheten.

I skrivande stund verkar dock alltfler avslöjanden komma från olika insatta källor.

När jag letade efter en lämplig bild till framsidan på boken hittade jag denna fantastiska bild, där kemikaliestrimmorna sprids över Liseberg just där massor av människor var samlade. Jag fick köpa bilden av fotografen för 750 kronor. Han berättade att han hade legat på ett tak och väntat på det rätta ögonblicket, när den nedgående solen skulle visa sig mellan byggnaderna i mitten längst bak på bilden. Han var

inte medveten om strimmorna. Den som har goda ögon ser solen genom byggnaden.

Konspirationsteorier

Egentligen hade jag sen tänkt skriva en bok om s.k. ”konspirationsteorier”. Jag hade samlat material några år. Titeln var klar: ”*Tänk om det är sant – En kritisk granskning av konspirationsteorier*”. Men... tiden gick... Jag kände till slut att jag inte skulle komma att orka och hinna uppdatera mina kunskaper inom de många olika områden som klassats som ”konspirationsteorier”. Många av dem har ju avslöjats som sanningar. Jag fyller 83 år om ett par månader. Jag måste börja inse mina begränsningar...

Vad är en *konspiration*? Begreppet ”konspiration” kommer från latinets *conspirare*: ”andas tillsammans”. Det kan beskriva en *sammansvärjning*, som syftar på ”ett hemligt samarbete mellan en grupp individer med ett dunkelt, olagligt eller illasinnat syfte” enligt Wikipedia.

Jag läste **Kent Wernes** bok ”*Allt är en konspiration – En resa genom underlandet*” (2018) när den kom ut och valde då att skriva en artikel om boken istället. De föreställningar och händelser som Werne

tar upp som exempel på ”konspirationer”, ibland bara i förbigående, ibland ganska omfattande, och som jag som ”konspirationsteoretiker” har dragit andra slutsatser om än de han kommit fram till i sina studier, är exempelvis:

- 9/11, d.v.s. katastrofen den 11 september 2001, när flygplan attackerade World Trade Center
- Teorin om en ny världsordning, en världsregering, New World Order, NWO
- Illuminati och frimurarna
- Sion vises protokoll
- Mordet på JF Kennedy år 1963
- ”Mind control”
- ”Rymdödlorna”
- Attackerna i Oslo och Utøya den 22 juli 2011
- Läkemedelsindustrin och vaccinerna
- Klimathotet och chemtrails
- Palmemordet
- Barack Obamas födelsedokument
- Det amerikanska valet 2016
- Med flera...

I min artikel, som blev på 30 sidor och som jag publicerat på min Boksida diskuterar jag alla dessa mycket intressanta ämnen.

Werne publicerade senare en bok med rubriken ”*Konspirationsfeber*” (2021) som jag läste och skrev en lång artikel om – 29 sidor – som också ligger på min Boksida. Den handlade om den s.k. ”pandemin” *Covid 19*. Att jag skriver ”s.k.” betyder att jag förstått att den egentligen var en vanlig höst- och vinterinfluensa, men syftet var att sälja på oss s.k. ”vacciner”, som visat sig vare rena gifter. De kallas ”biovapen” av de experter som avslöjat. Och mänskligheten var som vanligt lydiga och tog dessa vacciner. Massor med allvarliga biverkningar och dödsfall hände i svallvågorna av vaccinet, men skyllades ofta på ”pandemin”.

I skrivande stund beskriver läkare att cancerdiagnoserna ökat drastiskt och några menar att det kan kopplas till vaccinerna. Många idrottsmän ramlar ihop på grund av hjärtproblem. Både kvinnor och män får svårigheter att föda barn. Även dessa teman har under de senaste månaderna alltmer avslöjats, framförallt av medicinska och

andra experter som valt att bli ”visselblåsare” på bloggar och i alternativa media.

Min hållning i ”pandemifrågan”, förutom att jag studerar och skriver, är att jag aldrig tvättat mig med den handsprit som stått framme överallt – tvål och vatten räcker bra för att hålla händerna rena, aldrig använt munskydd, som senare visat sig vara skadliga för användarna, eftersom när man andas ut så stannar koldioxiden i munskyddet och vi andas in den igen. Vi får syrebrist. Jag har inte accepterat isolering, avstånd, att avstå från kramar, med mycket mera. Jag känner en viss stolthet över att jag ganska omgående när varningarna för Covid 19 började komma, anade att det var nåt skumt med detta och började studera temat. Jag har brukat få vinterinfluensan vartannat år sen länge. Trots att det var ”dags” för mig den här gången så fick jag ingen influensa under hela perioden. Jag har inte ens varit förkyld. Däremot har min KOL förvärrats under senaste året och i synnerhet under senvintern 2024, men det kan knappast skyllas på Covid 19. Däremot blev jag ordentligt förkyld under ett par veckor i juni och juli... Jag återkommer till krämpor i kapitel 13 😊.

Ett begrepp som börjat florera på nätet är ”*chemtrailslunga*”, vilket innebär att gifterna som sprutas ut i vår atmosfär hamnar i våra lungor och om man redan har andningsproblem kan de försvåras. Jag sover alltid med fönstret öppet på nätterna sen många år. Det känns som om jag kan andas lättare då. Samtidigt ser jag ju ofta att flygplanen med strimmorna flyger över huset där jag bor ganska ofta, så jag har naturligtvis tänkt tanken. Men jag klarar inte att sova med stängda fönster. Fönsterspringan beror på gradantalet där ute. Jag brukar kunna ha öppet tills det är minus tio grader ute.

Jag fortsätter engagera mig i s.k. konspirationsteorier, men kommer med allra största sannolikhet inte att skriva någon bok om dem.

”Döden är Livets största överraskning”

Min viktigaste drivkraft till att skriva en bok om döden var att jag visste att många människor är rädda för att dö, eftersom döden är okänd och därför kanske skrämmande för dem. Dessutom har ju kyrkan undervisat om *helvetet* och *skärselden* under ett par tusen år, så jag kan tänka mig att många ”syndare” är rädda.

Det finns en fobi som heter *Tanatofobi*, som innebär överdriven

rädsla för döden. Den kan även involvera rädslan för att bli begravd levande och rädslan för kremering. Jag ville därför försöka skriva en bok som minskade rädslan och kanske till och med ökade nyfikenheten om vad döden är och vad som kan hända efter döden.

Rubriken till boken hämtade jag från *Martinus'* lilla bok "*Genom dödens port*". Han skriver bland annat: "'Döden' är en sömn som varar något längre än den vanliga sömnen!" Han menar att vi då kommer att befinna oss i den femte dimensionen, vilket är samma dimension som vi vistas i när vi drömmar.

De teman jag bland annat berör i boken är *nära-döden-upplevelser* och *utom-kroppsliga upplevelser* som allt fler parapsykologiska forskare studerat. Naturligtvis tar jag upp temat *reinkarnation*, d.v.s. att vi föds om och om och om igen i en evig utveckling. Jag berättar om *spiritistiska medier* som har kontakt med de döda och förmedlar deras berättelser. Bland annat har några medier berättat att det lever massor med människor i den femte dimensionen som inte vet att de är döda. De kan ibland upplevas som "spöken" för oss som ser dem.

Jag måste berätta om när jag pratade med mitt yngsta barnbarn, Catriona som var 18 år, om detta tema. Då bad hon att jag skulle komma och spöka för henne "*men inte på natten*". Jag frågade hur hon skulle veta att jag var jag som kom. Hon tänkte en långt stund – "*Du kan bära på en bok*" tyckte hon... Så jag får väl försöka lära mig det när jag kommit över till andra sidan...

Livet pågår som vanligt för de döda. Jag frågade exempelvis en expert på Martinus kosmologi vad som hände med de ungefär 3,000 personerna som dog i de kraschade tvillingtornen 9/11. Han svarade: "*De fortsätter gå till tvillingtornen för att arbeta!*" Tankar och föreställningar styr det vi möter efter döden. Om man inte vet att man är död så fortsätter livet som vanligt.

Det innebär att de som tror att de får sitta på *Guds* högra sida kommer att få göra det, tills de tröttnar på det. Och de muslimska martyrererna som "vet" att de får möta tolv jungfrur på andra sidan. Inte undra på att de inte är rädda för döden...

En av de andliga naturlagar som **Martinus** beskriver är "*hunger- och mättnadsprincipen*". Det innebär att vi gör det vi gör så länge vi hungrar efter det och slutar när vi tröttnar på det och börjar hungra efter något annat. Han skriver också att "*önskningar skapar öde!*" Det är samma grundtanke som **Lars-Eric Uneståhl** har med Mental

träning, där syftet är att skapa konkreta, attraktiva målbilder i sitt inre, för att på det sättet attrahera det önskade, vilket bevisligen sker om och om igen enligt mina erfarenheter som examinator för över ett par tusen kursdeltagare.

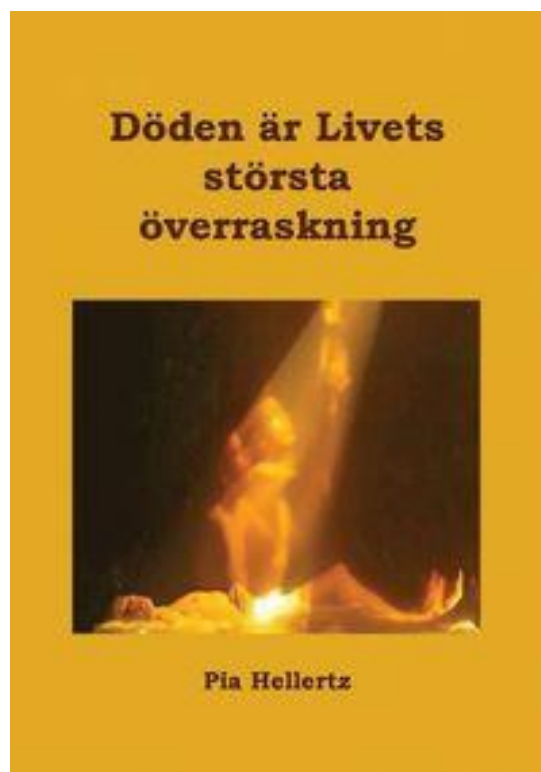
Ytterligare en av de andliga naturlagarna som Martinus berättar om är ”karmalagen”, d.v.s. ”lagen om sådd och skörd” som Bibeln berättar om. Allt vi gör och tänker och säger återkommer till oss, i detta eller i kommande liv, både ”ont” och ”gott”. Så det gäller att leva så framtiden blir god.

I boken berättar jag också om några av de parapsykologiska aktiviteter som utvecklats, exempelvis *Remote viewing*, *fjärrskådning*, vilket innebär att fjärrskådaren kan se vad som händer både bakom stängda dörrar, men även på andra platser och till och med på andra planeter. Den forskningen har utvecklats mycket under de senaste decennierna, även om vi ännu inte får veta så mycket. Bland annat används den av spioner.

Ett mycket intressant tema jag tog upp är *Instrumentell trans-kommunikation*, vilket innebär att kontakter mellan de som lever i den psykiska/andliga världen och de som lever i den fysiska världen kan ske via radio, TV, dator m.m. Forskare i den andliga världen samarbetar numera med forskare i den fysiska världen med hjälp av tekniken. Jag tar ett citat ur min bok:

Fenomenen startade spontant på 1950-talet både i Italien, Sverige och USA. En fransk teolog och erkänd forskare, *Francois Brune*, berättade att två framstående katolska präster och akademiker, fader *Agostino Gemelli*, som var en medicinsk läkare och kärnfysiker, samt fader *Pellegrino Ernetti* under inspelningen av en gregoriansk sång som de arbetade med i fysiklaboratoriet vid det *Katolska universitetet* i Milano den 17 september 1952, kände igen en röst under en av inspelningarna. Det var fader Gemellis döda pappas röst, som riktade sig direkt till honom. De båda prästerna bestämde sig för att informera påven, *Pius XII*. Förvånande nog för prästerna visade påven en positiv attityd och gav prästerna stöd. Han sa: ”*Var inte oroliga! Er upplevelse har inget att göra med spiritism, eftersom en inspelningsapparat inte kan påverkas. Det kan till och med innebära en början för ett nytt vetenskapligt forskningsområde som kan bekräfta tilliten till ett liv efter detta*”.

I skrivande stund berättar **Lars-Eric Uneståhl** att han och en professor i parapsykologi vill forska på och experimentera med instrumentell transkommunikation. Det ska bli intressant att se om de får kontakt.

Jag besökte spiritistiska medier

När jag började intressera mig för temat döden och kontakt med de döda på 80-talet ville jag själv uppleva vad medier kunde berätta, så jag besökte två medier. Först besökte jag ett känt medium i Askersund. Hon varnade mig för en man jag just börjat dejta och sa att han hade missbruksproblem, vilket jag hade börjat ana, så med stöd av hennes uttalande avslutade jag kontakterna. Men när jag skulle gå frågade hon, *"Vet du vem Martinus är? Han står och håller sin hand på din högra axel!"* Det var lite skakande eftersom hon inte hade den minsta aning om vem jag var eller om mitt intresse för **Martinus'** verk. Men jag minns att jag tänkte att Martinus nog hade viktigare saker för sig än att stå och hålla sin hand på min axel.

Nästa medium jag fick tid hos var den från TV:s program *"Det*

okända” kände **Terry Evans** som hade kursgård och mottagning inte långt från Örebro. Jag tror att det hände för drygt 10 år sedan, d.v.s. år 2013. Det var lite mer intressant att lyssna på honom. Han inledde på samma sätt som kvinnan: *”Mamma hälsar till dig. Pappa hälsar till dig....”* med flera som hälsade till mig. Han frågade efter seansen vad jag arbetat med eftersom jag hade så många som hälsade och jag svarade ”socialarbetare”. Då menade han att han förstod de många kontakterna. Sen sa han att *”Din mamma undrar när du ska skriva boken du planerat!”* Men den starkaste upplevelsen var när han lite förvånad berättade att *”en enbent man hälsar till dig”*. Han hade ju ingen aning om att jag varit förlovad med en ”enbent man”, **Bent Tang**, som hade amputerat ena benet under knät och hade protes. När han något senare med ännu större förvåning säger: *”Den enbente mannen undrar om ni ska gå och dansa på lördag”*, då fick jag det yttersta beviset. Terry Evans visste ju inte att Bent och jag ägnat många kvällar under våra fyra år tillsammans åt att dansa och att Bent var en helt suverän dansör.

Jag berättade i inledande kapitel att min mamma blev diagnosticerad som schizofren eftersom hon såg och hörde sånt andra inte kunde se och höra. Jag kunde också tycka att hon sa ”konstiga saker” ibland, men det var innan jag började intressera mig för dessa ämnen. En gång under våra samtal när hon var över 80 år och bodde i Örebro berättade hon att hon, när hon var nere i affären, *”hade sett en soldat som dött i andra världskriget, men det visste han inte, så det talade jag om för honom”*. Nu önskar jag att jag vågat – och haft kunskaper – nog att fortsätta det samtalet, men det gjorde jag inte. Jag började dock inse att mamma var medial och inte schizofren, men psykvården på den tiden hade inga kunskaper om det – och jag är inte så säker på att de har det fortfarande.

Föredrag om döden

Den 12 augusti år 2021 flyttade jag in på *Almby Trygghetsbostäder*, som är ett boende för personer som är över 75 år. Det är 40 lägenheter där de flesta är ensamboende, men det finns några få par. När jag kollade senast var genomsnittsåldern ungefär 90 år. Den äldsta fyller 102 år i år och den yngste är 78 år.

År 2023 valde jag att ha ett föredrag för de boende och eventuellt intresserade gäster om *Vita arkivet*. Det är ett dokument där vi berättar

för familjen och närstående hur vi vill att begravningen med mera ska genomföras. Jag blev inspirerad att börja skriva mitt Vita arkiv när jag var på en Martinuskurs för många år sedan. Tror jag var i 65-årsåldern. Begravningsbyråer m.m. har formulär på nätet som man kan fylla i, men jag valde att skriva en egen text, som genom åren har uppdaterats och blivit alltmer omfattande. Funderade ett tag på att lägga det som bilaga... Men efter eftertanke beslöt jag att inte göra det. Det blir för många sidor. I dagsläget är det på 12 sidor...

Under föredraget nämnde jag i förbigående att jag skrivit en bok om döden, så ett par av gamlingarna bad mig senare att hålla ett föredrag om döden. Så i mars i år - 2024 - bestämde jag mig för att anta utmaningen. För det var verkligen en utmaning. Dels måste jag inte så bra på grund av min KOL som förvärrats under vintern och lett till värre andningssvårigheter och en allmän trötthet och svaghet, dels var det länge sen jag höll föredrag. Minns inte ens när det var...

Jag bestämde mig för att göra en snygg Power Point-presentation, men det var minst 15 år, sannolikt mer, sen jag gjorde ett PP-bildspel, så bara att komma på hur jag skulle göra det var tids- och energi-krävande. Dessutom ville jag att det skulle vara snyggt. Det blev faktiskt snyggt...

Det här är de första 9 bilderna av totalt 47 ☺

Jag kände att föredraget nog var en av de största utmaningar jag tagit på mig på mycket länge. Jag har under många år som lärare på universitetet och även i fritidsaktiviteter hållit många hundra föreläsningar och föredrag. Detta föredrag skulle bli *mitt livs sista och det skulle handla om döden för en publik med en genomsnittsålder på 90 år.*

Bilden på framsidan av min ”dödenbok” samt några bilder som jag stoppade in i bildspelet är enligt källor på Internet tagna av den ryske forskaren Dr. **Konstantin Korotkov** som menar att han fotograferade personer vid dödsögonblicket med hjälp av en bioelektrografisk kamera. Han har tagit många fotografier av vilka några är publicerade på internet. Han menar sig ha fångat ögonblicket då anden/själen/jaget lämnade kroppen.

Sen gällde det att lägga upp föredraget så det skulle leda till det syfte jag hade, d.v.s. att minska rädslan för döden och att man skulle våga börja prata med varandra och med nära och kära om döden. Jag vet inte om jag lyckades men jag fick en hel del uppskattning efteråt. Jag hade också ett tiotal ”dödenböcker” hemma som jag tog med till föredraget och la på de olika borden så deltagarna kunde bläddra. Dessutom skänkte jag dem efteråt till de intresserade.

Den finaste bedömningen jag fick gjorde en läkare som bor på boendet. Han är den yngste av oss boende, bara 78 år, och är aktiv i olika kyrkliga och andra sammanhang. Efter föredraget kom han fram och frågade om jag kunde tänka mig att hålla samma föredrag på

andra ställen. Jag blev mycket glad men tackade bestämt NEJ. Efter föredraget var jag totalt tom på energi och gick upp och la mig för att sova. Sen var jag nästan sängliggande i tre dygn och orkade inte göra något meningsfullt annat än det absolut nödvändigaste, äta, klä mig, borsta tänderna och kolla mejlen och Facebook 😊.

Förälskelse och kärlek

Nu hade jag inga planer på nån mer bok. Eftersom jag insett att jag inte skulle orka skriva "konspirationsteoriboken" så hade jag satt punkt för bokskrivandet. Då och då skriver jag fortfarande artiklar om böcker jag läst och publicerar dem på min Boksida med en blänkare på Facebook. Det är allt...

I skrivande stund har jag 2,850 "vänner" på Facebook, så det känns ganska motiverade att fortsätta min "undervisning" där en tid till...

Dock roar sig Livet ibland...

Lars-Eric Uneståhl och jag brukar äta lunch tillsammans då och då sen många år. Så länge jag hade bilen åkte jag till *Rosängens* restaurang där Lars-Eric brukade äta för det mesta. Jag valde torsdagarna eftersom de hade så goda pannkakor. Efter det att jag gav **Anna** bilen när jag fyllt 80 år så blev det inga fler resor dit. Istället började Lars-Eric komma till Trygghetsboendet i huvudsak på söndagarna. Vår matsal har så jättegod mat.

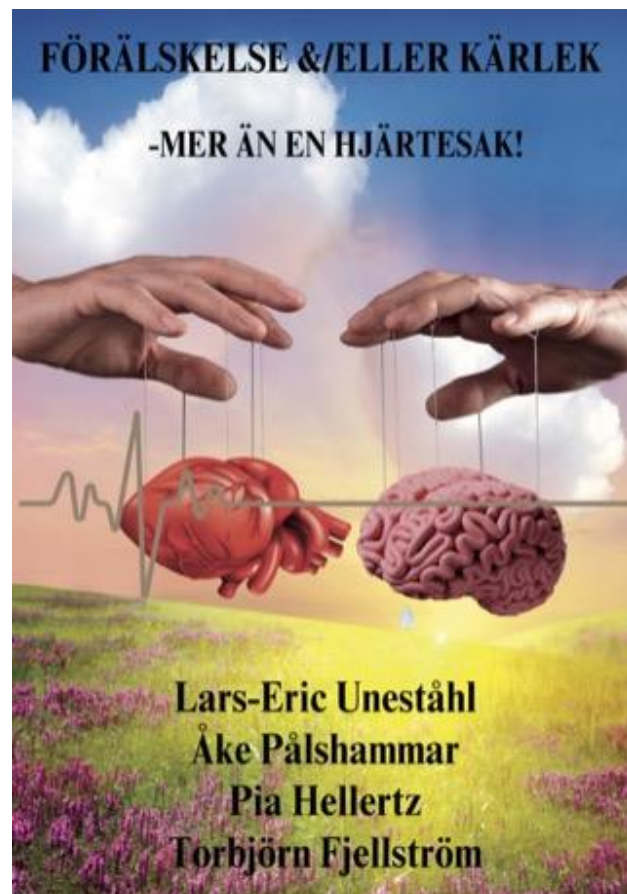
På en lunch började vi prata om gamla relationer. Jag kände ju till Lars-Erics förflutna, så jag berättade om min "inhållsrika" historia med många s.k. "exar", samboenden, förlovningar och äktenskap. Jag berättade också att **Anna**, när jag berättade för henne om min sista förälskelse i **Claes Asker** sa: "*Mamma, jag tror att du är förälskelseberoende!*" Jag tar upp det igen i kapitel 13.

Då sa Lars-Eric att jag måste skriva och berätta om det och låta texten vara med som ett kapitel i hans planerade bok om förälskelser och kärlek. Så jag skrev ihop en text på drygt 30 sidor. Jag skickade den först till Anna för "godkännande". Jag kände ju att jag hade varit mycket öppen, privat och avslöjande i min berättelse och ville veta om Anna skulle acceptera att hennes mamma förmedlade dessa berättelser offentligt. Hon godkände texten samtidigt som hon gjorde några förbättrande strukturförändringar. Dock har inte Magnus fått läsa. Jag hoppas att han har tillit till sin systers bedömning...

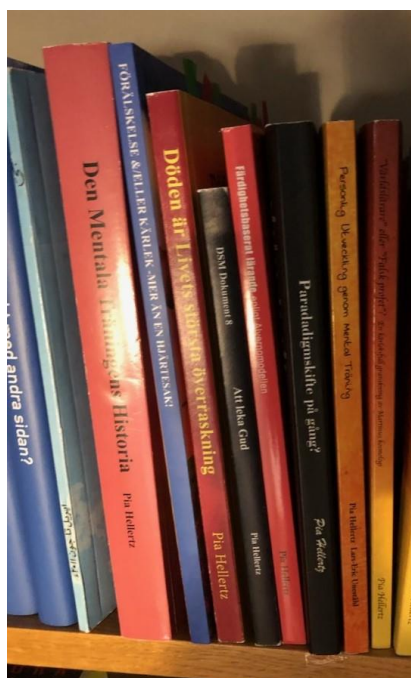
Under sommaren 2023 publicerades boken *"Förälskelse och/eller kärlek – Mer än en hjärtesak"* på totalt 135 sidor. Författare var förutom Lars-Eric och jag, **Åke Pålshammar**, neuropsykolog och senioruniversitetslektor vid *Uppsala Universitet* samt **Torbjörn Fjällström**, psykolog, lektor i pedagogik, gestaltterapeut, författare och konsult i addiktologi. Han är expert på beroendeproblem av olika slag. Han hade sen år 1981 drivit *Korpbergets Behandlingscenter* på Svanö vid Höga kusten. Korpberget såldes år 2014 men Torbjörn och hans hustru är kvar som konsulter. Så det var mycket inspirerande medförfattare jag fått. Men nu är det slut på bokskrivande...

Nu när jag sitter och korrekturläser manuset till dessa memoarer inser jag att jag ju håller på att skriva en bok igen... den sista boken... boken om *"Mitt liv som Pia"*!

*"Sanningen kommer alltid fram,
även om den måste krypa sista biten på magen."*
Okänd

Jag blev författare... Fast kanske inte som jag tänkte mig som 15-16-åring. Då var det romanskrivande som hägrade... Det är bara att konstatera att utan inspiration från **Lars-Eric Uneståhl** och **Jan Gillberg** hade livet med största sannolikhet tagit en helt annan vändning.

*”Böcker går att använda till mycket.
Böcker i skinnband kan t.ex. vara till ovärderlig nytta
när man slipar rakknivar.
Tunna häften passar utmärkt när man ska stabilisera ett vingligt bord.
Ett lexikon är till för att försätta en inbrottstjyv ur stridbart skick
och en atlas kan användas som ersättning för en krossad fönsterruta”.*

Mark Twain

*"Tuffa tider varar aldrig,
men tuffa människor gör det"*
Robert H Schuller

12

Barn och barnbarn

Jag känner ärligt talat lite ångest inför att skriva det här kapitlet. Risken är stor att jag kommer att minnas sånt jag nog har förträngt av olika skäl. Men feighet är inte ett personlighetsdrag som jag vill förknippas med...

Jag ville egentligen inte ha barn när jag var ung. En teori jag har är att jag genom erfarenheterna i min egen barndom insåg att det var ett större ansvar än jag trodde att jag skulle kunna klara av – eller ens ville utsätta mig för...

I samband med att jag som 24-åring träffade **Douglas Hellertz** år 1965 och blev djupt förälskad i honom så fick jag problem med det beslutet. Jag upptäckte så småningom hans dubbla kvinnosyn och hamnade i en konfliktsituation. Jag ville naturligtvis veta på vilka grunder han bedömde kvinnor. Jag fann att han skiljde mellan "madonnor" och "horror". Jag lyckades också upptäcka att de han kallade "madonnor" var kvinnor som fött barn. Eftersom jag ville vara "madonna" i hans ögon så fattade jag beslutet att bli med barn, trots min ungdoms beslut att jag inte ville ha barn. Jag visste dock inte hur jag skulle kunna bli med barn. Jag hade ju haft sexuella kontakter många gånger tidigare och aldrig använt preventivmedel. Trots det missfall jag fick år 1960 när jag var 19 år, så trodde jag inte att jag kunde bli med barn längre. Men så läste jag nånstans – eller att nån berättade – att om man åt p-piller en tid och sen avbröt så blev man lättare med barn. Så då gjorde jag det en tid och avbröt.

Jag citerar från kapitel 3 ovan:

Julen år 1966 firade vi hos min pappa, som då var inneboende hos "Tant Anny" i Röjan i Jämtland, i ett hus som han fick överta efter hennes död. De hade gästrum på vinden där vi fick sova.

När vi kom ner på juldagens morgon undrade pappa lite retsamt vad

vi hade gjort på natten. "Möblerade ni om däruppe?" frågade han. Den natten kom **Magnus**, vår son, till... Fast det visste vi ju inte då.

När jag nu söker i mina översvämmade dokumentmappar hittar jag till och med svaret på det graviditetstest jag gjorde. Det var inte lika lätt att få svar då som idag.

RFSU — laboratoriet för graviditetsdiagnostik, Box 17006, Stockholm 17
Tel. 08-68 09 40 - Postgiro 5 58 45 - Gatadress: Rosenlundsgatan 13, 4 tr. Stockholm S6

kvant
kernell

Skriv tydligt. Texta gärna!

Namn	LANGRATH, G M PIA	Född år	1941	månad	10	dag	05	Lab.nr.	1587
Gatuadress	VALHALLAVÄGEN 36A								
Postadress	STOCKHOLM Ö								
1) Brukar menstruationen komma regelbundet?	☒ Ja ☐ Nej							SVAR:	
Om nej, hur många dagar kan det variera?								Under förutsättning att provet tagits enligt anvisningar visar urinundersökningen att Ni med största sannolikhet ...	
2) Senaste menstruationen började den ...	5 / 12							☒ är gravid	
3) Den väntade menstruationen skulle ha börjat den ...	5 / 1							☐ icke är gravid	
4) Menstruationen har alltså uteblivet i ...	1 månad							Stockholm den 6 / 2 19 67	
Eventuellt övriga upplysningar	5) EN TIDIGARE MED. INTRÄDDE EN BLÖDNING DEN 20 JAN. SOM VARADE ENDALE NÅGRA TIMMAR. BLÖDNINGEN BÖRJADE VID SAM. DAG. EV. BEH. DAG. 24-12.							RFSU-LABORATORIET	
Resultatet av undersökningen önskar jag ...	☒ hämta personligen ☐ hämta genom ombud (fullmakt) ☐ översänt per post i neutralt kuvert till ovanstående adress							Inlämningsställe (stämpel + mottagarsignatur)	
Vid avhämning skall kassakvitto uppvisas.								<i>Siv Rindög</i> Lab. föresändare	
Inlämnat den	6 / 2 1967 kl. 8:15								
Underskrift	<i>Langrath</i>								<i>Rosenl. gat. 22.</i>

RIKSFÖRBUNDET FÖR SEXUELL UPPLYSNING S-214448 x

Jösses, jag inser nu att jag ännu inte var gift med Douglas då. Jag hette fortfarande Langrath efter mitt korta äktenskap med **Bobby, Georg Alexander Langrath**, som jag berättat om i tidigare kapitel. Det påminner mig om att Magnus nån gång i barndomen frågade mig om han var en "oäkting", d.v.s. född utom äktenskapet. Om jag minns rätt så bekände jag...

Medan jag väntade på att Magnus skulle födas så hade Sverige bytt från vänster- till högertrafik, vilket skedde den 3 september kl. 6.00 på morgonen. Eftersom min mage var stor hade jag inte haft möjlighet att övningsköra inför förändringen.

Magnus Georg Douglas

Magnus föddes den 11 september 1967 kl. 1,40 på natten.

Han fick heta **Magnus** efter Douglas' pappa, som hette **Karl Magnus**, **Georg** efter min pappa och **Douglas** efter sin pappa, **Magnus Georg Douglas Hellertz**.

Vi bodde då i den lilla omoderna stugan utanför Skogås, där vi varken hade rinnande vatten eller toa inomhus.

Stugan där Magnus föddes

Douglas hade köpt bil tidigare så nu fick han hämta vatten i en närliggande brunn i stora plastdunkar. Nu gällde det att spara vatten. Det vatten jag kokat potatis m.m. i fick bli diskvatten och tvättvatten, som sen i sin tur fick bli städvatten. Jag berättar i kapitel 3 om utmaningarna vi hade. Douglas avslöjade verklig skicklighet när det gäller praktiska utmaningar med reparationer och ombyggnad med mera. Han var ju uppväxt i en arbetarfamilj så det var kanske inte så konstigt. Jag var imponerad av hans färdigheter.

Jag berättar ingående i kapitel 3 om förlossningen och dess utmaningar.

Jag påminns också nu när jag ser den här bilden, att Magnus föddes med skelande ögon. När vi många år senare en kort tid bodde i en storfamilj i Saltsjöbaden - jag tror bestämt att jag glömt berätta om det tidigare i boken. Enligt mitt minne flyttade vi dit för att jag skulle undvika att återigen träffa en ny man. Det var 13 vuxna och 3 barn i kollektivet ser jag i mina anteckningar. I kollektivet bodde en ögonläkare som rekommenderade operation av Magnus ögon, så jag tog kontakt med sjukvården om detta.

En liten parentes... Trots att jag genom boendet i kollektivet ville undvika att träffa en ny man så träffade jag **Bengt-Inge Gunnarsson** genom KRUM medan jag bodde där... Resten av den historien har jag berättat tidigare.

Om jag minns rätt så genomfördes ögonoperationen på *Karolinska sjukhuset*. Jag minns inte hur gammal han var då. Jag fick vara hos honom, även om jag inte fick vara med vid själva operationen. Men jag minns att när jag skulle åka hem på kvällen så tittade jag upp mot fönstren på det stora sjukhuset så såg jag Magnus, en liten, liten figur, stå i ett fönster högt däruppe och titta ut efter mig. Oj, vad det gjorde ont i hjärtat. Jag hade lovat honom att komma tillbaka tidigt morgonen därpå och det gjorde jag. Jag hade ju **Anna** därhemma så jag var tvungen att åka hem på kvällen. Jag berättar mer om Anna strax.

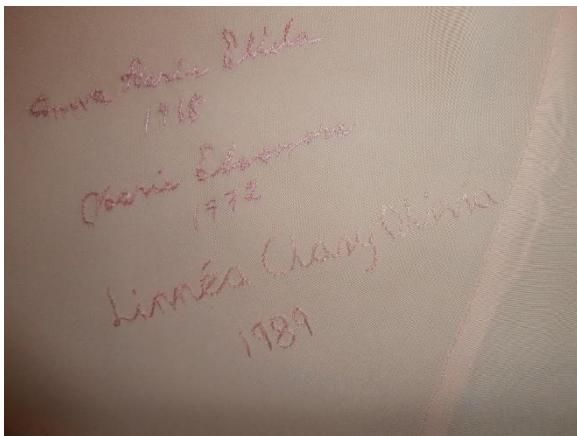
Dopet

Jag berättar i kapitel 3 att Douglas' syster **Magda Hannegård** var gravid samtidigt som mig och hon födde sin son **Anders** några dagar tidigare, den 17 september. Vi låg till och med på samma sal efter förlossningarna. Det ledde också till att vi valde att döpa Magnus och Anders samtidigt och det i samma dopskål som jag hade döpts i år 1941, d.v.s. 26 år tidigare.

Dopet av Magnus och hans kusin Anders skedde hemma hos Magda och hennes man **Olle Hannegård**. Jag har grön klänning på bilden. Dopklänningen som Magnus har på sig har min mamma sytt och broderat. Hon sydde en blå och en rosa. De var avsedda för Magnus och Anna och hon broderade in deras namn och året då de döptes. Dessutom fick tre av mina barnbarn senare använda dessa dopklänningar.

Jag har tagit bilder på de broderade namnen och där ser jag nu att även exempelvis Jannes dotter **Linnéa Westin** är döpt i den rosa och hans son **Philip Westin** i den blå.

På den här bilden ser man Annas, Jörgen dotter Marias och Linneas, Jannes dotter

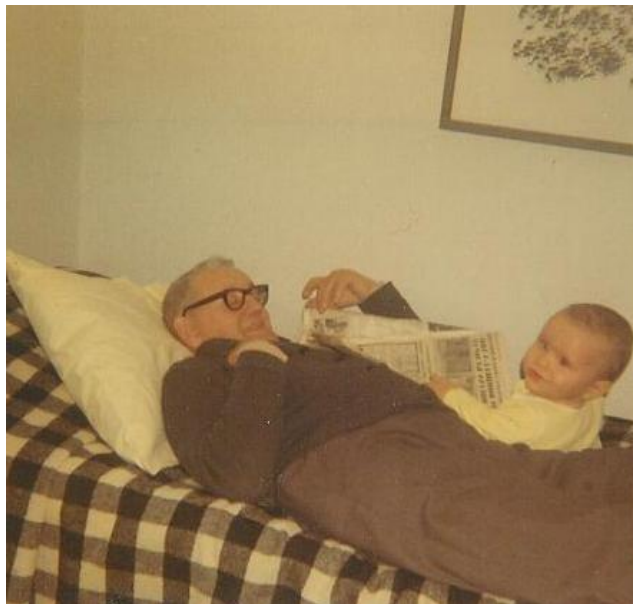

Här syns Jörgens son Mickes samt Magnus' namn

Molly döptes i Skottland där hon föddes så hon fick varken döpas i dopskålen eller i den rosa dopklänningen – trodde jag. Men när jag tittar på bilderna på de broderade namnen så ser jag Mollys namn på den rosa klänningen. Två teorier kommer för mig. Antingen skickade jag över klänningen till Skottland så hon faktiskt döptes i den, eller också sydde jag bara på hennes namn ändå.

När vi besökte min bror Jannes familj i maj i år och träffade **Jannes** dotter **Linnéa** och hennes **Charlie** så lämnade vi kvar den blå dopklänningen och hoppas att han också får döpas i den.

Jag hittade en bild som visar att vi hade åkt upp till pappa i Röjan när Magnus var liten. Kul, det hade jag glömt. Men jag har bildbevis. Pappa ser något avvaktande ut...

Det ljuvliga lilla knytet blev äldre...

Och äldre... och hans lika ljuvliga lilla syster **Anna** kom till världen... Mer om Anna senare...

Vi bodde i den lilla omoderna stugan tills jag fick klart för mig att jag var gravid igen. Då kontaktade jag kommunen och vi fick en lägenhet i centrala Skogås.

Efter skilsmässan

Som jag berättat tidigare skiljde jag mig från Douglas år 1969. Magnus var då 2 år och Anna 1 år. Jag berättade också tidigare att jag fick veta av socialbyrån att jag skulle få vara hemma med *socialbidrag* med barnen tills Anna hade fyllt 4 år. Det blev en enorm lättnad. Jag hade också fått veta att jag hade rätt till *bidragsförskott* om Douglas inte betalade underhållet, så Douglas och jag kom överens om att han inte skulle betala, vilket innebar en större trygghet för mig eftersom jag misstänkte att det annars skulle kunna bli problem.

Douglas fick en lägenhet inte långt från oss, så han kom ibland på besök, men han hade inga möjligheter att hjälpa mig med barnen, så de var helt utlämnade till mig. Han fortsatte sitt arbete som isoleringsmontör men han var senare med om en allvarlig bilolycka så han kunde inte arbeta längre utan fick förtidspension. Jag minns en dag när det ringde på dörren och när jag öppnade stod Douglas där utanför med kryckor. Då hade han tagit sig uppför trappan för att komma och visa upp sig och berätta. Han var en kämpe.

Han började dock missbruka alkohol ganska snart eftersom han inte längre kunde arbeta och han började umgås med ”fyllekompisar”.

Barnen fick hänga med

Barnen fick följa mig överallt, även om jag ibland fick hjälp med barnvakt på kvällen av en granne och ibland av hennes dotter och hennes kompis. Men för det mesta fick de följa med.

Jag minns starkt att de brukade leka under mötesborden och hade kul med våra skor och skosnören. Ibland var det möten på *Högskolan*. Då minns jag att de hade roligt med rullstolarna i hallen. Naturligtvis kunde de också få rita på svarta tavlan. Vi brukade säga att Högskolan var vårt andra hem eftersom vi var där så ofta. Jag minns inte längre vilka möten som hade förlagts till Högskolan. Många möten var ju i lokaler inne i centrala Stockholm, framförallt KRUMs möten. Jag minns också starkt när jag åkte hem till Skogås på bussen på kvällen med ett sovande barn på varje knä.

Jag berättade tidigare att jag var politiskt aktiv och att jag gick med i demonstrationer. Jag berättar om detta i kapitel 6. Naturligtvis var barnen tvungna att följa med. Jag hade en barnvagn med ståplatta där Magnus kunde stå.

Hittade nu en tidningsartikel där Magnus hamnat på bild. Jag hade skrivit på kanten: "Så kom han då äntligen i tidningen den lille". Han syns dock dåligt på den här kopian så jag har lagt in en pil.

Så kom han då äntligen i tidningen den lille

**2500 i tre tåg
mot regeringen** NA 2/5 77

Över 2 500 personer samlades under de röda fanorna i Örebro igår. I strålände vårsol firade man arbetarrörelsens dag. Tre olika demonstrationståg vandrade genom staden. Störst var socialdemokraternas med 1 500 deltagare, vänsterpartiet kommunisterna och Chilekommittén samlade drygt 500 och ungefär lika många tågade i 1:a majkommitténs tåg.

Den borgerliga regeringen kritiserades hårt av talarna vid samtliga tre demonstrationer.

SIDAN 10

Eftersom jag inte minns några skolproblem så verkar det som om Magnus tid i skolan fungerade tillfredsställande. Jag valde ju att aktivera mig i föreningen *Hem och Skola* och blev även ordförande i den skola där Magnus och Anna gick på högstadiet, *Gumeliuskolan*.

Magnus var rädd

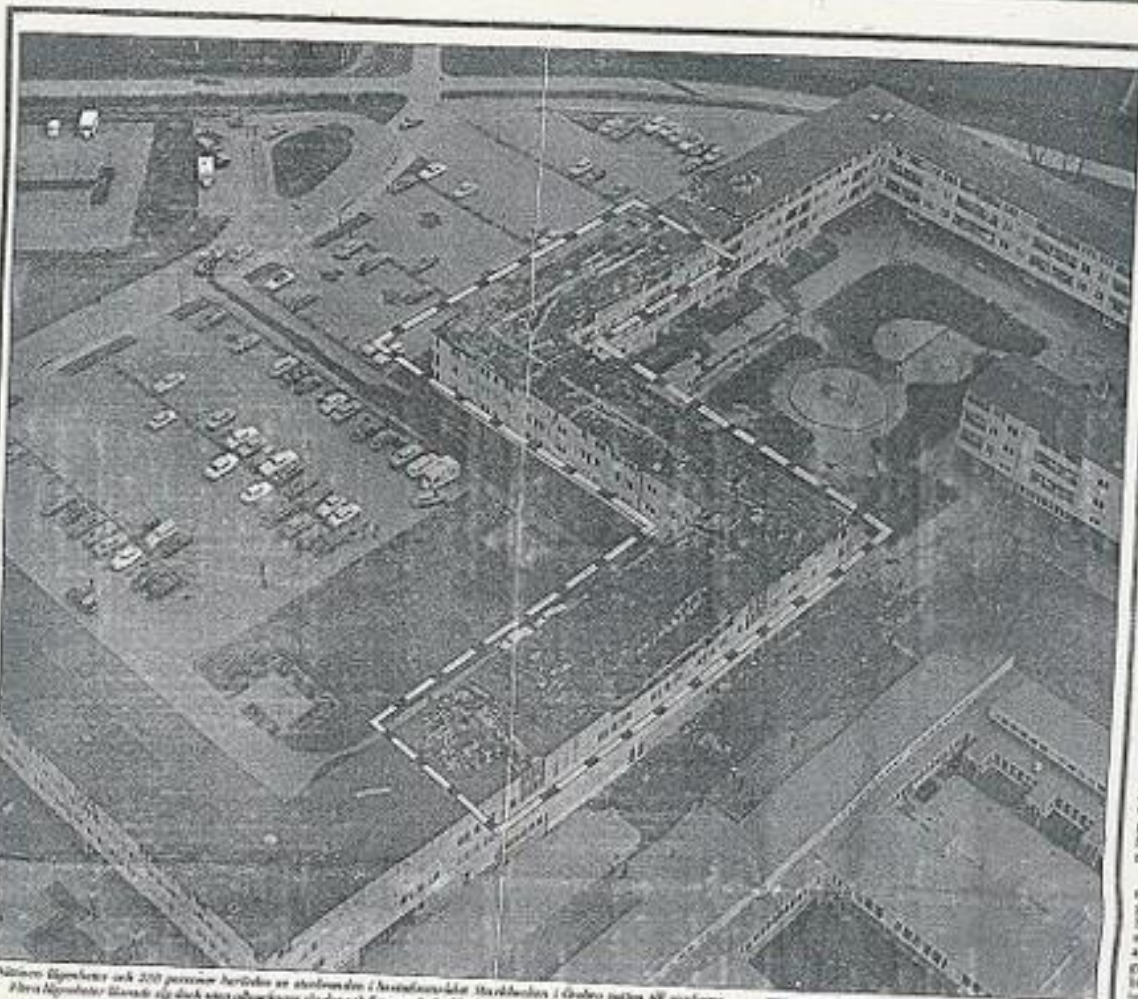
Jag hittar dokument som avslöjar att Magnus hade svår *vattenrädsla*. Jag mejlar nu till Magnus och frågar om detta. Han tycker sig minnas att det handlade om rädsla för att det skulle *brinna*. Jag blir riktigt skakad över att jag inte minns.

Jag minns att jag gick i terapi på S.t Lucasstiftelsen, framförallt för att få någon vettig att prata med om min oro för barnen, något som kom att betyda en hel del för min framtid som socionom och psykoterapeut. Det är pinsamt att jag inte minns terapeutens namn. Han blev så betydelsefull för mig.

I skrivande stund hittar jag ett sparat tidningsurklipp som handlar om den stora branden i Markbacken. Då minns jag att Magnus hade varit rädd för att det skulle brinna någonstans och jag hade om och om igen lugnat honom och sagt att det inte kunde göra det. Så det blev en chock när vi fick läsa om att det hade brunnit på taket på den fastighet där vi hade bott. Tack och lov hade vi flyttat då.

Nerikes Allehanda

Närvarande och 200 personer berättas en utlösande i brandområdet Markbacken i Örebro natten till måndagen. flera byggnader släcks sig dock utan större skador och flera av de drabbade i väntan på sina byggnader i natt igen.

Misstänkt gripen för branden

'Vi kan bo i vår egen lägenhet i natt igen'

Polisen har gripit en man som misstänkt för att ha anlagt storbranden i bostadsområdet Markbacken i Örebro på tisdagskvällen. Den gripne är en 32-årig örebroare, som nu sitter anhållen som misstänkt för mordbrand. Mannen greps tidigt på onsdagsmorgonen på brandplatsen. Han bar då på en kasse med en flaska T-sprit.

Den anhållne hade lätttagits på brandplatsen vid fyra tillförens under kvällen och natten. Branden i bostadsområdet bekämpades av ett stort brandtrupp från om-

staden allvarigare skador. En stor del av lägenheterna i de brunnna husen i Markbackens stads på onsdags förtärlande låta och övergivna. En stor del av brandtruppen...

drabbade tillbringat på hotell eller hos bekanta. Många lägenheter kan användas efter en värdig och rensning. — Vi vill och villade på...

fönstret såg vi att det brann för fullt i taket alldeles in till. Vi hann bara samlas ihop våra västefel. Inne i rummet innan vi nådde utomhus...

Magnus blev musiker

Magnus började tidigt intressera sig för musik. Jag hade en gitarr av glömd anledning – undrar om det var **Sven Svärd** som lämnat kvar den – och som Magnus började knäppa på.

Jag har gjort en anteckning om att Magnus i telefonkatalogen, där han informerat om sitt namn och telefonnummer, hade skrivit ”Rockhjärte”.

I tonåren startade han och några kompisar, **Lelle, Mattan** och **Tidde** ett band, ”*Helicoptern*”, som – om jag minns rätt – senare fick heta ”*Helicoptern kräks*”.

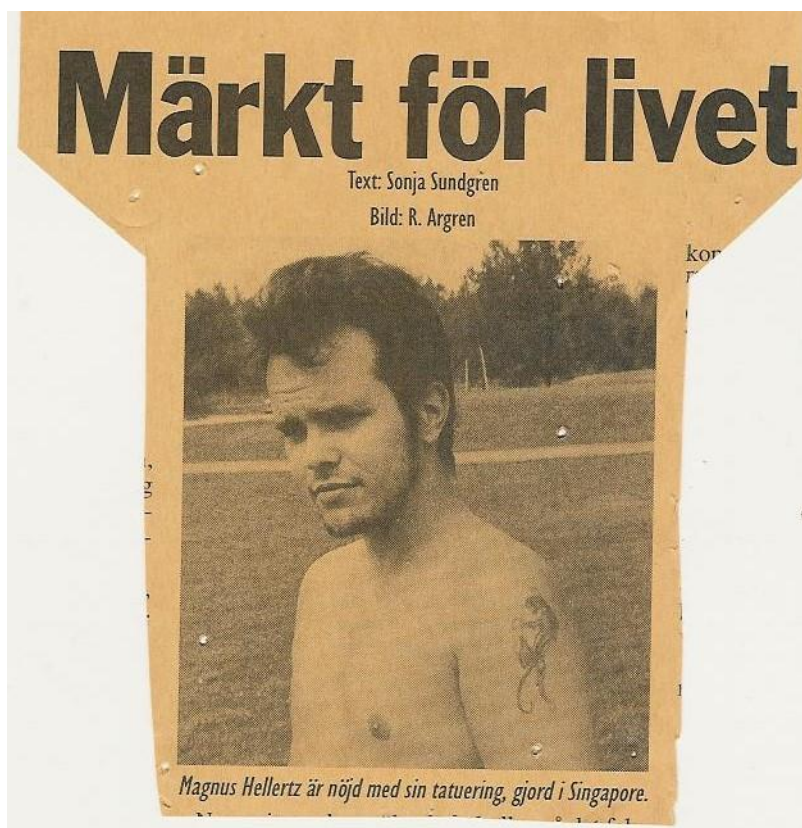
Senare kom de att kalla sig ”Rabbit Puch”. År 1985, när Magnus var 18 år fick ”Rabbit Punsch” uppträda på den stora scenen i *Stadsparken* i Örebro. Det verkade vara den lokala tidningen *Nerikes Allehanda* som låg bakom om jag tolkar den del av skylten som syns på den nedre bilden. Det publicerades i en kort video på 4 minuter på *Youtube*. Tyvärr är filmen av dålig kvalitet och otydlig, men jag gjorde ett par skärm-dumpar som jag klipper in.

Det är Magnus som spelar basgitarr och som har den jättegulliga skjortan.

Magnus var också ute och reste en hel del. En gång när Magnus kom hem på besök visade han att han låtit tatuera sig. Han visade en panter på sin vänstra överarm. Jag vet inte varifrån tidningsurklippet är hämtat. Jag minns inte heller att han varit i Singapore eller vilket år detta var.

Inför julen 1995 besökte vi Douglas i Stockholm för att fira lite jul.

Douglas hade levt ett hårt liv med missbruk, men hade hjälp av socialtjänsten med bostad med mera. Anna blev hans ”gode man” de sista åren, vilket bland annat innebar att hon räddade hans pengar. Hans ”suparkompisar” brukade utnyttja honom. Anna berättade exempelvis att Douglas ofta fick sova på en madrass på golvet medan kompisar använde hans säng, något hon såg till att stoppa.

Under besöket visade Magnus för Douglas att även han hade tatuerat in en panter på sin vänstra axel och de jämförde varandras pantrar.

Douglas hade gjort sin tatuering i ett fängelse. Den var avsevärt mer imponerande, men Magnus tatuering var jättefint gjord. Jag kanske inte ska nämna här att Douglas hade gjort ytterligare en tatuering i fängelset, en stork på ett onämnbart ställe. Han berättade att han gjort den själv och att det onämnbara stället måste vara styvt och att varje stick Och så vidare... Jag har aldrig frågat Magnus om... och jag tänker inte göra det heller... 😊.

Magnus studier och arbete

Efter sina resor runt om i världen började Magnus studera på *Högskolan i Örebro* år 1992 till 1997. Han studerade bland annat sociologi A – C och psykologi A - D. D-uppsatsen handlade om ”*Subliminal perception*”, vilket handlar om omedveten varseblivning,

d.v.s. intryck som sinnesorganen uppfattar men som vi inte medvetet registrerar. Begreppet används ofta i samband med psykologisk manipulation, dold reklam och propaganda. Men tydligen gjorde han inte färdigt uppsatsen. Jag skriver nästan att ”om Magnus hade avslutat sin uppsats om subliminal perception hade han varit filosofie magister idag – och kanske tjänat sämre”.

Han valde också att vara klubbmästare på *Studentkåren* ett par år, 1995-1996, vilket jag läser mig till på den fina muggen han fick efteråt – och som står bevarad hos mig. Tog en bild...

Hittade detta tidningsurklipp där det finns en hel del intressant info som jag har glömt. Ser att han också läste sociologi. Dessutom att han läste till undersköterska och mentalskötare.

Magnus Hellertz, klubbmästare?

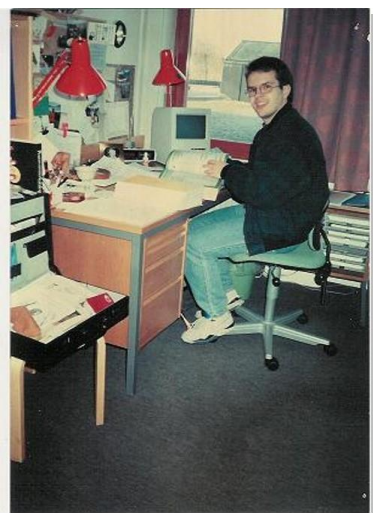
Namn: MAGNUS GEORG DOUGLAS HELLERTZ
Ålder: 27 år (28 i Sept.)
Kandiderar till: Klubbmästare 95 / 96
Intressen: ÖSKM, pseudofilosofiska resonemang, kritisk granskning av det rådande samhällssystemet, krävande och intressanta studier, lugna hemmakvällar framför kakelugnen med en vacker flicka och en flaska Dom Perignon - 57 m.m.
Tidigare studier: 60p Sociologi och 60p Psykologi, Undersköterska och mentalskötare (VdHs på gymnasiet), Fritidsledarkurs.
Arbetserfarenhet: Flyttkarl på Alltjänst, Tvättställsmontör på Ahlsell, Undersköterska på Ortopedavd, 2 RSÖ, Intensivavd, RSÖ och Ortopedisk rehabilitering på Geriatriska kliniken. Fruktplockare i Israel och Australien plus ströjobb runt om i världen. Vårdare på ett hem för utvecklingsstörda.
Kvalifikationer för ÖSKM: Vårdare på ett hem för utvecklingsstörda.
Vill: Förbättra och utveckla ÖSKM, ge nationer och sektioner (dvs: studenterna) större inflytande på ÖSKM:s verksamhet i form av mer intimt samarbete och därmed förhoppningsvis öka studenternas engagemang i studentorganisationerna, vara med och designa en ev. utbyggnad av kärhuset och verka för att studenternas fritid inte glöms av de som bygger ut skolan med rasande fart.
 Vill även arbeta för en större miljömedvetenhet hos studenterna och kärhusets personal.
 Studenterna har blivit yngre och jag vill därför värna om att studentikosa traditioner och försöka införa gamla, glömda.
Övrigt: Har tillbringat nästan två år med att resa runt i världen och träffa människor från andra kulturer. Har suttit i eminenta Stockholm Nations styrelse.
Innehar rekordet för arbetade publikvällar: 22 stycken under vårterminen.

En rolig kommentar i klippet var att hans kvalifikation för att jobba som klubbmästare var att han varit: *"Vårdare på ett hem för utvecklingsstörda"*. Så jag förstår att artikeln kommer från studenttidningen. Där står också att han varit fruktpluckare i Israel och Australien och haft en del ströjobb runt om i världen med mycket mera. Jag hoppas texten i artikeln är möjlig att läsa. Den var verkligen ett fynd just nu...

Anna minns att han arbetade som väktare på Securitas.

Naturligtvis hade jag ofta hjälp av honom när det gällde mina datorer.

År 1998 flyttar Magnus till Stockholm och studerar bland annat datorer. Jag tycker mig minnas att det var en utbildning som Telia genomförde. Den utbildningen kom sen att bli hans yrke.

Irland

En iakttagelse jag gjorde när jag besökte Magnus på hans studentrum var att det hängde en mycket stor irländsk flagga på väggen.

Jag fick också veta att han gärna hade kontakt med de irländska gäststudenterna som kom till Högskolan.

När Magnus var klar med sin utbildning arbetade han ett kort tag med datorer här i Sverige, men Irland var vid den tiden ett slags centrum för arbete med datorer. Jag förstår att jag formulerar mig utifrån kunskapsbrister, men jag kan inte bättre. I vilket fall så sökte Magnus arbete på Irland och fick det år 2002 och där har han stannat sen dess. Det är över 20 år sedan. Och han har arbetat med datorer i alla år.

Jag frågade nu hur jag skulle beskriva vad han sysslar med och han svarade: *”Mitt arbete är att kontrollera att ny mjukvara för din telefon och din dator fungerar korrekt. Jag jobbar för olika företag med detta.”* När jag frågade om det fanns någon enkel och begriplig titel så svarade han *”’Testledare’ tror jag blir kortast”*... Men just nu söker han nytt jobb så vi får se vad som händer innan jag fullbordat dessa memoarer.

Magnus hittar Anne

I vilket fall så hittade Magnus sin hustru **Anne Glennon** på Irland.

Enligt en sparad anteckning berättar Magnus den 9 september 2016 att han träffat Anne. Av någon anledning står det också att han skulle resa till Afrika dagen efter, den 10 september. Jag har ingen aning om vad han skulle göra där. De förlovade sig den 23 februari 2019.

Anne arbetar som administratör på sjukhuset och registrerar giftermål, dödsfall och födselar för region Väst på Irland.

Hon har en mycket stor familj. Hon är en av nio syskon. Så Magnus har verkligen fått en fantastisk familj.

Tack och lov hade jag antecknat namnen på bilden,
Sean, Paul, Anthony, Gerard, Vincent
Anne, Helen, mamma Mary, pappa John, Sandra, Catherine

Bröllop

År 2019 fick vi veta att det var dags för bröllop. Jag minns att jag meddelade att jag inte tänkte åka. Jag åkte ju inte till Annas bröllop och resor har egentligen inte varit mitt stora intresse och dessutom hade jag haft en riktigt besvärlig influensa med hög feber under senhösten 2019. Men en dag när Anna och jag var ute och åkte bil så säger hon plötsligt: *"Om du inte följer med till Magnus bröllop så kommer jag aldrig nånsin att förlåta dig!"* Det tog ...

Jag berättade senare för yngsta barnbarnet **Catriona** om vad Anna sagt och hon trodde att det var för att Anna aldrig förlåtit mig för att jag inte åkte till Edinburgh när hon gifte sig med Adrian. Eftersom jag inte ville leva resten av mitt liv oförlåten av Anna så bestämde jag mig för att åka till Irland. Anna skjutsade mig i rullstol på Arlanda flygplats och på flygplatsen i Dublin på Irland och resten av familjen bar mina tillhörigheter. Det kändes fantastiskt och tryggt. Med rullstolen så fick vi gå om hela kön också...

Den 28 december 2019 var det dags. Eftersom jag har sparat anteckningar så ser jag att kyrkan låg i Annes hemby Kiltvna i Galway och sen var det fest på *Ard Ri Hotell*, Tuam, Galway. Vi bodde på hotellet.

Det var ett fantastiskt bröllop. Annes pappa leder henne till altaret.

Jag hade fått veta av Magnus att det var tradition att brudgummens mor skulle hålla ett litet tal vid bröllopfesten, så det fick jag förbereda. Jag bestämde mig för att berätta om vårens första sädesärla, *Wagtail*, och att jag brukar plocka en sten och stoppa i plånboken "*för att den aldrig skulle bli tom*". Dessutom hade jag köpt två guldhjärtan. Jag gav dem var sin sten som jag hade sparat från tidigare år och sa att de skulle stoppa dem i plånböckerna tillsammans med guldhjärtana. Stenarna och hjärtana skulle förmedla lycka till paret. Det roliga var att talet blev så uppskattat. En okänd man kom fram och la sin kind mot min kind och sa – på engelska eller irländska: "*Det var det bästa bröllopstalet jag hört!*" Jag blev rörd och glad.

På morgonen dagen efter, när jag kom ner i foajén på hotellet, satt Annes mamma **Mary** där. Hon berättade att hon uppskattat berättelsen om sädesärlan och stenen. Då tog jag upp årets sten som jag hade i min plånbok och räckte fram den för att visa. Hon tog den och sa "*Thank you very much*" – så jag fick åka hem utan sten, men det gick bra.

Jag har senare fått höra att familjen pratat om sädesärlan, *Wagtail*, och såg när den kom på våren. När jag och Anna året efter såg den första sädesärlan utanför min bostad så plockade jag naturligtvis min sten. Då sa Anna: "*Ska du inte plocka en för Annes mamma också och skicka till henne?*" vilket jag tyckte var ett toppenförslag så det gjorde jag och gjorde ett litet fint paket med stenen och skickade via posten.

En vacker bild på när Magnus och Anne ska skära bröllopstårtan.

Sädesärlan och stenarna

Jag kommer tillbaka till bröllopet strax, men först vill jag passa på och berätta – innan jag glömmer... Jag har plockat stenar vartenda år i minst 50 år när jag sett vårens första sädesärla – svårt att minnas exakt, men jag har räknat stenarna i burken. Ibland har jag varit tvungen att stanna bilen och gå ur och plocka en sten när jag såg fågeln vid vägkanten. Jag har till och med stannat på motorvägen ett par gånger. Men jag hade glömt varifrån jag fått traditionen. Jag har frågat mina bröder och många, många flera – ingen visste. Men jag fortsatte plocka... Hade en full burk med stenar...

I september förra året, år 2023, åkte Anna och jag upp till Solna för att fira min svägerska **Magda Hannegårds** 90-åriga födelsedag. Hon var syster till **Douglas**, och därmed faster till Anna. Av någon märklig anledning, ”slump”, ”högre inspiration”, kom jag på att berätta om sädesärlan och stenarna. Då berättade Magda att det var

hon som hade berättat för mig. Så gjorde man i hennes hemtrakter i Kramfors. Jag kunde inte tro mina öron. Helt ofattbart... Efter över 50 år fick jag veta... Vi har pratat i telefon då och då under åren. Jag ringde alltid på hennes födelsedag den 4 september – men aldrig kom vi in på sädesärlan...

Den 30 januari i år, 2024, dog Magda. Jag höll tal på hennes begravning och berättade då bland annat om sädesärlan och stenarna. Eftersom gästerna var släktingar till Magda så sa flera av dem att de också plockar stenar när de ser "kuckurellan" som de kallar sädesärlan. Jag hade tagit med mig burken med stenarna och gav dem istället för blommor till graven. Det känns på gränsen till otroligt att jag "råkade" prata med Magda om sädesärlan och stenarna sista gången jag träffade henne, bara knappt ett par månader innan hon dog.

Det känns konstigt att jag i år, 2024, inte har sett en enda sädesärla... inte en enda... så jag får använda förra årets sten...

När jag ändå nämner Magda så vill jag berätta att hon var enäggstvillingssyster med **Margot**. Jag råkade ha bilden framme när **Christine** som städar hos mig gick förbi. Hon tyckte att Anna var lik systerarna.

Tillbaka till Magnus' och Annes bröllop

Vi var verkligen ett stort gäng svenskar som rest över till Galway och deltog i bröllopet, bland annat **Anna** och **Adrian** och mina fyra barnbarn. Ser nu att **Mollys** sambo **Tom** också var med. Och Jannes son **Anders** och hans **Tanya**. Jag misstänker att mannen längst till vänster är Magnus mångåriga kompis **Fredrik**.

Efter bröllopet var det fest. Det var många, många gäster. Jag hade fått veta av Magnus att det var en irländsk tradition att brudgummens mamma skulle bjuda upp brudens pappa till dans. Bröllopsdansen skulle naturligtvis börja med att Magnus och Anne skulle dansa. Därefter skulle jag bjuda upp **John**. Tyvärr hade jag stora problem med mitt ena ben och orkade knappt gå ordentligt. Jag hade ju nyligen haft en svår influensa. Jag hade käpp. Men skam den som ger sig... Jag bjöd upp. Någon filmade dansen. Tyvärr blev inte filmen så klar och tydligt, men jag tror ändå det syns att det är jag. *Mitt livs sista dans fick jag uppleva på Magnus bröllop...*

Jag som älskat att dansa... John var dessutom en fantastisk dansare och Anne berättade att han och **Mary** mycket ofta var ute och dansade. Jag brukar ofta senare berätta om denna dans – *mitt livs sista dans ...*

Det är en hel del jag nu gör *för sista gången...*

I skrivande stund påminns jag om att **Mary Glennon** lämnade den fysiska världen den 16 april 2023. Det underbara som Anne berättade var att John fortsatte att dansa.

**En enkel irländsk
välsignelse**

*Må vägen alltid komma dig
till mötes.*

*Må du alltid ha vind i
ryggen.*

*Må solen lysa varmt på ditt
ansikte, regnen falla milt
över dina åkrar och, tills vi
möts igen...*

*Må Gud varsamt håll dig i
sin handflata.*

Magnus var 52 år när han gifte sig. Jag minns att jag frågade honom för länge sen om han inte hade velat ha barn, men han svarade ungefär: *"Det får min syster ta hand om!"* Vilket hon gjorde - med besked...

Anna Karin Elieda

När Magnus var liten insåg jag att han behövde nån att leka med. Jag var ingen lekande mamma. Magnus behövde en lekkamrat... Så jag planerade att bli gravid igen...

Jag har ett svagt minne av att jag gjorde en förförande festmåltid i stugan för kvällen när Douglas kom hem från jobbet. Det måste ha varit i mars 1968... I vilket fall bör Anna ha blivit till den månaden.

Under hela Magnus' barndom skrev jag dagböcker om det som hände under den här tiden. Jag är glad att jag inte har tillgång till dem nu. Då skulle dessa memoarer ha blivit ännu tjockare... Däremot har jag fått låna Annas dagbok. Det verkar bara ha blivit en bok – minns att Magnus nog hade tre eller fyra dagböcker. Han har fått med sig dem till Irland. Jag minns att det blev lite väl mycket skrivande när jag skulle skriva i båda barnens böcker, så det var väl därför jag gav upp.

I kapitel 3 berättar jag detaljerat om när jag födde Anna. Det var den 4 december 1968, kl. 17.40. Hon vägde 3,470 gram och var 49 centimeter kort. Jag berättar i kapitel 3 hur enormt lycklig jag blev över att det blev en flicka den här gången fast jag förstod inte först att det var mig personalen hade berättat för: *"Fru Hellertz, det blev en flicka"*. Jag förstod inte att det var jag som var fru Hellertz. Och jag var kvar i minnet av att jag fött en son. Men det tog några sekunder innan jag förstod att det var jag som hade fött en flicka och att jag dessutom var gift och hette Hellertz. Jag tycker mig minnas att jag grät av lycka i flera timmar där jag låg med henne på armen.

En utmaning var nu att välja namn till det lilla miraklet. Redan när jag var i tonåren bestämde jag att om jag fick en flicka skulle hon heta **Anna**, efter min favoritmoster på *"Toppen"* i Espnäs, där jag tillbringade många somrar som barn. Mamma hette **Caisa**, men brukade ibland kalla sig **Karin**, så det blev Karin som andra namn. Det kändes inte rätt att Anna skulle heta Anna Caisa. Sen var nästa fråga vilket tredje namn Anna skulle ha. Magnus hade tre namn. Jag grubblade i dagar. En dag fick jag höra **Evert Taube** på radion sjunga *"Bröllopsresan till Barcelona"* som börjar med dessa rader:

*"På promenaden i Barcelona stad
gick jag en dag i solen så nöjd och glad
och vid min sida gick min Alida härligt
vi var på brölloppstripp, det var rätt besvärligt..."*

Jag blev överlycklig. Det sa bara "klick". Naturligtvis skulle Anna heta **Alida**. Jag minns att Douglas stod i badrummet och rakade sig. Jag sprang till honom och sa: *"Nu vet jag vad Anna sa få heta som tredje namn, Alida!"* "Så kul", sa han, *"min mamma hette Elida"*. Ett av dessa fascinerande och omskakande sammanträffanden... Så Anna heter **Anna Karin Elida**...

Douglas mamma hette **Alma Elida Hellertz**. Hon var född 28 maj 1900 och dog 31 juli 1961. Jag minns att Douglas berättade att han vid den tiden satt i fängelse och att han fick besöka begravningen med två vakter. Men han fick inte stanna kvar på fiket.

Douglas pappa hette **Karl Gunnar Magnus Hellertz**. Han var född 28 november 1892 och dog den 9 maj 1958. Att jag kan ange dessa uppgifter beror på att jag råkade hitta uppgifterna på nätet på *Kramfors pastorat*.

Jag berättar också i kapitel 3 att vi nu flyttade från den lilla omoderna stugan till en modern lägenhet ganska centralt i Skogås. Kommunen hjälpte snabbt till med en lägenhet inne i bostadsområdet. Med två småbarn blev det för svårt att bo kvar så primitivt, utan vatten och värme. Vi hade ju bara kamin och vedspis i stugan.

Jag ammade Anna i tre månader, men sen tog det slut. Jag har hört att amningen kan upphöra om mamman är orolig och Douglas hade ju sina problematiska sidor så jag minns att jag ofta var orolig för vad han skulle göra. Så efter tre månader fick jag börja med flaskmatning.

Anna döps hemma i lägenheten den 8 mars 1969 i den rosa dopklänningen som mamma hade sytt och broderat. På bilden roar vi oss över att Anna kissat på pappas skjorta...

Ett minne - Jag och Douglas och Magnus skulle gå och handla inför julen det året. Anna sover så vi passar på att gå då. Och vi glömde att hon fanns därhemma. Hon hade ju nyss kommit till världen. Vi hade ännu inte fattat. När vi kom på det så skyndade vi oss hem, men Anna sov fortfarande – vad jag minns. Någon gång måste jag ha berättat detta för Anna. Flera år senare berättar hon i nåt sammanhang att vi lämnade henne under julgranen och att vi sen glömde bort henne. Men hon hade sett ett fotografi på när hon sitter i babysittern under julgranen och hon blandade ihop historierna. Jag har fotot nånstans. Hon låg i sin säng när vi gick och handlade.

Jag berättade i samband med Magnus att jag skrev dagböcker under hans barndom. Detsamma började jag göra för Anna. Magnus fick blå dagböcker och Anna en röd...

Jag gav Anna hennes dagbok i 50-årspresent och fick låna den nu för att få hjälp att minnas. Jag hittar ett brev som Anna fick i samband med gåvan. Jag hade läst i dagboken innan jag gav henne den. I brevet skriver jag bland annat:

Jag skrattade många gånger under läsningen. Bland annat skriver jag nånstans: *”Du är så söt och charmig att alla faller för dig. Du är Anna med hela Skogås snart”* – Vi bodde i Skogås utanför Stockholm då. Så det började redan då. Idag är du Anna med nästan hela Örebro. Det stora charmiga leende du använde då, har du fortfarande kvar. Jag minns när du som 4-5-åring kom hem och sa: *”Mamma, när jag ler mot andra, så ler dom tillbaka!”*

Och du har fortsatt le... tack och lov...

Jag blev ensamstående tvåbarnsmamma

Några månader senare, sommaren 1969, förhandlar Douglas och jag om skilsmässa efter det att han gett mig en örfil när barnen såg på, vilket jag berättat om i kapitel 3. Jag insåg att Douglas sannolikt skulle komma att fortsätta ta till våld mot mig.

Jag har säkert förträngt massor av minnen från den här tiden och de kommande åren. Mycket har jag berättat i tidigare kapitel, exempelvis om att jag var kriminalpolitiskt och miljöpolitiskt aktiv och att barnen ”bara fick hänga med”. Jag är övertygad om att jag inte hade en enda tanke på om att detta skulle kunna vara destruktivt för dem. Kanske på grund av mitt eget turbulenta liv i barn- och ungdomen.

Jag uppfostrar inte...

Vid nåt tillfälle under barnens skolår blev jag intresserad av *astrologi*. Anna påminner mig om att det var på 80-talet när dom gick på högstadiet. Jag lärde mig rita horoskop och blev jätteduktig på det. Däremot blev jag inte så duktig på att tolka dem. Jag hade vid ett par tillfällen besökt den välkände astrologen **Erik Hesser**, som bland annat skrivit bok om hur man ritar och tolkar horoskop. Vi blev vänner och han kom till och med till Örebro på besök. Nånstans har jag ett par kassetter med hans intressanta tolkningar av mitt horoskop. Han spelade alltid in sina tolkningar så man kunde lyssna i efterhand också.

Naturligtvis ritade jag Magnus' och Annas horoskop. När jag höll på med detta insåg jag att Magnus och Anna var "färdiga personligheter" redan när de föddes. Jag hade ju via mina studier av **Martinus'** kosmologi accepterat reinkarnationen som en utvecklingslära. Vi utvecklas i liv efter liv efter liv. Barnen skulle bara fortsätta sin utveckling hos mig. Det var inte min uppgift att forma, att uppfostra dem. Jag insåg att min uppgift var att stödja dem, inspirera, trösta, hjälpa och vägleda dem under uppväxten. Så jag brukar säga att mina barn är ouppfostrade... och därför blev dom så fantastiska...

Det är inte många speciella händelser jag minns från barnens barndom. Jag tycker nu att det är konstigt. Jag borde minnas mer. Räcker det att jag skyller på mitt dåliga minne?

Jag minns exempelvis att jag och Magnus stod och tittade ut från

balkongen när vi fick se Anna cykla nere på gården. Jag tror hon var 4 år. Hon hade lärt sig själv. Jag märkte att Magnus reagerade för han hade ännu inte lärt sig cykla. Nu blev han motiverad.

Jag minns också att båda barnen hade det lätt för sig i skolan. Jag hade ju lite koll eftersom jag var ordförande i *Hem- och Skolföreningen* och därmed nära kontakt med rektor och andra som hade insyn. Eller är det så jag minns det för att döva mitt dåliga samvete?

Ett minne som blev starkt var när Anna, gissningsvis i mellanstadiet, kom hem och frågade: ”*Mamma, varför måste jag lära mig Hallands floder utantill. Jag vill lära mig om hur elektricitet fungerar*” sa hon och pekade på kontakten i köket. Det är ett minne jag ofta berättar om när jag hamnar i diskussioner om skolans utformning.

Anna revolterar...

Ett annat minne som är tydligt ... Vi bodde i en stor lägenhet i Markbacken. Vi hade alla tre var sitt rum plus att vi hade ett stort vardagsrum. Jag hade ofta aktiviteter, möten och kurser i vardagsrummet. En kväll gick Anna demonstrativt halvnaken från sitt rum och förbi oss i vardagsrummet till badrummet som om vi inte existerade. Vi kan ha varit ett tiotal personer. Det var en tydlig demonstration eftersom hon ansåg att detta var hennes hem och att alla dessa människor var i vägen. Vi pratade om det efteråt så jag kom att förstå det tokiga i att göra som jag gjorde. Anna var nånstans i tidiga tonåren. Det är väl bara att konstatera att det var en mycket tuff demonstration. Det var väl i den vevan hon berättade att hon ville resa bort, utomlands. Det sa jag absolut nej till, men däremot kunde hon få försöka hitta ett arbete i Stockholm.

Jag minns inte hur hon bar sig åt men en flygvärdinna i Stockholm behövde nån som var hemma och bland annat tog hand om hennes hund. Anna sökte jobbet och fick det.

Jag minns inte hur länge hon var där, men hon kom hem tidigare än jag väntat. Och dessutom hade hon fått den lilla hunden. Tror det var en yorkshireterrier, en underbar liten varelse. Tror han hette **Musse**. Jag hittar en bild i mina gömmor... Wow...

När Anna cyklade nånstans hade hon Musse i cykelkorgen. Jag minns också att hon var tuff mot honom. Istället för att underlätta för Musse genom att bära honom uppför trappan fick han kämpa själv.

Hon sa att han behöver hålla sig i form. Jag minns att jag tyckte så synd om honom.

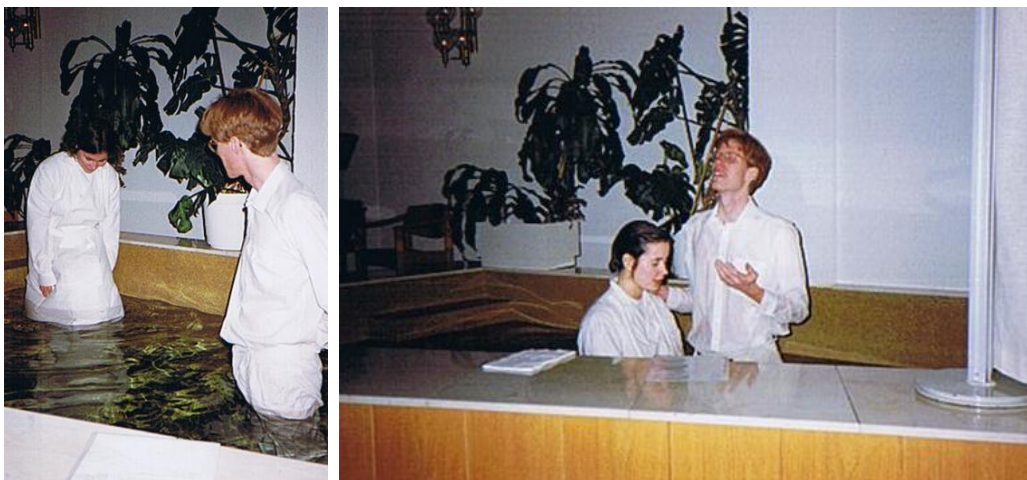

Varför känner jag igen dessa tankar så väl??? Det kan väl inte vara för att hon har liknande förhållningssätt till mig??? Nyligen har jag fått förhållningsorder av henne om att jag måste gå minst två varv med rullatorn i den långa korridoren utanför min dörr... Jag försöker...

Student

Även Anna studerade på Högskolan, bland annat *engelska* år 1988. Under studietiden kom hon att engagera sig i de kristna studenternas förening. Hon lät till och med döpa sig. Jag minns att Magnus och jag deltog under dopet och det kändes mycket vackert och högtidligt.

Mats Selander döpte henne. Mats var en god vän till Anna.

Först läste hon *teologi* ett år på *Missionshögskolan*. Det roliga var att hon skrev sin kursuppsats om *Martinus kosmologi*. Anna engagerade sig i baptisternas verksamhet, så det var inte för att hon var intresserad av Martinus. Jag misstänker att hon kanske ville undersöka hur jag tänkte.

Jag undrar nu om det var den uppsatsen som ledde till att en av hennes lärare, pastor **Lars Johansson** föreslog att han och jag skulle hålla en dialogföreläsning för studenterna på Missionshögskolan, vilket jag blev mycket positiv till. Lasse och jag diskuterade över en lunch vilka ämnesområden vi skulle prata om. Jag minns att det var synen på Jesus, synen på bönen, synen på döden, bland andra. Det starkaste minnet från den föreläsningen var när en student, efter föreläsningen, räckte upp handen och frågade mig: ”*Vad tycker du är det värsta med kristendomen?*” Vilken fantastisk fråga! Och det jag efteråt ofta känt mig nöjd med var att min hjärna reagerade snabbt, vilket den inte brukar göra, så jag sa: ”*Det är teorin om helvetet!*” Jag tror att jag också la till att Martinus menar att helvetet är livet här på Jorden.

Kriminologi

Efter tiden på Missionshögskolan började Anna studera bland annat *kriminologi* på universitetet. Jag hittar en B-uppsats som hon skrev höstterminen 2011 med rubriken ”*Forskningsdesign för studie om konsekvenser vid verkställighetshinder i samband med utvisningsdom*”.

Anna hade tidigare arbetat som gymnasielärare i Örebro i engelska och har erfarenhet av undervisning från både gymnasieskolan och grundskolan.

Hon började arbeta som lärare på *Örebro universitet* år 2013 och fick fast tjänst den 1 januari 2016. Innan universitetet skapade kriminologiämnets kandidatprogram, *Kriminologiprogrammet*, hösten 2015, var Anna ordförande och sekreterare för utbildningskollegiet i kriminologi. Hon blev enhetschef för ämnet och därmed ytterst ansvarig för all utbildning i ämnet. Hon blev sen *programansvarig* för Kriminologiprogrammet. Enligt en uppgift jag har undervisade hon om *integrativ teori* och forskning om orsaker till brott. Anna har en filosofie magister i psykologi med inriktning mot kriminologi samt en fil.mag. i engelska.

Sommaren år 2023 klev hon, efter drygt sju år som enhetschef, av uppdraget för att försöka söka finansiering för att doktorera. Det enda uppdrag hon behöll var ett tvåårigt uppdrag som ledamot i *HS-fakultetens (humaniora och socialvetenskap) Kommitté för utbildning*. Sen mitten av hösten 2023 är hon, på grund av olika omständigheter återigen tillförordnad som enhetschef i ämnet, dock troligen för en kortare period och återigen är hon ytterst ansvarig för all utbildning i ämnet.

Jag har haft förmånen att få läsa en text där hon berättar vad hon gjort under dessa år och det är nästan så att jag tappar andan. Jag blev enormt imponerad. Jag tycker att jag varit duktig, men min dotter slår mig med hästlängder.

Anna träffar Adrian

Anna reste till Skottland för att gå en utbildning. Inom ramen för sin gymnasieläroinutbildning, *Praktisk pedagogisk utbildning*, 60 hp, genomförde hon utbytesstudier i Skottland via *Erasmus* vilket också inkluderade två veckors praktik på en lågstadieskola inom ramen för kursen *Professional Studies*.

Där träffade hon **Adrian Meehan**, vilket ledde till giftermål år 1996 och ett 25-årigt äktenskap.

Jag vill ta upp en sak innan jag går vidare. Anna var egentligen då förlovad med en svensk man, **Rickard**, och planerna var att de skulle gifta sig när hon kom hem. Hon hade till och med bröllopsklänningen klar och en brudbukett beställd och en restaurang bokad, med mera. Men Adrian ”kom i vägen”, så jag fick i uppdrag av Anna att avbeställa brudbukett och restaurang. Jag har glömt hur hon fick över brudklänningen.

Eftersom jag egentligen aldrig tyckt om att resa så avstod jag från att åka till bröllopet i Edinburgh – tyvärr. Det blev lite pinsamt eftersom en väninna till Anna åkte. Men jag löste samvetsproblemet med att istället ta initiativ till en ” *blessingceremoni*”, en välsignelseceremoni i *Mosjö kyrka* utanför Örebro. Det måste ha varit Anna som gav mig idén. Jag visste att prästen, **Lennart Lundström** – som inom parentes fyllde 90 år i skrivande stund, april 2024 - hade varit sjömanspräst i England och jag förstod att han kunde engelska så bra att han skulle kunna genomföra en ”vigsel” på engelska. Den blev verkligen jättefin och alla släktingar och vänner som inte kunnat resa till Edinburgh kunde nu få delta i ”vigseln”.

Anna hade ju en lägenhet, en enrummare på Oskarsvägen i Örebro, som hon hade hyrt ut i andra hand under studietiden i Skottland. **Molly** föddes i Skottland år 1997 och var ett år när familjen flyttade hem till Örebro igen. De flyttade nu in i enrummaren och där föddes ytterligare tre barn, **Jack**, **Martin** och **Catriona** som jag återkommer till.

Nånstans har jag bilder på lägenheten som verkligen blev funktionellt möblerad, men hittar dem inte nu. Det var ett stort och praktiskt kök. Rummet var också ganska stort med kakelugn i ena hörnan där också garderoberna stod. I två hörnor stod våningssängar, för grabbarna i ena hörnet och för flickorna i andra hörnet. Mellan sängarna stod ett arbetsbord. I den fjärde hörnan stod en bred säng för Anna och Adrian.

Nerikes Allehanda var där och fotograferade och publicerade en artikel med bilder i tidningen. Det var lite ovanligt att en fyrbarnsfamilj lyckades hitta ett sätt att möblera och leva i en enrummare. Nånstans har jag artikeln men hittar den inte just nu. Dessutom var lägenheten billig så de hade råd med den. Adrian studerade ju med studiemedel på läkarutbildningen och Anna var hemma med barnen.

Huset vi bodde i men på den här bilden är den restaurerad

Innergården på Oskarsvägen. Anna, Catriona och Martin tittar ut.
Jag bodde i lägenheten under.

Jag flyttar också till Oskarsvägen

Efter separationen med **Claes Asker** ville jag inte längre bo kvar i den omoderna stugan i skogen bakom universitetet. Istället hyrde jag en kort tid en lägenhet på Jordgatan i centrala Örebro.

Jag fascineras så av de sammanträffanden, ”slumpar”, synkroniciteter, som sker då och då. *Synkronicitet* är ett begrepp som introducerades av den analytiske psykologen **Carl Jung** för att beskriva omständigheter som verkar meningsfullt relaterade men saknar ett orsakssamband. Jag minns en författare, **Jan Cederquist** som skrev boken *”Slumpen är ingen tillfällighet”* (2005). Ofta har jag haft anledning att minnas den tanken och i synnerhet nu när jag *”lever om mitt liv”* och får djupare möjligheter att reflektera...

Det som gjorde att jag tänkte på detta nu var att när jag bott en kort tid i lägenheten på Jordgatan får jag veta att lägenheten under Annas och Adrians på Oskarsvägen skulle bli ledig för andrahandsuthyrning. Naturligtvis fick jag flytta in i den. Jag tycker mig minnas att kvinnan som hyrde ut lägenheten hette **Ami**, men är osäker.

Efter några år meddelade Ami att hon ville ha tillbaka lägenheten eftersom hennes son behövde bostad. Det var enkelt att få hyresbostäder i Örebro på den tiden. Jag kontaktade fastighetsägaren som ägde fastigheterna på Oskarsvägen, men även hade fastigheter i närheten, bland annat på Birgittagatan där min mamma hade bott några år, och frågade om han hade en annan lägenhet till mig. Då fick jag erbjudande om en lägenhet på Birgittagatan.

Jag förhandlade med Ami om hennes son kunde få ta lägenheten på Birgittagatan istället så jag fick bo kvar i samma trappuppgång som Anna, nu när jag också hade barnbarn där. Självklart fick han det...

Den fascinerande ”slumpen” den här gången var att det visade sig att det var samma lägenhet som min mamma flyttade in i när jag och Bent hämtade henne från Jämtland år 1977 som jag berättat om i tidigare kapitel. Samma lägenhet...!

Dessutom visade det sig att den naturterapeut som jag anlitat i ett tjugotal år, **Åke Scott**, också hade bott just i den lägenheten... Örebro är ju stort... I år ligger den som nummer sju på listan över Sveriges största städer. Har för mig att den låg på femte plats tidigare...

Jag måste få berätta om en ”slumphändelse” som hände nu, i skrivande stund, den 25 april 2024. När barnen var små brukade jag

läsa dikter och sjunga sånger för dem när de skulle sova. Det var känsloladdade dikter och sånger. Bland sångerna var den s.k. ”*Lasarettsvisan*” som **Maritza Horn** skrivit och sjungit. Jag citerar första och sista av de åtta verserna:

”I en sal på lasarettet
där de vita sängar står
låg en liten bröstsjuk flicka
blek och tärd med lockigt hår
...
Nu hon slumrar uti mullen
slumrar sött i snövit skrud
från sin tåligt burna väntan
har hon farit upp till gud.”

I samma ögonblick som jag skriver om detta får jag mejl från Anna där hon av någon anledning påminner mig om sången. I exakt samma ögonblick så spelas den på radion med Maritza Horn. Jag har inte hört den spelas på radion tidigare. Jag blev faktiskt riktigt omskakad... Det är som om ”*Nån*” vill meddela något...

Jag har hört att Anna minns flera av dessa sånger och dikter som hon lärde sig utantill när jag läste dem för barnen, om och om igen. En annan dikt hon minns är **Nils Ferlins** ”*Barfotabarn*”:

”Du har tappat ditt ord och din papperslapp, du barfotabarn i livet.
Så sitter du åter på handlarns trapp och gråter så övergivet.
Vad var det för ord - var det långt eller kort, var det väl eller illa skrivet?
Tänk efter nu - förrn vi föser dej bort, du barfotabarn i livet.”

Jag älskade dessa dikter och sånger så jag läste eller sjöng dem efter det att jag läst barnböcker. Fördelen var att jag då kunde släcka ner och ändå sitta kvar och läsa eller sjunga.

I vilket fall så fick jag bo i lägenheten i samma trappuppgång som Anna och Adrian under åren 2001 till 2011 – i 10 år... **Jack** hade fötts år 1999, d.v.s. innan jag flyttade in, men **Martin** föddes år 2002 och **Catriona** år 2005. Jag hade alltså förmånen att få bo i närheten av barnbarnen vid deras födelse under deras tidiga uppväxt.

Jag minns när Anna skulle föda Catriona. Då sov jag uppe hos

barnen. På natten när Adrian ringde och berättade att ”*det blev en flicka*”, då skrek jag högt att ”*wow, det blev en flicka*” så barnen vaknade. Sen tog det en liten stund innan dom och jag somnade igen.

Familjen hade ju ingen TV eftersom de inte hade plats för någon, så vi hade som tradition att de kom ner till mig fredag och lördag på middag och sen tittade vi på TV tillsammans. Jag kopplade in min lilla TV på en stor skärm som jag fått på universitetet, vilket gjorde att hela stora familjen kunde se TV-programmen bättre. Det är samma skärm som jag fick använda i distansstudion när jag bedrev distansundervisning.

På bilden ser man skärmen ihoprullad.

Vi firade naturligtvis jularna tillsammans. Anna hade träffat en jultomte i *Parkleken* – jag återkommer till det temat nedan. Jag bad henne fråga honom om han kunde tänka sig att komma till oss på julafton. Han heter **Allan Eriksson** och han kom till oss varje jul i flera år, tills barnen blev för stora för tomten.

Jag fick vara barnvakt ibland. Jag hoppas jag hjälpte till lite mer.

Barnbarnen

Molly föddes den 17 mars 1997, på *St. Patricks Day*, i Edinburgh där Anna och Adrian bodde i början. *St. Patricks Day* är Irlands nationaldag och firas till minne av landets skyddshelgon **Patrick**. Jag minns att Adrian blev så glad över detta. Han är till hälften skotte genom sin mor och till hälften irländare genom sin far.

Jag minns att Anna frågade mig en gång om jag kunde tänka mig att flytta till Skottland. Jag minns att jag tänkte att jag inte skulle kunna vara "begåvad" och hålla "intelligenta" samtal på engelska, så jag sa att jag avstod, vilket jag naturligtvis är tacksam för idag, bland annat med tanke på vad som hänt mellan Anna och Adrian.

Jag besökte dem dock när Molly föddes och fick möjlighet att sitta med det lilla knytet i famnen medan Anna stökade i köket. Under hela graviditeten hade Anna kallat det lilla krypet i sin mage för "**Little B**", den lilla bäbisen. Så när hon kom hem med Molly sa hon att hon "*saknade Little B*". Då minns jag att Adrian sa att han hade haft en arbetskamrat som hette **Bea**, så då fick Molly heta det som andra namn.

Den 1 juli 1998 flyttade familjen hem till Örebro. Jag bodde då fortfarande i den lilla omoderna stugan. Här besöker familjen Meehan mig.

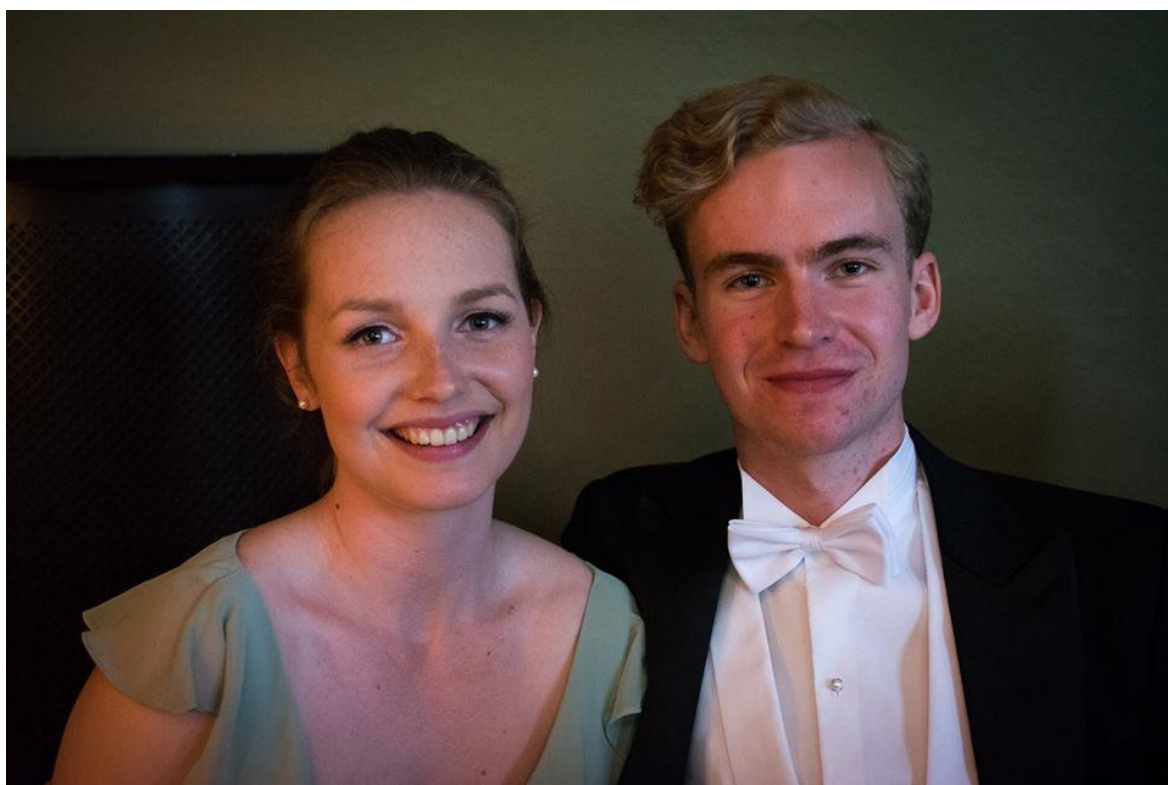

Här är en bild på den lilla stugan jag hyrde. Jag, Anna med knytet Molly i famnen och Adrian står på verandan.

Det är några år emellan...

I skrivande stund, våren 2024, har Molly fyllt 27 år. Hon tog juristexamen den 26 februari 2022. Jag råkar ha sparat hennes examensarbete i *processrätt* vårterminen 2022 som har rubriken ”*Kvittningsprincipens förenlighet med Europarättens krav på rättvis rättegång*”. Hon är sammanboende med **Tom Bovaller** sen några år och häromveckan, i april 2024, fick de äntligen napp på en egen lägenhet i Stockholm. De flyttade in den 7 juni.

Molly och Tom

Jack föddes den 9 juni 1999 (9/6). Han fick heta **Douglas** som andra namn efter sin morfar. Han läser nu på civilingenjörsexamen på Örebro universitet och har en egen lägenhet i centrala Örebro. Han fyllde 25 år i sommar. Som present av mig och Anna fick han jägar-examen. Häromdagen – slutet på maj 2024 – kom han förbi och berättade att han nu klarat jägarexamen. Så nu kunde han fokusera på tentorna på universitetet.

Jack

Martin föddes den 14 april 2002 och fyllde i våras 22 år. Han fick namnet **David** som andra namn, efter sin pappa **Adrian David**.

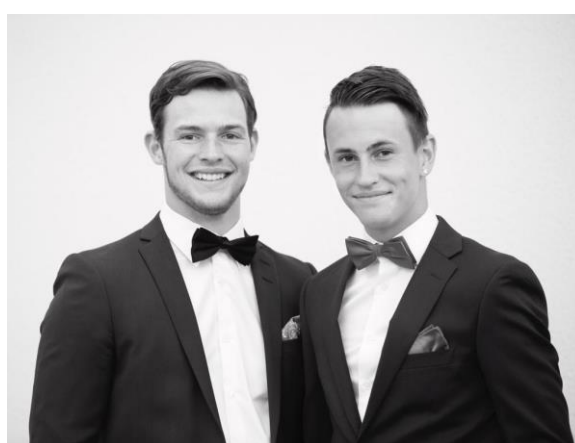

Han har just avslutat sina studier på *Linköpings universitet*. Där läste han kursen "*Organisation & Ledarskap 1*". Han ska söka sig till Göteborg till hösten 2024, till en Yrkehögskoleutbildning och ett 2-årigt program som heter "*Strategisk Upphandling & Inköp*". Jag

citerar från nätet:

”Vi på One Academy är mycket stolta över att vår YH-utbildning ”Strategiskt inköp och upphandling” är Sveriges enda inköps-utbildning som uppnår en SeQF-nivå 6 vilket innebär motsvarande en kandidatexamen!”

I dagarna berättade Anna att Martin också drömmer om att åka till Skottland och arbeta ett tag, framförallt för att utveckla sina kunskaper i engelska.

Martin och Jack med några år mellan bilderna...

Jack och Martin - Det blir allt svårare att kalla dem för ”barnbarn”

Catriona föddes den 6 september (6/9 – Se Jacks födelsedatum 9/6) 2005 och är för närvarande 18 år. Hon fick namnet **Jo** som andra namn. Anna ville av oklar anledning att hon skulle heta Jo som första namn, men fick ge sig eftersom Adrian ville ha Catriona som första namn. En barnmorska som Anna uppskattade mycket hette Catriona eller Katrina...

En rolig sak är att när hon ibland ropar på Catriona händer det att hon ropar **Josefina**. Det fascinerande är att min morfars mor hette **Catriona Josephina Jonsdotter**, enligt min bror Jörgen som släktforskar. Det hade Anna ingen aning om. Ibland kan man undra vad det är för krafter som styr... ☺

Den 5 juni 2024 tog Catriona gymnasieexamen

En festklädd Catriona med pojkvännen Adrian

Vilket fantastiskt gäng...

Nu är mamma Anna minst

Catriona har studerat vid det *Naturvetenskapliga programmet* på *Thoren Business School* i Örebro där även Jack och Martin gick. Jack läste naturvetenskaplig linje och Martin ekonomisk linje. Molly däremot läste på *IB, International Baccalaureate* på Rudbecks-gymnasiet.

Eftersom barnen har en engelskspråkig pappa så blev de genast tvåspråkiga. De gick alla fyra på *Internationella Engelska skolan* efter lågstadiet där man får börja i klass 4 och gå till och med klass 9. Skolan startade år 2003 så Molly kunde starta först i klass 6 medan de övriga startade klass 4. Alla fyra var enormt nöjda med skolan. Det var ordning och reda med en lugn studiemiljö. Det jag tyckte var roligt var att de skulle kalla lärarna för *mister* eller *miss* även om det var svenska lärare. Språket på skolan var naturligtvis engelska.

Vad jag inte nämnt är att barnen var idrottsintresserade och aktiva inom olika sporter, men eftersom jag är så totalt ointresserad av idrott så har jag inte någon som helst koll. Fotboll och handboll plockade jag upp i förbifarten.

Det har varit en fantastisk resa att få uppleva dessa fascinerande unga människor under deras barndom och uppväxt. Nu är inget av dem barn längre. De är nu vuxna... Och jag är enormt nyfiken på deras framtid... Undrar hur länge jag får vara med?

Parkleken

Men jag vill göra en kort tillbakablick från deras barndomstid. Inget av barnen var på daghem eller i förskola. Anna var hemma med dem tills Catriona började skolan. Under tiden hade hon ett antal dagbarn. Några föräldrar, i huvudsak mammor, valde att skapa sin egen förskola i *Statsparken*. Den kallades "*Parkleken*".

Varje vardag drog Anna iväg med alla barnen till Parkleken. Jag kunde se gänget utanför mitt fönster. Anna använde de vagnar och kärror som behövdes för att få med alla barnen. Det var en imponerande syn. Anna och flera av mammorna blev mycket goda vänner har sen dess fortsatt att träffas under alla år. Anna brukar berätta om att "*Tjejgruppen*" ska träffas...

I förbigående vill jag också nämna att inget av Annas barn flaskmatades. De ammadess tills de kunde matas med sked. Jag gissar att

läsaren inser att jag är enormt stolt och imponerad av min dotter.

Vi flyttar till egen villa

Under dessa år studerade **Adrian** som nämnts till läkare i Göteborg och var bortrest på vardagarna. Han kom hem på fredagskvällen och åkte iväg igen på söndagen. När han tagit sin läkarexamen och fick arbete på sjukhuset fick Anna och han råd att köpa en villa på Strombergsgatan 4 i Almby vintern 2011. Sen ägnade de mycket tid åt att restaurera och bygga om med hjälp av snickare och andra experter.

Jag hade en del sparade pengar, om jag minns rätt var det 350,000 kronor. För dessa pengar byggdes det ut en ”undantagsstuga”, ett seniorboende till mig. Den var på två rum och kök, eller snarare storstuga med kök, samt en arbetsplats i sovrummet. I augusti 2011 flyttade vi in. Där bodde vi i 10 år.

Februari 2011

Juli 2011

Vi flyttade in i augusti 2011.

Det blev ett mycket vackert och trivsamt hus med rum för oss alla, och vi hade en fantastisk trädgård med växthus och uthus för trädgårdsredskap och en rymlig källare med gästrum. Min lägenhet låg på nedre botten i den vänstra utbyggnaden på bilden ovan. Jag hade egen ingång och egen altan på baksidan. På våningen ovanför mig hade barnen sina sovrum.

Min storstuga

Meehans kök

Baksidan med trädgården

Huset var verkligen både mycket vackert och praktiskt. Den underbara trädgården som låg på baksidan av huset använde familjen till att odla potatis med mera. Jag brukade plocka och torka nässle- och maskrosblad för mina örter.

På bilden ovan syns min altan med den röda parasollen. Fönstren på vänster sida av huset går till familjens kök. Under syns nergången till den omfattande källaren.

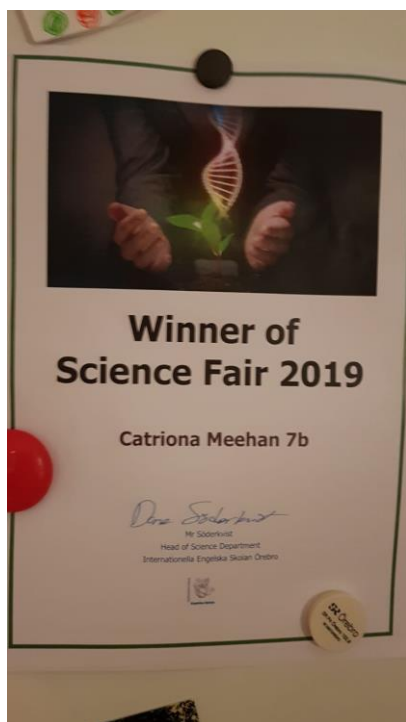
I trädgården kunde vi ha fester exempelvis när barnen tog examen eller när vi hade besök. Det finns mycket mer att berätta om huset, men kapitlet har redan många sidor så jag går vidare.

Catrionas UF - Utbildningsföretag

Jag råkade hitta en bild på ett pris som Catriona fick år 2019, "Winner of Science Fair 2019". Se bilden till vänster nedan. Det påminner mig om att hon och hennes bästa kompis **Alva** fick pris för sitt utbildningsföretag i år. De hade startat ett utbildningsföretag inom ramen för gymnasieprogrammet med det talande namnet *Equip* (equipment = utrustning), där de sålde ett beredskapspaket som innehåller diverse viktiga saker ifall det blir kris.

Det står 1,500 kronor på checken de fick, bilden till höger.

I slutet av maj i år, 2024, fick alla deltagare som vunnit göra sin utställning på *Älvsborgsmässan* i Stockholm under två dagar. Där hamnade Catrionas och Alvas företag på femte plats i listan över nominerade. Catriona var glad för att de inte vann eftersom hon då skulle ha varit tvungen att vara bortrest i augusti. Då ska pojkvännen **Adrian** starta sin militärtjänst, så hon vill vara hemma då.

Återigen är det ”Nån” som roar sig. Catrionas pappa heter också Adrian...

Skiljsmessa och flytt

Efter 25 års äktenskap träffade Adrian en annan kvinna och begärde skilsmessa från Anna i januari 2021. Eftersom Anna inte hade ekonomiska möjligheter att bo kvar i villan på Strombergsgatan var det dags att flytta igen.

Anna valde också att ta tillbaka sitt flicknamn, vilket av någon anledning gladde mig och värmde mitt hjärta enormt mycket. Nu heter båda mina barn **Hellertz** igen.

Villan på Strombergsgatan annonseras ut till försäljning. Anna skriver avtal den 27 maj 2021 efter avslutad budgivning som stannade på 8,3 miljoner om jag minns rätt. Anna köpte sen en bostadsrätt i Näsby, på Valsaregatan. I skrivande stund är det bara Catriona som nu bor hemma. Vilket väl bara är en tidsfråga...

Jag hade stått i kö till seniorbostäder i många år så när jag ringde Örebro kommun och meddelade att jag behövde bostad, fick jag veta att det fanns lägenheter på *Almby Trygghetsboende*. Det gjorde mig extra glad eftersom jag ofta cyklade förbi när jag cyklade till universitetet och jag tyckte huset var så vackra och inbjudande.

Jag och Anna åkte dit och tittade i mars 2011. Jag fick två erbjudanden och föll direkt för det ena. Jag började hyra lägenheten, som var på två rum och kök och balkong, från 1 juni 2021. Sen åkte Anna och jag då och då under sommaren och flyttade in sånt jag hade i källaren på Strombergsgatan och annat från lägenheten som jag kunde avvara. Den 12 augusti 2021 flyttade jag in.

Det finns gemensam matsal för lunch, i övrigt får vi klara oss själva. Jag har kommit att trivas mycket bra. Det är den 48e gången jag flyttar om jag räknat rätt. Nu får det räcka. Nästa gång går resan till kyrkogården som jag ser genom mitt arbets- och sovrum-

fönster...

Det blev ett långt kapitel, men jag hittade inget sätt att dela upp det.

Dessa bilder från mitt nya får avsluta kapitlet...

Mitt köksfönster är ovanför det lilla taket. Detta är huvudingången. Den röda bilen är "Bettan" som Anna fick när jag beslöt att sluta köra.

Min lägenhet ligger på andra våningen, vid högre balkongen.

*”De som inte tror att de har tid med fysisk aktivitet
måste förr eller senare avsätta tid för sjukdom.”*
Edward Stanley (1851)

13

Krämpor på ålderns höst

Jag förutsätter – och hoppas - att äventyren i mitt långa liv nu har tagit slut, åtminstone de fysiska äventyren och att jag nu får lugn och ro, något jag längtat efter en tid. Men... Citatet ovan fick jag av **Anna** för ett antal år sedan... Lyssnade jag? Nej... Jag har aldrig varit intresserad för fysiska aktiviteter, med undantag för åren jag dansade. Det är väl det jag får ”betala” för nu... Jag kan ju inte skriva mina memoarer utan att ta upp mitt ”lidandes historia”...

Krämpor

Det som tyvärr mest tagit upp min tid och energi en längre tid, i synnerhet nu under februari-juli 2024 – när jag skriver detta - är mina krämpor extra besvärliga. Den svåraste är min KOL som har försvårats avsevärt sen jag flyttade till *Trygghetsboendet* i augusti 2021 och framförallt under de senaste månaderna, vintern och våren 2024.

Varje gång jag berättar för nån att jag har KOL frågar dom: ”Röker du?” eller ”Har du rökt?” Jag slutade röka år 1978, d.v.s. för 46 år sedan. För några år sedan läste jag en mycket intressant bok. Läkaren **Johannes Lindh** som har medicine doktorsexamen i cellbiologi och är specialist på invärtesmedicin, allergologi och reumatologi skrev boken den enormt intressanta boken ”*Medicinskt svårförklarliga symtom*” (2010). Jag har då och då genom åren gått till en vanlig läkare med olika småkrämpor och symtom, värk, trötthet och liknande bara för att få veta att jag är kärnfrisk. ”*Det är inga fel på dig*”, säger läkaren med ett overseende leende. Och jag känner mig som en hypokondriker, trots att jag helt klart har symtom överallt, i ryggen, i magen, i andningen, i musklerna m.m. Det är olika symtom

nästan varje gång.

Exakt detta fenomen tar dr Lindh upp i sin bok, d.v.s. de krämpor som läkarna inte hittar några fysiska orsaker till. Han räknar upp långa listor. Jag ska bara ta några exempel som stämde in på mig: Onormal trötthet, utmattning efter ansträngning, stelhet och värk i muskler och leder, försämrat minne, koncentrationssvårigheter, svårt att tänka, stresskänsla, yrsel, andnöd, hosta, harklingar, ljudkänslighet, huvudvärk, dimsyn, ont i bröstet med flera.

Författaren berättar i sin bok att man efter 1.a världskrigets långdragna skyttegravskrig, då soldaterna blev totalt utmattade fysisk och psykiskt, upptäckte det sjukdomstillstånd som kom att kallas "*Hyperventilationssyndromet*", HVS. Mot slutet av 1900-talet började de medicinska forskarna istället skriva forskningsrapporter om "*oral galvanism*", "*elöverkänslighet*", "*kroniskt trötthetssyndrom*", "*multipel kemisk känslighet*", "*utmattningsdepression*" och mycket mera. HVS blev bortglömt. Man använder även begreppet "*dysfunktionella besvär*". Dr Lindh har under sina många år inom sina olika expertområden studerat sina patienter och börjat intressera sig för fenomenet och orsakerna till hyperventilering. Han beskriver brist på vila och återhämtning, fysisk och mental stress, psykosocial stress och traumatiska händelser samt bristfällig andningsteknik. Han har också funnit att kvinnor drabbas av dysfunktionella besvär sex gånger oftare än män och menar att det sannolikt är deras dubbelarbete som hindrar dem från att få den nödvändiga vilan och återhämtningen. Dr Lindh menar att sjukvården visar alldeles för litet intresse för de förändrade andningsmönstren hos patienterna. Han menar att det sannolikt beror på för lite kunskap och för lite utbildning på området.

Jag minns inte om det var Dr Lindh eller någon annan jag läst som tog upp problemet när kvinnor var gravida och magen blev större och större och trängde upp lungorna, vilket försämrade andningen. Efter förlossningen tenderade kvinnorna att inte ta tillbaka djupandningen. Rimlig hypotes...

"Men människa, du andas ju inte...!"

Inte långt efter det jag läst dr Lindhs bok var jag på ett föredrag av kostvägledaren och experten på makrobiotisk livsstil **Steven Acuff**. Jag upplevde honom så kunnig så jag ville fråga honom om en sak i

pausen. När jag närmade mig honom där han satt, tittade han upp och sa: ”Men människa, du andas ju inte...!” Han hade aldrig sett mig tidigare. Så jag fick prata lite med honom om andningen betydelse.

Jag gick senare en digital andningskurs för den kände andningsexperten **Anders Olsson** som skrivit boken ”*Medveten andning*”(2012).

Jag måste dock erkänna att jag är en superdålig tränare, trots alla goda råd och tips...

Andningsmediciner

I november 2022 sammanfattade jag min andningssituation på följande sätt i en text:

”Jag har medicinerat med **Oxis** i flera år kombinerat med **Braltus**. Men eftersom andningssvårigheterna blev mer problematiska för ca en månad sedan, kanske på grund av att jag blivit äldre, så berättade jag för en pensionerad läkare, **Björn Hammarsköld**, f.d. överläkare i pediatrik, fil. lic. i biokemi, som är en digital vän, om mina problem. Han rekommenderade mig att be att få *Budesonik (Pulmicort)* utskrivet. Jag skrev till min läkare på *Tybble VC* och bad att få medicinen, men hon svarade att:

”Pulmicort har inte indikation KOL längre så den ska vi undvika, det är en väldigt gammaldags behandling som användes när inte mycket annat fanns.”

I stället skrev hon ut *Ultibro Breezhaler* som jag skulle inhalera varje morgon. Den innehåller enligt info på Apoteket på nätet *Indakaterol* och *Glykopyrroniumbromid*. Min vän läkaren Björn citerade ur *FASS* om vad *Indakaterol* innebär.

”Problemet är att *Indakterol* är en beta-2-stimulerare som bara ger biverkningar men ingen hjälp för att kunna andas bättre på sikt. I *FASS* står:

Effekter på hjärtkärlsystemet som kan tillskrivas Indakterols beta₂-agonistiska egenskaper inkluderade takykardi, arytmier och myokardlesioner hos hund.

Det ger alltså **hjärtmuskelskador!** Och hjärtklappning i mer än 24 timmar efter en dos. Förfärligt obehagligt och hjälper dig inte att andas alls.”

Jag begrep ju ingenting annat än att det inte lät som en bra medicin. När jag andades in det kändes det som att andas in grus och det gjorde mycket ont i luftstrupen och jag hostade så det gjorde ännu ondare. Efter tre dagars försök gav jag upp och meddelade min läkare att jag ville ha Pulmicort i stället. Men då skrev hon i stället ut *Duoresp*. Det skulle jag andas in morgon och kväll. Vilket jag gjorde, men jag fick ju inte andas under dagen när jag fick problem med andningen. När jag hade Oxis kunde jag ju andas in så ofta som jag fick problem, även om den inte fungerade så bra.

Min lösning när problemen blev svåra var att jag lutade mig framåt mot ett bord eller en bänk. Då andas jag lättare. Likaså när jag sitter. Däremot har jag stora problem när jag står rak och när jag ligger på rygg. När jag ligger och vilar på dagen har jag en mycket hög kudde under huvudet och en lika hög kudde under knäna. Då kan jag andas. På nätterna ligger jag alltid på sidan...

Allt detta ledde till att jag blev dödstrött på ointresserade läkare så jag bytte vårdcentral i hopp om att det skulle bli bättre, men...

Senaste gången besökte jag en ny läkare – håller inte riktigt koll på dem längre eftersom jag under perioden bytt vårdcentral i hopp om att möta någon mer kunnig och förtroendeingivande - fick jag en ny medicin, *Trelegy Ellipta*. ”*Detta läkemedel vidgar dessa muskler, minskar svullnaden och irritationen i de små luftvägarna och gör så att luft lättare kan passera in i och ut ur lungorna*”, står det på nätet. Jag får bara använda den samma tid en gång om dagen. Jag tar den på morgonen. Inte hjälper den heller. Dessutom har jag fått *Bricanyl Turbuhaler* som jag kan ta om jag behöver under dagen – men inte för ofta.

Jag har således bytt mediciner fyra gånger under dessa två år och ingen av dem är till nån hjälp. Svårigheterna att andas har försvårats under senaste året och i synnerhet under senaste halvåret, vintern och våren 2024. De gör att jag blir yr och vinglig och svag i kroppen över huvud taget. Jag orkar inte göra mycket. Utmaningarna är att bädda sängen, att tvätta kläder, att gå ut med soporna, att duscha, vilket är en stor utmaning eftersom det kräver en del ”gymnastik”, och ibland är det till och med jobbigt att stå och diska. Jag får ont i ryggen och benen. Anna hjälper mig numera med att byta lakan i sängen och tvätta när jag har lakanstvätt. Den vanliga vardagstvätt en gång i

veckan klarar jag än så länge. Utan Anna skulle jag få jättestora problem.

Kritik mot sjukvården

Inspirerad av en författare jag läst som är läkare, **Dr Mathias Rath**, samt andra medicinska forskare eller bara medicinskt kunniga reportrar, skrev jag en artikel år 2022. Den publicerades i tidskriften ”2000-Talets Vetenskap” med titeln ”Vi litade på sjukvården”. Den ligger på min Boksida. Jag citerar inledningen:

”Vissa människor menar att läkemedelsindustrin inte kan vara så bedräglig. Tyvärr är den det... Men lyckligtvis är det mycket lätt för alla att förstå varför denna industri har en sådan skadlig effekt på miljontals människoliv. Det handlar inte om enskilda mediciner eller enskilda företag. Det handlar om de principer, de lagar, som styr läkemedelsindustrins syn på affärsverksamhet och sjukdom”. Det skriver Dr Mathias Rath i artikeln ”Vad du behöver veta om bedrägerierna omkring läkemedelsföretagens investeringsverksamhet ... om sjukdomar” (2007). I artikeln redovisar Dr Rath sin ståndpunkt i tio tänkvärda punkter. De fyra första är:

1. Läkemedelsindustrin är inte en ”hälsoindustri”, utan en ”investeringsverksamhet” som bygger på att sjukdomar måste fortsätta och även utvidgas.
2. Läkemedelsindustrin har mer än 500 miljarder dollar i vinst varje år [2007] – men bara så länge som sjukdomar fortsätter existera som marknader.
3. Läkemedelsindustrin har byggt den största bedrägeriverksamheten i mänsklighetens historia: den lovar hälsa för miljoner människor, men – i stället för att ge hälsa – levererar läkemedelsindustrin allt fler sjukdomar, eftersom sjukdomar är den ekonomiska grunden för existensen för läkemedelsföretagens verksamhet.
4. För att skydda sin mångmiljarddollarmarknad när det gäller sjukdomar som hjärt- och kärlsjukdomar, cancer, aids och andra sjukdomar, gör läkemedelsindustrin allt för att behålla dessa sjukdomar och för att undvika deras utrotning.

I artikeln berättar jag hur denna vinstjagande ”hälsoindustri” startade och hur den fortsätter drivas.

På min Boksida har jag över 20 artiklar om böcker skrivna av medicinska experter. Bara de avslöjande böckerna om den s.k.

pandemin Covid 19 och de vacciner som läkemedelsindustrin påstår ska skydda, är skrämmande läsning – och de är många...

Jag undrar hur de läkare och experter som kommer att avslöjas som lögnare och korrupperade kommer att känna sig den dagen när alla lögner avslöjas och de inser att de deltagit i ett massmord istället för att bota och läka? Det ryktas om att det kommer att bli nya ”Nürnberggrättegångar” mot alla mäktiga kriminella... Framtiden får avslöja...

Jag handlar på nätet

Efter det att jag gav Anna ”*Bettan*”, min bil, när jag fyllde 80 år, så har jag bara handlat allt på nätet. Det fungerar fantastiskt bra. Jag får oftast varorna till dörren. Matvarorna från *Willys* kommer alltid till dörren. Men om det är varor från andra företag hamnar de ibland på utlämningsställe. Då hjälper Anna mig att hämta paketet. Ett litet fåtal varor finns inte på *Willys*. Då hjälper Anna mig att handla, exempelvis sötpotatis som jag älskar och äter nästan varje dag istället för vanlig potatis, tillsammans med en hög sallad, ibland sill, ibland inlagd strömming, ibland bara mjukost. Till det har jag en stor kopp örtte samt vitaminpiller... Det är jättegott...

Vi har ordnat det så att Anna har ett kontokort på ICA där jag fyller på pengar vid behov. Det blev enklare än när hon inledningsvis handlade på sitt kort och jag varje gång överförde summan till hennes konto.

Ytterligare krämpor

Jag måste gå tillbaka till temat krämpor... Andra krämpor som plågar mig är att jag har jätteproblem med benen. En morgon för några veckor sedan såg jag stora blöta fläckar på den kudde som jag har mellan benen när jag ligger på sidan, vilket jag alltid gör på natten. Jag har inte kunnat låta benen ligga mot varandra på natten på många år, utan har valt att ha en lång kudde mellan dem. De blöta fläckarna var mitt på kudden, så jag kunde inte ha kissat på mig på natten. Sen såg jag att jag hade flera ”hål” på ena benet. Det läckte... Det verkade vara vatten som rann ut ur hålen... Jösses...

En dag roade jag mig med att fotografera morgon- och kvälls-benen.

Morgon

Kväll

Kvällsbilden är tagen efter det att jag haft stödstrumpor på dagen men det har sett likadant ut även när jag inte haft dem på. Jag har alltid haft tjocka ben, så det är inget nytt... Men nu var det värre än nånsin...

Det fascinerande är att de senaste två veckorna – slutet av juni och början av juli 2024 – har problemen med svullnaden i benen helt försvunnit, och jag har inte ens haft stödstrumpor på sen vårens inträde. Och jag har ingen aning om varför...

Kanske skulle folk säga att jag borde gå mer... Men oj så tråkigt. Jag har ibland lytt Annas råd att åtminstone gå två vändor i den långa korridoren, vilket jag gjort för det mesta, när jag orkat. Men de senaste veckorna har jag inte ens gått ner till matsalen på grund av att jag mått så dåligt, i huvudsak med andningen men också nån slags förkylning och trötthet.

Det är lite pinsamt när min granne som är 95 år går utan hjälpmedel och dessutom går i trapporna. Jag har tagit hissen sen jag flyttade in, även om jag prövade trapporna några gånger i början. Jag har använt käpp även innan jag flyttade till *Almby Trygghetsboende*, vilket jag gjorde den 12 augusti 2021. Men sen nästan ett år tillbaka använder jag rullator när jag rör mig utanför lägenheten.

Första halvåret gick jag även till *Tybble torg*, som kanske ligger 200 meter från porten, med hjälp av rullatorn, men det har jag inte gjort under vintern. Vi får se vad jag orkar när det blir varmare. Frissan finns där...

Idag stötte jag ihop med min 95-åriga granne. Hon tyckte att jag hade "magrat". Jag brukar väga mig ibland och antecknar i en liten bok. Senast jag kollade såg jag att jag gått ner 10 kg på ett år ungefär, men hon menade att det blivit tydligt bara under de senaste veckorna.

Jag fryser

Jag är ledsen att jag ältar i detta ämne, men det är ju en del av mitt liv, så jag vill gärna berätta om det. Jag har bräck i magen som läkare ville att jag skulle operera, men det kunde bara ske på sjukhuset i Karlskoga, så jag struntade i det. Jag kunde inte förstå varför en sån operation måste ske i Karlskoga när vi har ett så stort och pampigt sjukhus i Örebro. Jag har inga påtagliga problem av det annat än att magen har en stor knöl ibland. Men magen är stor ändå... Och jag vill inte heller att man skär i mig i onödan... Efter allt jag läst så vet jag inte vad de kan hitta på... En författare menar att man passar på att experimentera och forska på gamla människor. Vi ska ju dö ändå... Minns inte författarens namn just nu. Har ju läst så många...

Jag har ofta huvudvärk och har då ofta tagit *Alvedon*. Jag har ofta ont i handlederna och måste ha handledsvärmare även när det är varmt. En krämpa som kanske borde oroa mig är att det ibland gör ont över bröstet – Är det hjärtat? Eller lungorna?

En krämpa jag tycker är extra jobbig är att jag fryser nästan ständigt. Jag fryser om fötter och knän och ben trots långkalsonger och dubbla sockor med mera ibland. Jag måste ha fönstret öppet på nätterna för att kunna andas, så jag sätter på mig sockor på kvällen och har ett varmt täcke. Storleken på glipan beror på temperaturen där ute. Tyvärr klarar jag inte av att sova med pyjamas eller nattlinne. Kan inte minnas att jag nånsin använt det.

Nog om krämpor... Det blev kanske lite för mycket, men det är ju en viktig del av mitt liv numera.

På bättringsvägen – hoppas jag

Jag skriver detta i juni och juli 2024 efter att ha korrekturläst tredje gången. Eftersom jag sen några veckor tillbaka testat en kur som innefattar inandning av *Kollodialt silver*, med hjälp av en inhalator istället för de andningsmediciner jag fått via läkare. Det verkar förbasse mig ha haft effekt... Jag andas bättre...

Jag har använt Kollodialt silver i flera år eftersom det är bakteriedödande och allmänt hälsofrämjande, men det får inte säljas som kosttillskott – sannolikt eftersom det är så effektivt. Myndigheterna har till och med varnat för att man kan bli blå om man använder det. Jag tror det var Livsmedelsverket som hade den här bilden på sin hemsida som en varning, men det verkar som om den är borttagen nu... Jag har druckit det i flera år och har inte en enda liten blå fläck nämstans på min kropp... 😊

Det får bara säljas som vattenrening.

Dessutom använder jag några kosttillskott som bland annat omfattar *CBD-oljor* och några nya vitaminer, bland annat järn m.m. så jag har blivit avsevärt mycket bättre, både i andningen, i benen med mera. Inspirationskälla för CBD-oljorna blev en bok som **Anders Sydborg** skrivit tillsammans med **Sven Erik Nordin**, ”*När döden knackar på dörren*” (2024), en ”hälsobibel” på 520 sidor. Den ger massor med konkreta hälsoråd och varningar. Exempelvis så har jag i princip slutat med *Alvedon*. Jag kände inte till biverkningarna och insåg att vissa av mina krämpor kan ha varit just biverkningar. Jag avskyr smärta så en tid tog jag ganska många *Alvedon* varje dag.

Jag har blivit så pass bra att jag börjar fundera på att börja ta promenader med rullatorn. Det stora motståndet är att det är så enormt tråkigt. Och dessutom har jag inte tid. Jag måste ju skriva på mina memoarer...

Det finns så enormt roligare saker att använda tiden till, exempelvis att läsa och skriva. Jag har aldrig gillat att bara gå. Nåja jag kan ju pröva...

Idag är det den 12 juli 2024 och jag har ännu inte börjat. Tvärtom så har jag på grund av förkylning inte ens gått ner till matsalen på ett par veckor. Har hostat och nyst nåt alldeles väldigt... Men har inte haft feber. Fast då har jag istället fått tid att korrekturläsa detta manus. Inget ont som inte har något gott med sig...

Genomsnittsålder

Anledningen till att jag valde att ta upp allt detta är att mitt nästa och sista kapitel handlar om att vänta på döden. Enligt *Statistikmyndigheten* är medellivslängden för män i Sverige 81,6 år. För kvinnor är den 84,9.

Jag brukar ibland berätta att jag ber till **Gudomen** om att få lämna min fysiska kropp senast när jag är 85 år. Mamma var 87 år när hon dog och pappa skulle fylla 80 år kort efter sin död.

Jag fyller 83 år i höst. Jag vill hinna skriva mina memoarer och i övrigt har jag gjort allt det jag har velat göra i mitt liv – och mycket, mycket mer. Numera skjuter jag det jag vill göra till nästa liv. Nu längtar jag efter den vila som vi lär få i den andliga, psykiska världen.

Jag ser dessutom fram emot att återigen få en ung och stark fysisk kropp i den fysiska världen igen, fast det får gärna dröja...

Jag har ju i tidigare kapitel berättat att jag är 100% övertygad om reinkarnationen. Har du som läst detta tänkt på att vi faktiskt reinkarnerar under ett fysiskt liv. Vi byter ständigt kroppar, vilket jag ville visa med bilden på titelbladet.

Visdomsord om sanningen

En dag bestämde sig gudarna för att skapa universum.

De skapade stjärnorna, solen, månen, haven,
bergen, blommorna, molnen och människan.

Slutligen skapade de sanningen.

Men var skulle de gömma den

för att inte människan skulle finna den på en gång?

”Låt oss placera sanningen på toppen av det högsta berget”,
sa en av gudarna.

”Nej, låt oss placera den på den mest avlägsna stjärnan”,
sa en annan.

”Låt oss gömma den i de mörkaste och djupaste avgrunderna”,
föreslog andra gudar.

Slutligen sa den äldste och visaste guden:

”Nej, vi ska gömma sanningen allra innerst i människans hjärta.
Då kommer hon att söka efter den i hela universum,
utan att märka att hon hela tiden bär den inom sig”.

Okänd författare

*”Alla sanningar går igenom tre stadier
Först blir de förlöjligade
Sedan blir de våldsamt motarbetade
Slutligen blir de accepterade som alldeles självklara.”*

Schopenhauer (1788-1860)

14

I väntan på döden...

Jag förutsätter – och hoppas - att äventyren i mitt långa liv nu har tagit slut, åtminstone de fysiska äventyren och att jag nu får lugn och ro, något jag längtat efter en tid. Jag ägnar visserligen fortfarande dagarna åt att läsa och skriva mycket. Jag har en lite för lång lista av nationella och internationella nyhetsmejl eftersom jag försöker hålla koll på och analysera det som händer i världen. Fast i skrivande stund bestämde jag mig för att börja avbeställa några.

Jag har en *Facebooksida* som i skrivande stund har över 2,850 ”vänner”. Jag kanske känner 10-15 personligen. Jag använder sidan för att ”undervisa”, d.v.s. förmedla information som jag tycker är viktig.

Jag förmedlar väldigt lite personlig information. Jag undviker det. Det finns ingen anledning. Jag ser ju hur andra är mycket privata och det är totalt ointressant för mig... Det jag skriver handlar om vad som händer i världen och i Sverige. Ibland får jag intressanta ”samtal” genom dialogen i kommentarsfälten, men ofta blir kommentarerna ganska tomma och intetsägande, men även positiva med tummen upp och hjärtan. Jag drabbas ibland av ”nättroll”, men lärde mig blockera dem. Ibland blir jag blockerad av Facebook, ibland 2-3 dagar, ett par gånger upp till nästan en månad. Men jag har en handfull pålitliga ”vänner” som ”taggar” intressanta och viktiga nyheter till min sida, så den fortsätter leva fast jag är i ”FB-fängelse”. Får se hur länge jag är motiverad att fortsätta detta ”undervisningsarbete”.

”Offentliga Pia”

Jag har aldrig varit intresserad av att vara ”offentlig”, exempelvis göra som flera digitala vänner gör, skapa Youtubekanaler och liknande. Men under år 2022 hände det...

Då fick jag delta i några program som gjorde att jag i alla fall fick uppleva fenomenet. Det började med att **Lars-Eric** och **Elene Uneståhl** hade startat en podd och ville göra en intervju med mig. Det avsnitt jag deltar i heter ”13. Guldkorn ur ett liv”. De presenterar mig med orden:

” Jo, det är ingredienser i avsnittet där Pia för första gången deltar i en podd och berättar historier ur sitt liv. Pia Hellertz som funnits vid Uneståls sida sen 80-talet och arbetat som lärare och läst tusentals PM i PUMT-kursen. Vi får höra spännande guldkorn ur hennes liv, t ex att hon doktorerat, skrivit 7 böcker, hamnat i en sekt och hur det är att arbeta med Lars-Eric Uneståhl. Ni får helt enkelt lyssna själva, för det går inte att beskriva denna kvinna som har en hel skattkista inombords av kunskap och erfarenhet.

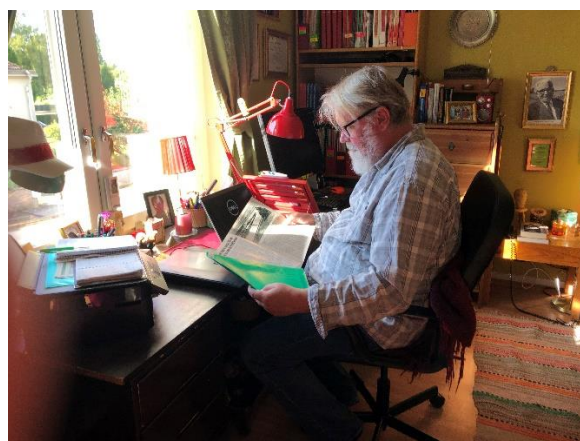
Dock verkar det inte gå att komma in på podden längre. Den kanske är för gammal, eller också är jag oteknisk.

Andra gången jag hamnade i ”rampljuset” var när **Emil Borg** på partiet *Knapptryckarna* ville göra en intervju. Jag hade röstat på dem i valet. Intervjun som är på 40 minuter hamnade på Youtube. Jag skällde på Emil efteråt för att han inte ”retuscherat” bort mina dubbelhakor...

Tredje gången var när *Swebbtv* ville att jag skulle göra ett "Sommarprat". Det var spännande för då kunde jag först planera vad jag skulle säga och skriva manus och samtidigt välja önskelåtar som jag själv bestämde var jag ville att de skulle stoppas in. Programmet ligger på Swebbtvs hemsida och sändes den 7 juli 2021. Jag bad om att få sända den 7 juli eftersom **Jan Gillberg** fyllde 86 år då så jag fick gratulera honom direkt i programmet. Länken finns på rubriken [Sommar i Swebbtv 7 juli med Pia Hellertz, filosofie doktor, författare.](#)

Fjärde och sista gången var extra spännande. Jag har i tidigare kapitel berättat om mitt engagemang i *KRUM* för isolerade fångar bland annat på *Kumlabunkern* och jag har också tidigare nämnt den stora *Kumlarymningen* år 1972. År 2022 skulle SVT göra sitt jubileumsprogram om året och de efterlyste inslag från oss lyssnare, så jag fick för mig att skriva och berätta för dem att jag varit aktiv i *KRUM* och att jag haft kontakt med "bunkerfångarna" som rymde. Det ledde till att de bad att få komma och intervjua mig. Det kom tre personer, en intervjuare, en fotograf och en man som satt och bläddrade i mina samlade dokument från den tiden.

Intervjun tog över en timme – och blev kanske 2 minuter i det timplånga programmet, ”Året var 1972”. Det låg länge på SVT Play, men verkar inte längre vara åtkomligt.

Det var mina fyra ”offentliga framträdanden”, som blev lite roliga erfarenheter. Nu vet jag hur det känns också...

”Nyhetsreportern Pia”

Det som är mest aktuellt i skrivande stund är Rysslands ”militära operation” i Ukraina, och som i media beskrivs som ”Putins aggressiva krig” mot det ”stackars” Ukraina, som egentligen är den mest aggressiva parten och som styrs av USAs och ”Djupa statens” nazistiska politik. Det har bland annat att göra med att Makteliten vill tvinga Putin att agera så kraftfullt att NATO och USA kan få en orsak att starta det tredje världskriget. Jag går inte närmare in på det. Det skulle bära för långt. Klart är dock att den propaganda som bedrivs av media är en vrångbild av verkligheten, så som jag förstått det och skriver och kommenterar det.

Dessutom ägnar jag en del engagemang åt det destruktiva kriget mellan Israel och Palestina som också har dolda syften. Dessutom har vi det s.k. ”klimathotet” som bygger på förljugen statistik från IPCC, FNs klimatpanel, samt propaganda som förmedlas av MSM, med mycket mera.

För tillfället har skrämelsen från den s.k. pandemin *Covid 19* avstannat, men man driver fortfarande vikten av att vaccinera sig, trots att alltfler medicinska experter i alternativa källor berättar om de gifter som finns i vaccinerne och att alltfler öppet börjar berätta om hur de drabbats av biverkningar och skador och även om dödsfall bland närstående och kända personer, som ett resultat av vaccinerne, även om MSM menar att dödsfallen beror på Covid.

Nu börjar MSM förmedla ”riskerna” med ”fågelinfluensan” som verkar vara på gång och man uppmanar till vaccination. Alltför många har vägrat vaccinationer, bland andra jag 😊 – så läkemedelsindustrin har fått för mycket vaccin kvar i sina lager.

Jag tittar nästan aldrig på TV. Undantaget är SVT-nyheterna kl. 19.30. Då måste jag höra ”vad dom ljuger om idag!” Däremot tittar jag gärna på filmer periodvis. Har *Netflix* och **Anna** hjälper mig hitta

filmer som hon lägger på ”*Min lista*”. Ibland lyckas jag själv hitta nåt sevärt. På senare tid har jag börjat känna motstånd mot alltför mycket våld och dramatik, galna jakter och fortkörningar och liknande. Jag ligger sen och störs av vissa scener jag minns från filmen när jag vill somna.

Periodvis väljer jag att läsa böcker istället för att titta på film. Då skriver jag också ibland artiklar om de böcker jag vill inspirera andra att läsa och publicerar dem på min Boksida, där det nu ligger över 300 artiklar. Just nu när jag skriver detta läser jag om hur mänskligheten skapades för många, många tusen år sedan av ”gudar” som kom från himlen i sina rymdskepp och som behövde använda de naturresurser, exempelvis guld som Jorden hade gott om av, vilket jag berättat om i tidigare kapitel.

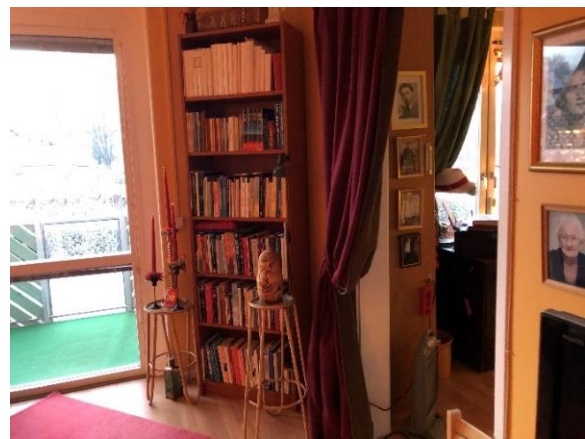
Just nu ligger **Michael Tellingers** bok ”*Slave Species of the GODS – The Secret History of the Anunnaki and Their Mission on Earth*” (2012). Dessförinnan läste jag ”*Forntida astronauter – Gudarna måste vara tokiga*” (2023). Det märkliga med den är att den inte har någon författare, men den förmedlar på ett lättläst och pedagogiskt sätt och dessutom på svenska de djupa sanningar som andra författare förmedlar, mest på engelska. Jag blir ju nyfiken vem som skrivit så initierat.

Kort kan jag bara säga att ”Gudarna” inte gillade slitet på Jorden, så dom skapade en slav, ”människan”. Nyligen har jag **Zecharia Sitchins** bok ”*Den tolfte planeten*” för fjärde gången. Det var han som inspirerade efterföljande författare till att forska på ämnet och skriva. Fler och fler forskande författare har nu publicerat sina studier. Bland annat om de studier som nu görs genom de arkeologiska utgrävningarna bland annat i Mesopotamien och i Afrikas öknar.

Att läsa och skriva har ju varit mitt livs passion. Jag har omkring en hyllmeter böcker som väntar på att bli lästa. Inte bara inom detta område. Jag vill förstå det som händer i Ukraina och i Israel. Jag vill kolla vad som händer i ”klimatfrågan”. Jag vill förstå den mycket stora konflikt som styr världspolitiken. Jag vill veta hur president **Donald Trump** och hans militärer *Vita hattarna* och *Q-rörelsen* ”dränerar träsket”, d.v.s. arresterar de kriminella i toppolitiken och pedofilerna som avslöjats bland annat inom underhållningsvärlden. Det är plågsamt att läsa hur många favoritskådespelare som är *pedofiler*. Det började avslöjas i samband med arresteringen av den

kände regissören **Harvey Weinstein** och fördjupades när det avslöjades vad som pågick på **Jeffrey Epsteins** ö.

Jag vill se hur Trump och **Putin** och Kinas **Xi** och nu Ungerns **Orban** med flera samarbetar för att göra världen ”*great again*”. Det ska bli spännande att se vilken roll *BRICS-länderna* får i detta drama. Detta skriver jag den 9 juli 2024. Hinner jag få veta?

Tyvärr har jag inte orkat hålla ordning i mina bokhyllor så jag har svårt att hitta böcker jag söker efter. I skrivande stund har **Anna** lovat att vi kan ta en hylla i taget och sortera och rensa. Det ger mig lite ångest men det berättar jag inte för Anna... Jag gissar att hon anar...

Reinkarnationen

Jag är ju sen år 1978, när jag fick kontakt med **Martinus'** kosmologi, 100% övertygad om att vi dels överlever döden och går in i en annan dimension som många ”överlevare” och mediala personer beskriver som ”*paradisisk*”, och dels föds vi igen när vi börjar längta efter fortsatt utveckling i en fysisk kropp i den fysiska världen. Enligt Martinus får vi besöka ännu högre andliga världar och möta ”*Kristusväsen*” som inspirerar oss att vilja inkarnera igen och fortsätta vår utveckling.

Det verkar vara mycket logiskt. En vän sa för många år sedan: ”*Om jag bara fått detta liv, kan jag lika gärna ha varit utan det!*” Så sant! Jag säger detsamma även om detta liv har varit enormt händelse-rikt och lärorikt. Men vad skulle jag använda allt det jag lärt till, om jag inte fick födas igen och använda det jag lärt?

Drömmar om nästa liv

Jag brukar ibland fundera över vad jag skulle vilja göra i nästa liv.

Martinus menar ju att ”*önskningar skapar öde*”. Och **Lars-Eric Uneståhl** menar nåt liknande med den *Mentala träningen* när han lär oss att ”önska”, d.v.s. skapa attraktiva konkreta målbilder, vilket har varit mycket framgångsrikt för många. Så varför inte önska?

Lars-Eric lärde mig ett intressant begrepp, ”*prokrastinator*”, vilket betyder att man skjuter upp saker. När han beskrev personligheten framträdde min vän **Jan Gillberg** för mitt inre. Jan sköt alltid upp saker, ganska ofta tills det blev för sent. Jag var förundrad över att han fick ut tidskriften *DSM* i rätt tid varje gång. Han var en extrem prokrastinator. Numera har jag också blivit prokrastinator. Jag brukar berätta att jag hade velat krypa i pyramiderna i Giza. Jag har ju läst en hel del om dem. Jag hade velat bada i de varma källorna på Island. Nu skjuter jag dessa äventyr till nästa liv...

Men vad jag faktiskt, på allvar, vill göra är att starta ett *lärosäte* där jag i praktiken får utveckla och pröva den pedagogik jag nu utvecklat i teorin. Både för barn och för vuxna... Det brukar jag berätta om när nån vill lyssna. Jag är naturligtvis bland annat inspirerad av mina besök på *Alverno College*, som jag berättade om i kapitel 11. Sen brukar jag halvt på skämt säga att jag nog ska se till att bli *utbildningsminister* också. Jag är extremt kritisk till den indoktrineringsskola som har utvecklats.

Jag hittade en annan talande bild nånstans.

Röret som sprutar ut blått handlar om *intuitionen*, orange är det *kritiska tänkandet* och det gula är *kreativiteten*.

En medlem i **Rockefeller**-klanen har sagt: ”*Vi vill utbilda arbetare, inte tänkare!*” Jag säger raka motsatsen. Jag vill utbilda självständiga, kritiskt tänkande barn och vuxna. Då blir de också kompetenta arbetare, oavsett vilken verksamhet de kommer att ägna sig åt.

Jag har två berättelser som inspirerat mig mycket under många år. Dels berättelsen om vikarien som skulle ta hand om första klassen i en grundskola på en ort i USA. Hon upptäckte mycket snart att barnen inte hade någon lust alls att lära sig läsa och skriva och räkna. Så hon frågade vad de ville lära sig istället. De ville lära sig bygga en rymdraket. Detta var under *Apollotiden* i mitten på 1900-talet. Eftersom hon visste att ett av barnen hade en pappa som var *astronaut* så kontaktade hon honom och frågade om han kunde tänka sig att komma och lära barnen hur man bygger en rymdraket. För att göra berättelsen kort så kunde alla bara konstatera att för att kunna bygga en rymdraket så måste man kunna läsa och skriva och räkna och dessutom kommunicera och samarbeta. När förstaklassarna lämnade läsåret så låg de på en kunskaps- och färdighetsnivå som låg långt över tredjeklassarna.

Den andra berättelsen som inspirerat mig förmedlade författarinnan **Kerstin Ekman** i boken ”*Händelser vid vatten*” (1993). Hon berättar om byns skola och att polisen på fredagarna brukade komma och undervisa barnen i trafikvett med mera. Men en fredag var polisen lite trött och lyckades falla för barnens vädjan om att han skulle berätta om sitt arbete med att ”*jaga bovar*”. Han berättade då om

”bovarna” som åkt bil genom byn och som hade varit in i byns affär och stulit saker och sen försvunnit. Det var vinter så polisen hade inte så svårt att följa deras bilspår som visade sig leda in i ett stugområde. Där hittade de bilen. Polisen gick in i stugan. I stugans kök låg de tre ”bovarna” ihjälfrusna på golvet, som dessutom var fullt med utbrunna tändstickor och vedträn som de försökt elda i vedspisen med. De hade aldrig lärt sig hur man gör upp eld. Då sa barnen till läraren att de ville lära sig detta.

Dessa två berättelser avslöjar egentligen hur jag vill att undervisningen av barn borde gå till. Jag minns när **Anna**, gissningsvis på mellanstadiet, kom hem en dag och frågade: ”*Mamma varför måste vi lära oss Hallands floder utantill? Jag vill lära mig om elektriciteten*” och pekade på ett elektriskt uttag på väggen.

Skyddsandar

Om jag förstått **Martinus** och andra andliga författare rätt så kommer jag under min vistelse i den andliga, psykiska världen att kunna få fungera som *skyddsande* för människor i fysisk kropp. Dock menar **Martinus** att man då först måste gå i en ”*skyddsandeskola*” så vi får lära oss hur vi bör fungera. Alla är inte mogna nog för att fungera som skyddsande.

Enligt Martinus, men även enligt *Bibeln* och andra andliga lärare, så är en av de andliga naturlagar som styr vår utveckling den s.k. ”*karmalagen*”, ”*lagen om sådd och skörd*”. Den innebär att allt vi gör och tänker och säger är energier som kommer tillbaka till oss själva, förr eller senare, i detta eller i kommande liv, allt utan undantag, tills vi lärt oss det vi måste lära oss under vår eviga utveckling. Allting är energier i olika former, även det vi upplever som materia. Jag ger mig inte in på det utan får hänvisa till Martinus eller till kvantfysik och liknande teorier.

Det jag ville berätta om skulle handla om skyddsandarnas uppgifter. De är nämligen inblandade i karman enligt Martinus. Det verkar inte vara så mycket ”vila” i ”himlen” heller...

Bibeln använder begreppet ”*Försynen*”. Wikipedia skriver:

”*Guds försyn, eller Försynen, är ett begrepp i kristen troslära, och åsyftar gudomlig påverkan av händelseförlopp på jorden och särskilt i människolivet.*”

Intressant! Martinus menar att Försynen är de andliga varelser som är mest utvecklade, s.k. *Kristusväsen*, d.v.s. väsen med total empati, total förmåga att förstå och förlåta och älska, vilket vi alla kommer att bli, förr eller senare... Det är bara de andar som ingår i Försynen som får administrera *lidandets karma*. De övriga får hjälpa till att förmedla positiv karma. Med min enkla analys tolkar jag det som att vi har lite olika undervisningsfunktioner när vi är skyddsandar.

Förälskelseberoende

Jag har ju berättat tidigare om mina förälskelsehistorier, både i kapitel 11 och i boken *"Förälskelse och/eller Kärlek"*. Där berättar jag i mitt kapitel om de många förälskelser jag haft i mitt liv. Jag berättar om att **Anna** när jag som 50-åring år 1991 berättade att jag blivit förälskad i **Claes Asker**, sa: *"Mamma, jag tror att du är förälskelseberoende!"* Hon måste ha varit 23 år då. Orden gick rakt in i mitt hjärta. Jag hade aldrig hört begreppet tidigare, trots att jag arbetat i flera år med klienter på socialbyrån som hade beroendeproblematik av olika slag. Jag blev helt tagen.

I boken berättar jag också att jag kort efter det var på en konferens eller fest eller nåt och att jag "råkade" berätta om vad min dotter sagt för en man som stod eller satt bredvid mig och som jag inte kände. Jag behövde väl bara prata – tror jag. I vilket fall så "råkade" den mannen heta **Torbjörn Fjellström** och var psykolog och addiktolog, d.v.s. expert på beroendeproblematik. Han har under flera år drivit ett behandlingshem för människor med olika beroendeproblem, bland annat förälskelseberoende. Behandlingshemmet hette *Korpberget*.

Jag var således 50 år när detta hände. Idag ska jag snart fylla 83 år. Jag har inte varit förälskad sen dess... Jag vill betona att förälskelseberoende inte har något med *sexberoende* att göra. Jag var inte ett dugg intresserad av sex i mina relationer, tvärtom...

Att jag kommer in på detta i samband med temat skyddsandar beror på att jag ibland får för mig – och även hoppas – att någon eller några av mina "exar" nu är mina skyddsandar. Jag har bilder på dem på en bokhylla så jag ser dem varje dag, även från sängen, när de ser ner på mig.

Douglas, Sven-Erik, Sven, Bobby, Bengt-Inge, Bent, Matej, Claes

Tyvärr har jag inga bättre bilder på Sven-Erik och Sven som finns i den lilla ramen, även om jag i kapitlen om dem har ett par bättre bilder, men de är inte användbara på min "exhylla". Jag brukar säga att jag hade sju "sambor" men det är ju åtta män på hyllan. Det beror på att jag aldrig var sambo med Claes utan "tomtbo". Vi bodde som jag tidigare berättat, i varsitt hus på samma tomt.

Relationer från tidigare liv

För nåt år sedan fick jag också för mig att jag kanske haft relationer med dessa män i tidigare inkarnationer och att jag utifrån karmalagen nu fått en möjlighet att avsluta relationerna på ett positivt och konstruktivt sätt. Enligt Martinus kan vi mötas igen och igen i flera inkarnationer och då kan vi ha olika typer av relationer, föräldrar, barn, partners, med mera.

Alla mina separationer var fredliga och konfliktfria och alla utom **Sven-Erik** och **Sven** fortsatte vara goda vänner även efter separationen, ibland ganska länge. Sven-Erik gifte sig och fick barn. Eftersom Sven fortsatte sitt missbruk undvek jag kontakter med honom.

Jag valde att kontakta en *astrolog* för att höra vad hon kunde säga om min teori. Hon kunde ju inte se såna detaljer i mitt horoskop men tyckte ändå det fanns tecken som visade att min teori verkade vara sannolik.

Det märkliga är att tre av dem dog inom en månad år 2014, **Claes** dog den 28 november 2014, **Sven-Erik** dog den 2 december 2014 och **Bobby** dog den 23 dec 2014.

Idag lever endast **Bengt-Inge Gunnarsson** som är 80 år. När jag skriver detta får jag idén att ringa honom och höra hur han mår. Vi fick ett trevligt samtal. Som jag berättade tidigare så blev han en hjälte i mitt liv, när han räddade och skyddade oss när Sven blev ett hot för

mig. Bengt-Inge är gift sen många år och har två söner.

Mina barn har levt ihop med **Douglas**, som ju är deras far, **Sven, Bengt-Inge** och **Bent**. Frågan är vad det har gjort med barnen? Eftersom jag ser resultatet idag – åtminstone ytan – så kan jag känna mig någorlunda trygg.

Jag har säkert nämnt det tidigare men till matematiken hör också att jag för många år sedan räknade ut att när Magnus fyllde 12 år hade han flyttat 12 gånger. Anna måste då ha flyttat 11 gånger eftersom vi flyttade en gång innan hon föddes.

Tittar ut genom fönstret

Eftersom jag oftast sitter och äter eller läser vid fönstret i arbets- och sovrummet så ser jag livet gå och springa och åka förbi på gatan nedanför. Det är barn och ungdomar på väg till och från skolan som ligger i grannfastigheten. Det är folk som bor eller arbetar i grannområdet. Det är folk som kommer för att äta i *Trygghetsboendets* matsal och som går härifrån när de är mätta. Nån enstaka gång är det ”raggarbilar” – fast jag tror inte de kallar sig så nu för tiden – som åker förbi med mycket hög musik i högtalarna. En gång när en av dem stannade nedanför min balkong och jag satt på balkongen så pratade jag med dem och berättade att jag hade åkt i såna bilar när jag var ung och att jag gillade musiken de spelade. Fast det gjorde jag ju inte, men jag gillade känslan... Det väckte minnen från fornstora dar...

Strax bortom grannfastigheterna ligger kyrkogården till Almby kyrka

En stor del av dagarna tillbringar jag vid datorn. Jag bad Anna ta en bild på mig när satt på mig min vita hatt, som är en symbol för de militära *Vita hattarna* som nu dels räddar tusentals kidnappade barn från underjordiska tunnlar och grottor och dels arresterar kriminella maktpersoner och pedofiler.

Symbolerna på hatten, 17 och Q, är inspirerade av den politiska *Q-rörelsen* i USA, som startades av president **Abraham Lincoln** den 1 april 1860, vars syfte var och fortfarande är att avslöja och undanröja de kriminella maktpersoner som kallas *Deep State*, *Illuminati*, *Cabal*, *Makteliten* m.m. Q är alfabetets 17:e bokstav, så siffran 17 kommer igen på många sätt i det omfattande nyhetsflöde som nu pågår.

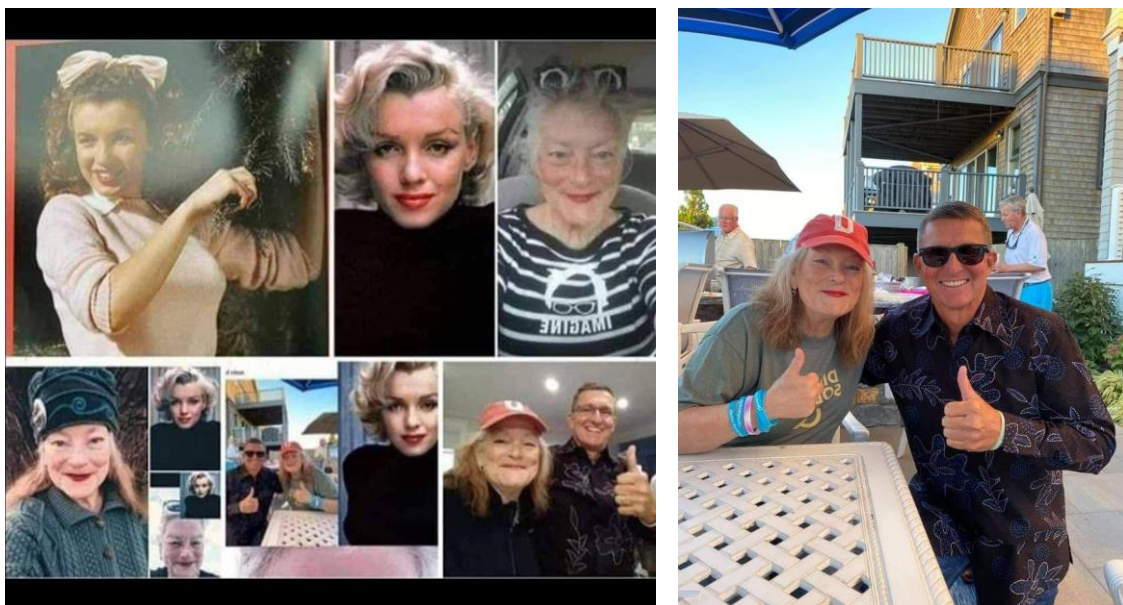
Jag vill berätta ett par roliga exempel. President Trump som sannolikt finns i ledningen för Q-rörelsen brukar ha 17 fanor bakom sig när han håller tal. En gång höll han tal på en tvättmaskinsfabrik. Då hade han 17 kartonger med tvättmaskiner bakom ryggen. Jag hittade inte bilden med alla kartongerna. Den har gömt sig nånstans i mina mappar. Snacka om humor och skådespel...

Dessutom samarbetar han med **John F Kennedy jr** som officiellt påstås ha omkommit i en flygmaskinskatastrof år 1999. Det hela är en gigantisk show som är både underhållande och mycket spännande. Och då ska vi inte tala om att han samarbetar med flera andra ”döda”, exempelvis **Elvis, John Lennon, Michael Jackson, prinsessan Diana** med många flera, som levit i flera decennier i vittnesskyddsprogram.

Jag kallar mig en ”*Digital soldat*” och säger att jag ingår i den ”*Digital Armén*”, vilket Vita hattarnas ledare general **Mike Flynn** uppmuntrat oss att göra, vi som sprider nyheterna på olika media. 😊 Mike Flynn är en av mina stora idoler...

Bara som en liten miniparentes kan jag nämna att Mike Flynn är son till **Marylon Monroe**... Jag har bilder ...

Vad allt detta handlar om är att jag studerar livet som fortsätter där ute i världen. Jag har berättat om en del av detta tidigare. Alla har sina intressen, sina uppgifter, sina drömmar och mål. Och jag är innerligt tacksam för att jag aktivt slipper vara med i livet där ute längre. Jag är mer än nöjd och lycklig över att sitta i min vackra ”cell” och vara en åskådare med musiken på radion – *Länstradion* spelar fantastisk musik nästan hela dagarna – med min dator med internet och möjligheter att läsa och skriva samt min sköna säng som jag kan ligga och läsa i eller bara vila och min balkong på sommaren. Jag kan inte tänka mig en bättre väntan på döden. Jag saknar ingenting...

Jo, en sak... Jag har tidigare berättat om att jag under omkring 50 års tid har plockat en liten sten när jag sett vårens första sädesärla och som jag stoppade i plånboken. I alla år har jag lyckats se en... men inte i år...??? Jag har visserligen en ganska begränsad gräsyta utanför mina fönster, men de två vårar jag tidigare bott här så har jag fått se fågeln. Det roliga var att båda gångerna var Anna med...

Så nu får jag använda min gamla sten ett år till.

Jag träffar **Anna** nästan varje lördag, förutom de gånger hon gjort ärenden åt mig, då hon kommer även vid andra tillfällen, och då får jag höra det senaste om barnbarnen och deras aktiviteter och planer och om hennes eget liv, privat och på universitetet. Barnbarnen har fullt upp med sina liv.

Kontakten med **Magnus** är sporadisk men jag är nöjd. Han har ett fantastiskt liv och en fantastisk hustru, **Anne**, och har fått en helt fantastisk familj ”over there”. Han har enligt min uppfattning ”kommit hem”.

Jag har under hela mitt liv varit en s.k. ”social” människa och umgåtts med massor med vänner och bekanta. Visst finns det trevliga medboende på *Trygghetsboendet* som jag ”småpratar” med när vi träffas eller äter tillsammans, men ofta föredrar jag att stanna hemma och äta och läsa och tänka och skriva. En och annan gammal eller ny

vän, som jag fått kontakt med via nätet, vill ibland komma på besök och då väljer jag vanligtvis att bjuda honom eller henne på lunch i matsalen. Sen går vi upp till mig och sitter nån timme och pratar.

Lars-Eric Uneståhl kommer på söndagslunch ibland. Det blir ett par timmars samtal. Jag har ingen längtan efter att vara social längre.

Så länge mina ögon och mina fingrar fungerar så deltar jag i massor med "samtal" på nätet, på *Facebook* och i mina mailgrupper. Senaste tiden har jag upptäckt att jag får kramper i höger hand... 😞

Jag är mer än nöjd med att bara sitta och titta ut genom fönstret och se livet gå eller springa eller köra förbi, eller sitta på balkongen och höra livet röra sig där ute eller sitta i min gungstol och lyssna på musiken...

Biskop **Claes-Bertil Ytterberg** fick frågan vad han skulle göra när han gick i pension. "*Först ska jag sätta mig i min gungstol*", sa han, "*och efter ett halvår ska jag börja gunga.*" Det lät som en fantastisk idé så jag köpte mig en gungstol. Det är faktiskt en s.k. *Kennedy-gungstol*. President **John F Kennedy** hade ryggsproblem. En svensk tillverkare av gungstolar skapade en specialdesignad till honom som sändes över till USA och tillverkaren fortsatte sen att producera flera, av vilka jag nu har en.

Gobelängen jag lagt i gungstolen sydde min mamma när jag var mycket liten. Jag fick den av **Anders Westin** när jag fyllde 80 år.

Sätter nu punkt...

Att skriva dessa minnen, dessa memoarer, har varit ett äventyr utöver de vanliga äventyren jag varit med om. Jag är enormt tacksam mot mig själv för att jag skrivit de minneslistor som jag nu lagt som bilagor. Jag hade aldrig klarat av att minnas utan dem. Jag är ju också enormt tacksam för datorns olika finesser, sökfunktioner, möjligheterna att klippa och klistra och kopiera och korrigera med mera...

Jag vill bara ta ett exempel... En kväll när jag skulle somna kom jag på att jag inte skrivit ett enda ord om själva forskningen i kapitel 8, om resorna jag gjorde för att intervjuva eller få handledning, om utmaningarna, hur jag gick tillväga för att skriva doktorsavhandlingen. Jag hade bara skrivit att jag disputerat. Det blev lite av en chockartad upptäckt och jag är innerligt tacksam att jag upptäckte det i tid. Tänk om jag sett det efter det att jag tryckt materialet...?

Vad mera kommer jag att upptäcka att jag glömt eller minns fel? Det känns faktiskt lite ångestladdat att sätta punkt...

Jag började skriva den 5 februari 2024. Den första korrekturläsningen började jag med den 7 april och tog ett kapitel varje dag. Den andra korrekturläsningen startade den 20 maj och tog 14 dagar fram till 4 juni. Den tredje korrekturläsningen startade jag den 26 juni, också med ett kapitel om dagen. Idag, när jag sätter punkt, är det den 9 juli 2024. Nu startar utmaningen att sätta ihop kapitlen till en sammanhängande bok... Det börjar i morgon den 10 juli... Min plan är att lämna till tryckeriet på universitetet på måndag den 15 juli.

Tack för att du följt med mig på min 83-åriga resa som blev mitt liv...

Sokrates' tre filter

En gäst hos Sokrates ville berätta en historia om en person.

Innan han börjat avbröt Sokrates honom och sa:

- 1) Är det du kommer att berätta kärleksfullt?*
- 2) Är det nödvändigt att du berättar det?*
- 3) Är det du berättar sant?*

Om berättelsen inte tar sig igenom dessa tre filter är det bättre att inte berätta.